REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
///// 11.2
octombrie 2020 / 20 Lei

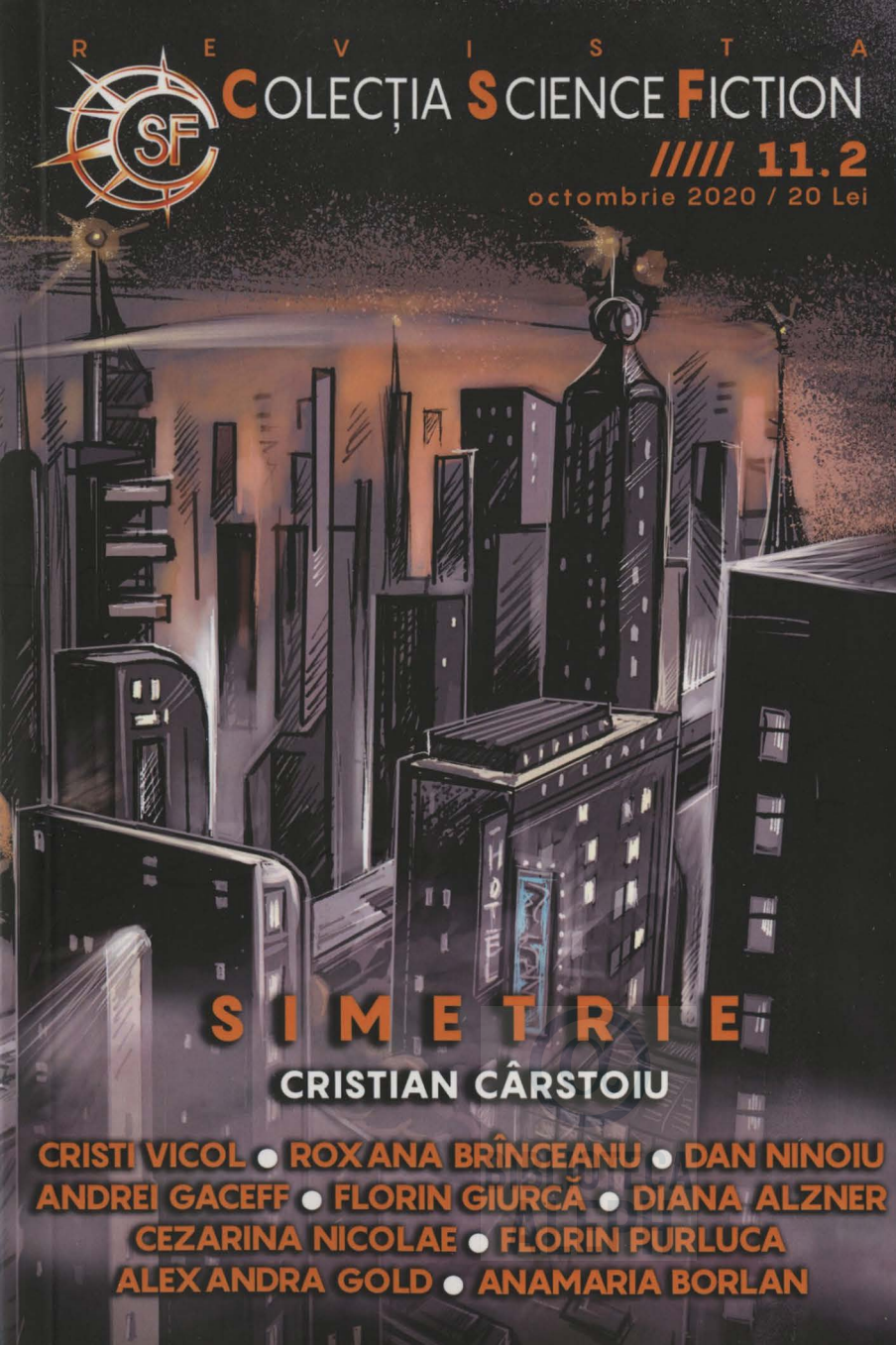

SIMETRIE

CRISTIAN CÂRSTOIU

CRISTI VICOL • ROXANA BRÎNCEANU • DAN NINOIU
ANDREI GACEFF • FLORIN GIURCĂ • DIANA ALZNER
CEZARINA NICOLAE • FLORIN PURLUCA
ALEXANDRA GOLD • ANAMARIA BORLAN

Simetrie

de Cristian Cârstoiu

Observatorul Caltech Palomar, San Diego, California
Joi, 15 Februarie

— Șefu', ai un minut? întrebă roșcata cu părul cârlionțat care tocmai deschisese ușa biroului Directorului Laboratorului de Astrofizică. Sam Fickle deținea acest post de aproape opt ani; deși se apropia de șaizeci, arăta cu douăzeci de ani mai tânăr. Atletic, subțire și bronzat, era antiteza imaginii asociate în mod uzual cu un om de știință.

Ridicându-și capul din hârtiile pe care le citea, Sam zâmbi și răspunse:

— Sigur, Beth. Despre ce e vorba?

— Am făcut niște observații despre... despre... asteroidul ăsta care a fost observat acum nouă-zece zile; îți aduci aminte de notificarea de la Observatorul Perkins din Ohio?

Sam dădu aprobator din cap, fără să zică nimic, încurajând-o pe Beth să continue.

— Ei bine, ieri îl observam și acum... nu mai e acolo unde ar trebui să fie. Adică, e tot acolo, sus pe cer, dar la vreo 4,5 milioane de mile distanță față de traiectoria proiectată.

Informația îi atrase atenția lui Sam, lucru ușor de observat după ridicatul sprâncenelor.

— Zi-mi mai multe...

Beth puse pe birou niște grafice scoase la imprimantă și așteptă în tăcere ca el să le studieze.

— Interesant... Foarte interesant... Ești sigură de astea? mormăi după câteva minute.

— Am verificat de două ori. Sunt ultimele măsurători, de azi-noapte.

— OK, hai să facem așa: urmărește-i traiectoria, la noapte, și vezi dacă mai apar modificări. În momentul de față avem două opțiuni. Prima: măsurătorile inițiale au fost eronate. Dacă asta e situația, poziția asteroidului la noapte și mâine noapte va coincide cu calculele noastre și toată lumea o să fie fericită. Cealaltă, ei bine.... cealaltă opțiune e un pic mai delicată. Dacă nu stă pe traiectoria prestabilită, înseamnă că asteroidul răspunde unei forțe încă neidentificate, care-i schimbă viteza și direcția. Nu vreau să speculez în acest moment, așa că îmi rezerv asta pentru mai târziu. Ține-mă la curent, te rog.

— Sigur, șefu'. O să refac calculele încă o dată, să fiu sigură. Pot să-l iau pe Matt cu mine?

— Sigur că da, dar asigură-te că și-a terminat analiza pe care i-am dat-o. Am nevoie de ea până la sfârșitul zilei. După aia, e al tău.

După o pauză scurtă, privind-o fix în ochi, adăugă cu un zâmbet complice:

— Păstrați discreția, da?

Relația dintre Beth și Matt nu era un secret pentru nimeni. Matt fusese angajat anul trecut și era cu șase ani mai tânăr decât Beth. Ea fusese primul lui supervizor, iar relația dintre ei începuse la petrecerea de Crăciun. În martie, Beth îl rugase pe Sam să-l transfere pe Matt într-un alt departament, pentru a evita situația conflictuală cu regulamentele în vigoare, care împiedicau relațiile între un manager și un subordonat. Ca urmare, Matt fusese transferat în subordinea lui Eric Weasley, care superviza o echipă foarte mică (el și Matt, deocamdată), afiliată Centrului NASA de Studiu al Corpurilor Cerești din Vecinătatea Pământului.

☆ ☆ ☆

— Ai mai aflat ceva cu asteroidul ăla? întrebă Sam în loc de bună ziua, când intră vineri dimineață în biroul micuț de la capătul culoarului, unde lucra Beth.

— Da, am aflat. Doar că... nu știu cum să încep, e ceva ciudat. Măsurătorile de ieri erau normale, raportate la ziua de miercuri. Totuși, când m-am uitat la măsurătorile de azi-noapte, am constatat că s-a întâmplat din nou. Asteroidul e mult mai departe de locul unde ar trebui să fie. Noul vector îl aduce la numai 5 milioane de mile de Terra, peste aproximativ 26 de zile. Acum introduceam datele cele mai recente în calculator și curând voi avea o estimare mult mai precisă.

Matt stătea alături și arăta ca o pisică prinsă la borcanul cu smântână. Sau, cel puțin, asta era senzația pe care o avea Sam. Nu era, însă, niciun semn că între cei doi avea loc vreo activitate neprofesională, așa că decise că nu e cazul să facă vreo observație nepotrivită. Amândoi erau oameni serioși, care munceau din răsputeri, suficient de maturi să păstreze în afara serviciului orice aspecte personale.

Centrul Ames de Cercetare NASA, Mountain View, California
Miercuri, 21 Februarie

Cei patru experți ai laboratorului NASA de cercetare a planetei Marte, din echipa responsabilă de monitorizare a activității și operare curentă a lui *Curiosity*, participau la o ședință cu încă alți douăzeci de specialiști. Vorbitorul avea un ton monoton și, dublat de subiectul administrativ extrem de plictisitor al bugetului trimestrial, nu era de mirare că jumătate din audiență căsca de îi trosnea fălcile.

Brian Garber studia cu multă atenție un tabel din documentația care le fusese oferită, când Linda McDaniels îi dădu un ghiont.

— Ai văzut asta? îl întrebă ea și-i arătă cu un gest scurt o imagine pe tabletă.

Brian era geofizician, iar Linda era biologul echipei. Ceilalți doi erau Jade Willis, o chimistă de vârstă mijlocie, și Jonathan Kramer, specialistul IT.

— La ce să mă uit? întrebă Brian în șoaptă.

— Uite, asta, aici. E un asteroid care a căzut sâmbătă pe Marte, dar eu abia acum am primit informația. Ar trebui să ai și tu asta pe email.

— Destul de mare, să facă un așa impact. Știm mai multe despre el?

— Știu cât știi și tu. Ți-am zis, abia am primit informația.

Ședința se termină și micul grup se îndreptă spre laborator. Jonathan mergea în față, urmat de cele două femei și de Brian, în urmă, care-și verifica telefonul. Din celălalt capăt al culoarului, Robert Milfred venea drept către ei, strigând foarte tare, vocea sa reverberând în pereții coridorului.

— Știam c-o să vă găsesc aici! Oh, Doamne, ce zi, ce zi...

Robert era exact tipul de om de știință ciudățel, la limita normalului social. Absolvise MIT în top 1%, cu un doctorat în astrofizică. Visase să lucreze la NASA de mic copil, iar tatăl lui, fost astronaut, îi hrănise această pasiune. Neavând, însă, calitățile fizice pentru a deveni, la rândul său, astronaut, dar înzestrat cu un creier capabil de operațiuni extrem de complexe, își depusese candidatura ca intern la NASA, imediat după absolvire. Interviul nu fusese câtuși de puțin simplu, dar recrutorii se declaraseră impresionați în egală măsură de pasiunea lui pentru științele spațiului cosmic, cât și de performanța academică. Cincisprezece ani mai târziu, Robert era la fel de entuziasmat să lucreze la NASA, ca în prima zi. Vorbea tare, făcea glume pe care doar cineva cu doctorat le putea înțelege și era cel de-al cincilea membru al echipei.

În mod evident surescitat, îl apucă pe Jonathan de cot și începu să gesticuleze larg, în timp ce vorbi:

— Au zis că e OK să-l trimitem pe *Curiosity* să se uite la asteroid. Dar trebuie să ne mișcăm repede, pentru că mâine e ul-

tima zi când mai putem să modificăm programul rover-ului. Avem foarte puțin timp.

— Hei, ce-i agitația asta? întrebă Jade.

— Un asteroid a căzut pe Marte, săptămâna trecută. Putem să-l trimitem pe *Curiosity* să-l adulmece, cu condiția să nu se abată prea mult de la planul inițial. Momentul optim pentru reprogamare este acum, orbitele sunt sincrone. O să fie mai puțin optim peste două zile. N-o să mai putem schimba ruta lui *Curiosity* de duminică încolo. Refacerea hărții și definirea traseului necesită doi oameni, timp de două zile. Ca urmare, fereastra de oportunitate se închide deja.

— Dar de ce am vrea să-l trimitem pe *Curiosity* să studieze meteoritul? întrebă Linda. Principalul obiectiv al lui *Curiosity* e strângerea de date care să ne spună în ce măsură există posibilitatea vieții pe Marte. Nu-i nimic legat de vreun asteroid care să fie conectat, în vreun fel, cu existența vieții.

— Faci mișto de mine? Pe bune? se întoarse Robert spre ea. Unde e curiozitatea omului de știință, dorința profundă de a descoperi ceva nou sau, altfel spus, acel ceva care l-a scos pe om din peșteră și l-a făcut să pună piciorul pe Lună?

Linda chicoti. Îi făcea plăcere să-l provoace pe Robert să livreze un discurs motivațional, de fiecare dată când avea ocazia.

— Bineînțeles, dragule. Și mie mi-ar face o plăcere nespusă să adulmec un bolovan aflat la milioane de mile depărtare. Îmi pare rău că nu pot să vă ajut cu reprogramarea roverului. Dar o să vă aduc gogoși și cafea, OK?

Observatorul Caltech Palomar, San Diego, California
Luni, 26 Februarie

— Ei, ce-ai aflat? întrebă Sam, când în ușa biroului său își făcu apariția Beth.

— Șefu', n-o să-ți vină să crezi. Am verificat calculele, nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori și, pur și simplu, e de necon-

ceput, exclamă Beth dintr-o suflare, în timp ce trase un scaun să se așeze, fără să fie invitată. Era clar pentru oricine că era foarte agitată, iar eticheta la locul de muncă era ultimul lucru în mintea ei.

— Deci, iată cum stau lucrurile. O să fac un desen, dar dacă ai nevoie de cifre concrete, le am aici, continuă ea, punând pe birou un dosar.

Luă o foaie de hârtie și desenă în mijloc Soarele, apoi trei cercuri concentrice. Pe fiecare cerc desenă un cerculeț pe care-l coloră în negru și scrise M, P și V, în dreptul lor.

— Astea sunt Marte, Pământul și Venus. După cum vezi, Marte e la ora 9, Venus la ora 11 și Pământul la ora 2. Asta era poziția relativă a planetelor în urmă cu 17 zile.

Apucă un pix de pe masă și-l poziționă la ceva mai sus de o jumătate de metru de hârtie.

— Asteroidul s-a fragmentat în două părți inegale, una fiind cam un sfert din dimensiunea totală, care s-a separat de corpul principal și și-a schimbat traiectoria, îndreptându-se spre Marte. Lucrul acesta, în sine, e neobișnuit, pentru că trebuie să existe o forță care să determine asta.

În timp ce făcea afirmația, scoase capacul pixului cu mâna stângă și-l direcționă către Marte.

— Corpul principal și-a schimbat, de asemenea, cursul și din cauza asta nu mai era acolo unde ne așteptam să-l vedem, ci la câteva milioane de mile distanță, o săptămână mai târziu. E mecanică pură, concluzionă ea.

— Da, era un tip, parcă-l chema Newton, care, din câte-mi amintesc, s-a prins de asta, acum vreo trei, poate patru sute de ani, nu-i așa? continuă Sam, cu un zâmbet pe față.

— Așteaptă, partea stranie abia acum începe. Deci, porțiunea desprinsă s-a îndreptat spre Marte și și-a atins ținta acum patru zile.

— Da, am auzit ceva. *Curiosity* a fost reprogramat să-l cerceteze. Am informațiile mele din interior, de la NASA, răspunse

el unei întrebări nespuse, dar vizibilă pe fața lui Beth. Și ciudățenia care e?

— Opt zile mai târziu, o a doua bucată s-a desprins din asteriod. Am determinat că masa e similară cu cea a primei bucăți și, bazându-ne pe pozițiile relative ale asteroidului și a planetei Venus, va cădea pe Venus în aproximativ... patruzeci de ore. Traiectoria bucății rămase s-a schimbat din nou, îndreptându-se... încoace.

Beth ținea acum pixul mai aproape de hârtia cu schița, iar vârful era îndreptat spre Pământ. Atenția lui Sam atinse un alt nivel. Dintr-o postură relaxată, pe scaun, acum era aplecat înainte, fără să zică nimic. Beth consideră tăcerea lui ca pe o invitație deschisă să continue:

— Dacă presupunerile mele sunt corecte, în următoarele 31 până la 37 de ore, vom vedea o nouă desprindere. Mâine după-amiază. Noi n-o s-o putem vedea de aici, dar ar putea fi observată de la ruși, din China, Japonia și India. Noi o să avem imagine post-factum, dar putem calcula noua poziție. O pot avea până la sfârșitul zilei, dacă vrei.

După o pauză relativ lungă, Sam ridică ochii spre tavan și începu să vorbească, cu o voce calmă și controlată:

— Îți dai seama că dacă chestia asta chiar se întâmplă, nu poate fi un fenomen natural. Nu se poate nici într-un milion de ani ca un asteroid să se fragmenteze secvențial în bucăți de masă similară, într-o succesiune temporală precisă, ca fragmentele desprinse să nimerească trei planete aflate la zeci de milioane de kilometri una de alta. Pentru asta e nevoie de calcule foarte sofisticate și o tehnologie foarte avansată, pentru execuție. Mai e timp până mâine să confirmăm ipoteza, dar pe baza calculelor tale sunt convins că așa e. Du-te înapoi la tine și începe să lucrezi la calculele alea. O să am nevoie de date exacte înainte să dau informația mai departe. Bună treabă, Beth! Bună treabă...

Ultimele cuvinte nu erau însă deloc entuziaste și o îngrijorare profundă răzbătea din tonul vocii lui.

Sistemul solar, undeva în spațiu
Marți, 27 Februarie

Creșterea modestă a atracției gravitaționale a Soarelui determină modificarea stării unui set de închizători magnetice. Pistoane uriașe începură să se extindă lent, ducând la separarea vehiculului spațial automat, în formă de asteroid, în două componente, una mai mare și una mai mică. Dacă cineva ar fi putut fi martorul acestui proces, ar fi fost fascinat de sentimentul de forță care se manifesta într-o liniște completă. Părea că un monstru din timpuri străvechi se trezea acum din somn.

Elysium Planitia, Cadranul Aeolis, Marte
Luni, 5 Martie

După o călătorie de 22 de *soli*, roverul *Curiosity*, de dimensiunea unui automobil, atinse zona țintă, unde meteoritul căzuse pe suprafața lui Marte. Laserul în infraroșu vaporiză o mică porțiune a rocii masive și semnătura spectrală fu analizată de camerele ultraspecializate. Compoziția stranie detectată declanșă următorul nivel de analiză chimică. Spectrometrul cu raze X identifică prezența aminoacizilor și acest fapt fu suficient să determine extensia unui mic braț, prevăzut cu un burghiu, care făcu o gaură mică și produse o cantitate redusă de pulbere, condusă printr-un sistem de benzi rulante la minilaboratorul *CheMin*, din interiorul roverului.

Analiza confirmă prezența mai multor aminoacizi, dar și a glicozidelor; chiar dacă structura lor nu se potrivea cu nicio moleculă cunoscută de zaharide, scheletul de carbohidrați era o semnătură certă. Următorul pas era destinat microlaboratorului specializat *ChemCam*, de la bordul lui *Curiosity*.

Rezultatele fură apoi trimise spre Pământ, într-o transmisiune relativ scurtă, cu puțin înainte ca roverul să iasă din unghiul optim de comunicare a mesajului. 11 minute mai târziu, mesajul ajungea în serverele NASA.

Centrul Ames de Cercetare NASA, Mountain View, California
Marți, 6 Martie

— Băi, ce chestie tare! Hei, băieți, ia veniți încoace să vă uitați la asta! strigă Jade, a doua zi dimineața, după ce privi cu atenție transcrierea mesajului trimis de *Curiosity*.

— Ce s-a întâmplat? A găsit *Curiosity* omuleți verzi pe Marte? întrebă Jonathan, în timp ce restul lumii se strângea în spatele scaunului lui Jade.

— Nu sunt verzi. Și nu sunt omuleți. În rest, ai dreptate, replică Jade, cu un zâmbet malițios. Deci, iată ce am primit de la *Curiosity* despre meteorit: o proporție foarte, foarte mare de lutețiu și neodim.

— Deja mă simt atras de el! făcu Robert o glumă de-a lui.

— Ai puțintică răbdare. Următorul lucru de pe listă e... asta. Și, fluturând o foaie de hârtie în fața ochilor celorlalți, cu o moleculă colorată desenată pe ea, adăugă cu emfază: Ta-daaa!

— Băi, să fiu a naibii!!! E pe bune?! exclamă Linda.

— Nu poate fi, replică Brian, pe un ton convins. Pur și simplu, nu poate fi!

— Am câștigat Lozul cel Mare! Am găsit pe Marte dovada existenței materiei organice în spațiul extraterestru, chiar dacă nu e marțiană! Ce poate fi mai tare de-atât? nu se putu abține Robert să facă o nouă remarcă.

— Încă n-am terminat. Tonul lui Jade nu era deloc entuziast, ci mai curând sec. Vocea i se subțiase, era în mod evident emoționată, gâtul i se uscase și abia se abținea să nu izbucnească în lacrimi. Mai e ceva. Priviți aici.

Se întoarse și apăsă două taste la calculator. O imagine nouă apăru pe monitorul de 32 de inch.

Se coborî liniștea. O liniște adâncă, de parcă aerul se solidificase și nicio undă sonoră nu mai putea răzbate prin el. Cu toții înțelegeau semnificația polipeptidei la care se uitau. Un lanț relativ lung, format din aminoacizi legați unul de altul. Cărămizile din care erau construite proteinele. Și, luând în calcul

molecula de mai devreme, un oligozaharid care aducea, vag, cu celuloza. Fu clar pentru toți cinci că aveau de-a face cu cea mai neobișnuită și neașteptată analiză a unui corp ceresc.

— Cred că *Curiosity* o să fie foarte ocupat în perioada următoare. Asteroidul ăsta are multe surprize care n-au fost încă dezvăluite. Trăiesc senzația că e doar începutul, sparse Jonathan tăcerea.

Ceilalți dădură din cap, aprobator. Nimeni nu mai zise nimic.

Sediul Central JAXA, Tokyo, Japonia
Miercuri, 7 Martie

Hiroki Matsumoto stătea relaxat pe scaun, privind fluxul de date al ultimei transmisii a sondei Akatsuki, pe monitorul uriaș din fața lui. Sonda japoneză fusese trimisă spre Venus în 2010, dar ratase întâlnirea cu singura planetă 'doamnă' din sistemul solar, unul dintre propulsoare luând foc și dezintegrându-se complet. Timp de cinci ani plutise în derivă, pe o orbită heliocentrică, până când Venus o ajunsese din urmă, iar atunci când se aflase în proximitatea sondei, inginerii de la JAXA reușiseră s-o reintroducă pe orbita planetei, folosind propulsoarele de mică putere destinate manevrării în atmosfera venusiană. Fusese o reușită extraordinară, iar acum controlul misiunii primea cantități impresionante de date de la ea.

Fiind o persoană cu o memorie vizuală excepțională și cu mare afinitate față de cifre, Hiroki interpreta datele, căutând variații ale parametrilor planetei. Mai târziu, urma să le compare cu altele mai vechi, cu scopul de a obține un tipar pe termen lung al vitezei vânturilor, presiunii atmosferice și temperaturii.

Venus e cel mai apropiat loc imaginabil de ideea de iad. Presiunea atmosferică la suprafață e de 90 de ori mai mare decât cea terestră, egală cu cea de la o adâncime de 900 de metri sub apă. Temperatura, de asemenea, este extrem de ridicată, între 450-470°C, Venus fiind cea mai fierbinte planetă din sistemul

solar, mai fierbinte chiar decât Mercur, care e mult mai aproape de Soare. Cauza este dioxidul de carbon, care creează un puternic efect de seră, reținând căldura solară.

Hiroki voia să vadă dacă variația distanței până la Soare, din timpul anului venusian, determină o schimbare semnificativă a acelor parametri, lucru posibil acum datorită acurateții crescute a măsurătorilor, comparativ cu misiunile precedente. Nu dură mult până să observe o scădere ușoară a valorii temperaturii, deși se aștepta, de fapt, la o creștere, având în vedere că Venus se apropia de punctul de pe orbită cel mai apropiat de Soare.

Accesă datele din urmă cu 225 de zile, exact cu un an venusian în urmă și, spre surpriza lui, valoarea curentă a temperaturii era cu 21°C mai scăzută. O astfel de scădere, cu peste 8%, nu era deloc ceva de așteptat. Un alt gând îi trecu prin minte și se apucă să tasteze febril. Douăzeci de minute mai târziu, avu confirmarea: 433°C era cea mai scăzută temperatură înregistrată vreodată pe Venus.

Decise să apeleze la departamentul tehnic al JAXA, să verifice dacă era ceva în neregulă cu Akatsuki, dar trebuia să aștepte până a doua zi, întrucât sonda intra în ocultație și comunicarea cu ea nu mai era posibilă.

Sediul Central NASA, Washington DC
Miercuri, 7 Martie

După-amiaza era pe sfârșite, dar soarele arunca încă suficientă lumină în biroul din aripa de vest a sediului central al NASA, din capitală. Connie Kinley, ofițerul pentru protecția planetară, stătea la birou, studiind raportul care-i parvenise cu câteva minute înainte de a pleca acasă.

Se simțea obosită; fusese o zi lungă, în care analizase o mulțime de rapoarte științifice din săptămâna precedentă, când fusese în vacanță. În plus, mai era și pregătirea schiței ra-

portului despre actualizarea măsurilor de siguranță biologică la bordul Stației Spațiale Internaționale, începând cu 1 iulie. Chiar dacă nu era vorba de nicio contaminare, un expert rus descoperise un risc potențial, legat de o procedură de testare a unor mostre și, de acolo, o serie de alte lucruri mărunte apăruseră, parcă de nicăieri, generând un volum impresionant de muncă pentru reevaluarea eficienței unor proceduri mai vechi, raportat la experiența și la nevoile zilei de azi.

Ca urmare, chestia asta era cireașa de pe tort. În mod normal, ar fi amânat-o pentru a doua zi – nu era chiar așa de urgent să evalueze ceea ce *Curiosity* aflase cu două zile în urmă. Marte era la zeci de milioane de kilometri distanță și, da, era o descoperire extraordinară. Dar de ce îi ceruse Noah să rămână până când avea o opinie preliminară? Ăsta era un mister pentru ea și bănuia că nici Noah nu știa mult mai multe.

— Deci, la ce mă uit aici? întrebase ea, în telefonul pus pe difuzor, când Noah o sunase, cu un sfert de oră mai devreme.

Formele geometrice ciudate pe care le văzuse erau ceva între organic și anorganic. Semănau cu niște poligoane cu formă regulată, îmbinate ca piesele unui puzzle, destul de asemănător cu un cristal, dar de mai multe tipuri. Majoritatea erau hexagoane și heptagoane, dar erau destule pentagoane și octogoane. Toate erau distorsionate, deformate, ca și cum cineva ar fi luat conglomeratul de poligoane și l-ar fi rotit într-o mișcare de stoarcere sau de mulgere. Formele erau oarecum fluide, asemănătoare cu niște imagini pe care le văzuse cândva, într-o reclamă la ulei de motor, cu un aditiv special, destinat optimizării lubrifierii. Animația din acea reclamă îi apăru deodată în minte, subconștientul propulsând-o brusc din memorie. Nevoia de a revedea acea reclamă deveni acută, așa că deschise o pagină de Youtube și începu să caute diferite combinații de cuvinte cheie. Nu dură mult până găsi ceva; nu era, însă, chiar ce avea ea în minte. Filmulețul arăta o comparație între uleiul de motor natural și cel sintetic. Moleculele naturale aveau mărimi diferite, iar cele sintetice erau toate la fel. Vocea din fundal spunea

că uleiul sintetic fusese conceput special pentru a rezista la temperaturi extrem de reci (reclama era pentru Canada) și șoferul se putea bucura de o durată mai lungă între schimburi, pentru că erau concepute special să reziste oxidării. Și mai era ceva. Formula îmbunătățită cu particule nanomagnetice, care reținea uleiul pe pistoane, așa încât să mențină un nivel minim de lubrifiere și să reducă frecarea la pornirea motorului, la temperaturi scăzute. Acele particule nanomagnetice erau reprezentate ca niște mici sfere poligonale, cu fețe făcute din triunghiuri.

Un alt gând îi veni în minte – o minge de fotbal? Căută pe Google „minge de fotbal" și imaginea clasică, cu hexagoane albe și pentagoane negre, apăru într-o fracțiune de secundă.

Ridică telefonul și-l sună pe Noah. Era ceva ce trebuia să vadă neapărat. Acum.

Sediul Central NASA, Washington DC
Joi, 8 Martie

Russell Donovan era cel mai bun designer grafic care lucra la NASA. Era pasionat de Star Wars (evident), iar biroul lui era decorat cu toate gadgeturile imaginabile din galaxia aflată foarte, foarte departe. Darth Vader te privea de pe cana de cafea, Yoda era tolănit pe mouse-pad, suportul de pixuri era plin de mini-săbii de lumină care se colorau diferit, iar șnurul de care-i atârna ecusonul avea emblema Alianței Rebele pe toată lungimea lui. Totuși, oarecum în mod neașteptat, era îmbrăcat semiprotocolar, cu pantaloni negri, pantofi negri bine lustruiți și o cămașă neagră cu dungulițe roșii, subțiri. Mânecile suflecate îi dădeau un aer foarte dandy.

Rolul lui la NASA era să creeze imagini video și foto plecând de la tot felul de date provenite de la telescoape, radio-telescoape, sateliți, sonde și alte obiecte zburătoare prin spațiul cosmic. Un set de imagini în tonuri de gri, provenind de la trecerea lui

Juno prin apropierea lui Jupiter, se transformase într-un colaj de imagini viu colorate, destinate să minuneze publicul american plătitor de impozite. Datele numerice provenite de la New Horizon, în urmă cu doi ani, deveniseră, sub bagheta lui magică, cele mai bune imagini de înaltă rezoluție ale lui Pluto văzute vreodată de ochiul uman. Acum lucra la selecția imaginilor cometei K2 trimise de Hubble, pe care trebuia să le includă într-un filmuleț de trei minute, care urma să fie încărcat pe pagina web a NASA.

Telefonul sună de două ori înainte să răspundă prin activarea difuzorului, mâinile lui fiind ocupate cu tastatul.

— Aici e Darth Russell! Ar fi bine să ai un motiv întemeiat ca să generezi o asemenea tulburare în Forță.

— Verifică-ți emailul și răspunde cât mai repede, spuse vocea de la celălalt capăt al firului, fără niciun fel de formalități.

Era Noah Packard. Cunoscut drept „Episcopul" datorită modului său de a interacționa cu ceilalți, întocmai ca un preot, și pentru că întotdeauna era îmbrăcat în negru sau bleumarin, Noah era Administratorul Directoratului Științific. Cariera de 26 de ani la NASA îl făcuse o persoană foarte respectată și admirată, iar multe din realizările din ultimii ani fuseseră posibile datorită influenței și stilului lui de a conduce. Ca urmare, un telefon personal de la el însemna ceva realmente important, și orice altceva deveni de interes secundar pe lista cu lucruri de făcut a lui Russell.

„Russell,

Vreau să descarci fișierele din link-ul de mai jos. Nu știm exact cu ce avem de-a face și am nevoie să faci o reconstrucție 3D, ca să ne putem da seama. Când termini, trimite imaginea tuturor celor din acest email.

Mulțumesc,
Noah Packard"

Descărcarea dură doar câteva secunde și cele 18 imagini fură salvate într-un folder denumit 'Noah ASAP'. Russell se apucă să deschidă fișierele, unul câte unul, și munca îl absorbi

de îndată. O oră și jumătate mai târziu, ieși din transa în care păruse că se scufundase, postura i se relaxă și se rezemă de spătarul scaunului. Îi luase ceva timp până să-și dea seama cum trebuia să abordeze tema, dar odată ce realiză că cel mai simplu era să considere fiecare poligon deformat ca având o alură *normală*, următorul pas era să definească planurile în care acestea trebuiau proiectate. Schimbarea unghiului de perspectivă și repoziționarea elementelor a fost următoarea etapă. Odată ce toate piesele din puzzle au fost la locul lor, extrapolarea la 3D a fost o chestiune de numai câteva minute. Imaginea rezultată arăta ciudat, pentru că nu semăna cu nimic cunoscut. O himeră alcătuită din poligoane, majoritatea hexagoane și heptagoane, având câteva protruzii care aduceau vag cu niște degete. Salvă imaginile în două formate diferite; unul era un set de 6 imagini luate de sus, de jos, din față, din spate, din stânga și din dreapta. Celălalt era un fișier video, cu obiectul rotindu-se și învârtindu-se pe cele trei axe.

După ce apăsă butonul „Reply to all", plecă spre restaurantul de la parter ca să-și ia prânzul.

Observatorul Caltech Palomar, San Diego, California
Joi, 8 Martie

— De ce am impresia că am mai văzut asta înainte? întrebă Brian, privind la figura ciudată care se rotea pe ecranul calculatorului Lindei.

Jade privea peste umărul lui Brian, cu ochii mijiți.

— Pare ceva organic, dar nu-mi pot da seama cu certitudine ce poate fi. Ce e?

— Pe asta, în mod specific, sunt sigură 100% că n-ați mai văzut-o până acum. Dar așa ceva ați mai văzut? replică Linda, tăcănind cu repeziciune în tastatură și deschizând surescitată alte imagini.

— Par enzime, nu-i așa?

— Bravo. Exact. Asta de aici, de exemplu, e o enzimă care se găsește în spanac. RuBisCo ajută la fixarea carbonului în plantele care cresc în umbră. Fotosinteză, cu alte cuvinte. Structura este un hexadecamer, cu opt unități mari și opt unități mici. Acum, priviți aici.

Mai apăsă câteva taste, mai dădu câteva clickuri cu mouse-ul și, un minut mai târziu, toată echipa putu vedea pe ecranul ei două imagini, ambele în tonuri de gri.

— Am eliminat culorile din imaginea enzimei din spanac, ca să nu vă păcălească ochiul.

Acum, cele două imagini păreau vag asemănătoare, dar suficient încât oamenii de știință să realizeze că, fără îndoială, forma părea a fi un fel de enzimă.

— Poți încerca ceva, te rog? întrebă Jade. O poți roti pe axa Z? Ca o imagine în oglindă?

Linda pricepu imediat ce voia Jade să obțină, așa că roti imaginea cu nouăzeci de grade și apoi aplică funcția 'imagine în oglindă'. Noua imagine era acum mult mai apropiată de enzima din spanac, în ciuda diferențelor evidente. Jonathan ceru Lindei permisiunea să-i utilizeze calculatorul. Cu mișcări precise, începu să modifice proporțiile enzimei extraterestre și perspectiva unghiulară. După ce termină, toți putură să observe cum tehnicile de transformare aplicate creaseră un grad și mai mare de similitudine.

— Fabulos! Doar cum oare e posibil?

— Tocmai mi-am dat seama de ceva. Am rotit în oglindă imaginea originală, corect? Ne putem uita la aminoacizii ăia pe care i-a identificat *Curiosity*? întrebă Jade.

— Da, bineînțeles. Ce vrei să vezi?

— Dacă sunt levo- sau dextrogiri, veni răspunsul.

Linda fu singura care pricepu imediat, în timp ce ceilalți afișau priviri rătăcite. Jade se simți obligată să-i lămurească:

— Toți aminoacizii din natură sunt levogiri. Aminoacizii au steroizomeri levo- și dextro-, cum sunt, de exemplu, mâinile – cea stângă și cea dreaptă. Sunt identice, dar au o simetrie spa-

țială în oglindă. Pentru a sintetiza un peptid sau o proteină, toți aminoacizii trebuie să fie levogiri. Un aminoacid dextrogir nu se poate include în structura polipeptidului, pentru că e greșit ca poziționare spațială. Un proces chimic aleator de generare de aminoacizi ar produce în proporții egale aminoacizi levo și dextro. Dacă procesul e facilitat de o enzimă, atunci toți aminoacizii vor fi levo. Toate reacțiile biologice trebuie să folosească aminoacizi levo. Toată viața pe Pământ e construită din aminoacizi levo. Nu există o producție naturală de aminoacizi dextro.

— Toți sunt dextrogiri, spuse Linda, care analiza între timp fișierele trimise de *Curiosity*, în vreme ce Jade le ținea celorlalți prelegerea despre steroizomeri.

— Ei bine, asta înseamnă că avem de-a face cu o situație foarte, foarte stranie. Sigur nu e naturală. Chestia aia sintetizează molecule biochimice, dar care nu sunt compatibile cu procesele vii de aici, de pe Pământ. Trebuie să trimitem un raport, și încă repede. O să fac eu o schiță, dar o să vreau să arunci o privire pe ea imediat ce-o termin! concluzionă Jade, în timp ce-și așeză mâna pe umărul Lindei.

Sediul Central JAXA, Tokyo, Japonia
Marți, 13 Martie

Hiroki avea patru emailuri din Statele Unite, sosite toate între 5:00 și 6:30 dimineața. Americanii știau că datorită diferenței de fus orar, era suficient timp să primească un răspuns înainte de a-și încheia ziua de lucru pe Coasta de Vest. Ca urmare, nu stătu mult pe gânduri și se apucă să colecteze datele cerute de colegii de pe celălalt mal al Pacificului. Destul de neobișnuit, cererile lor erau legate de cele mai recente transmisiuni primite de la Akatsuki, cerându-i-se confirmarea scăderii temperaturii pe Venus. Observând semnăturile expeditorilor,

Hiroki remarcă faptul că doar două proveneau din California, celelalte fiind din Hawaii și Washington DC.

În timp ce ultimul raport trimis de Akatsuki se descărca, Hiroki se întrebă de ce oare patru unități operaționale diferite ale NASA, inclusiv administrația centrală, voiau să știe același lucru, în același timp?

După ce identifică datele cerute, Hiroki compilă un raport actualizat și-l trimise tuturor în același e-mail. Gândindu-se că poate nu era etic să-i adauge pe toți în același câmp „To:", adăugă o notă în care spunea că se bucura să-i poată ajuta pe colegii americani, că în viitor, dacă au nevoie de informații despre Venus, să apeleze tot la JAXA, și apăsă „Send", după ce-l adăugă pe șeful lui, aflat în vacanță, Masaaki Sakamoto, în câmpul „Bcc:"

Ulterior, în timpul după-amiezii, Hiroki primi un e-mail de la Sakamoto, care-i cerea să-l țină informat despre orice modificări climatice care aveau loc pe Venus și dacă americanii mai voiau și alte informații.

Înainte de a pleca acasă, Hiroki verifică dacă Akatsuki mai trimisese și alte rapoarte. Temperatura la suprafața planetei Venus scăzuse cu încă 4°C în ultimele 48 de ore.

Pentagon – Departamentul Apărării Statelor Unite, Washington, DC
Miercuri, 14 Martie

Noah stătea în fotoliul rotit spre fereastră, privind în gol. În mod normal, era imposibil să-i citești gândurile, dar acum fața lui era o carte deschisă. Perplexitate. Aceasta era cea mai bună descriere a stării lui mentale. Creierul său încerca să pună laolaltă toate datele, iar rezultatul crea și mai multă confuzie. Îi veni în minte un citat din Sherlock Holmes: „Odată ce elimini imposibilul, ceea ce rămâne, *oricât de improbabil*, trebuie să fie adevărul."

Patru echipe, în laboratoarele lor. Patru rapoarte diferite, așezate frumos, la doi centimetri unul de altul. Patru culori di-

ferite pentru fiecare dosar. O singură concluzie. *Erau pe drum spre noi*. Cine erau ***ei*** și când urma să ajungă, asta era o cu totul altă chestiune.

Viața extraterestră era o idee cu bătaie lungă. O bacterie pe un satelit al vreunei planete gazoase sau un semnal radio nonnatural era maximum ce putea un om de știință să spere într-o viață dedicată cercetării spațiului. Dar *așa ceva*? *Asta*? O mașinărie interstelară de mărimea unui asteroid, capabilă să țintească trei planete și să elibereze un sistem magneto-enzimatic complex menit să transforme atmosfera și să sintetizeze biomolecule, ei bine, *ăsta* era un lucru foarte, foarte special.

Nu era pregătit pentru așa ceva. De fapt, nimeni pe Pământ nu era cu adevărat pregătit. Fuseseră simulări, briefinguri, tot felul de ședințe, dar realitatea nu fusese niciodată atât de dură. Și, înainte de a suna la Departamentul Apărării, trebuia să vină cu răspunsuri la întrebări pe care nu le pusese nimeni, niciodată.

O oră mai târziu, vorbea la telefon cu Abigail Watkins, Ministrul Adjunct al Apărării și Securității Globale. Îi luă zece minute s-o convingă că nu era nicio glumă și că, de fapt, era o situație reală cu care se confruntau chiar atunci. Cu ezitare, doamna Watkins îi promisese că o să analizeze documentația și o să-l notifice cu privire la următoarele acțiuni de urmat, până la sfârșitul zilei.

Doamna Watkins l-a sunat însă pe mobil după numai douăzeci de minute. Vocea îi era extrem de nervoasă și l-a întrebat dacă poate să participe la o ședință, la Departamentul Apărării, la ora 20:00. Având în vedere traficul de seară din Washington, Noah realiză că trebuia să plece chiar în acel moment. Puse cele patru dosare colorate în geantă, își luă haina din cuier și coborî în parcarea de la subsol.

La 19:45, Noah intra pe poarta Pentagonului. Ofițerul de la poartă îi verifică identitatea și o escortă veni imediat să-l conducă în camera unde avea loc ședința, la etajul 5, din aripa de Nord a celei mai mari clădiri din lume. În încăpere erau deja

alți patru oameni, fiecare cu un set de documente în față. Existau încă două locuri neocupate, în dreptul lor găsindu-se un set similar de documente.

— Bună seara, domnule Packard, îl întâmpină un colonel înalt, îmbrăcat în uniforma Forțelor Aeriene. Luați loc, vă rog, continuă el, arătându-i unul din scaunele de lângă ecranul de proiecție. Doamna Watkins va sosi în curând.

Imediat ce termină fraza, ușa se deschise și Abigail Watkins intră în cameră. Nu era deloc persoana pe care și-o imaginase Noah. Mică de statură, slabă și îmbrăcată cu un costum negru, se mișca foarte iute. N-ar fi putut spune dacă așa era ea, în mod obișnuit, sau agitația dată de situația curentă o făcea să fie așa. Se gândi că o să-și dea seama la un moment dat.

— Ei bine, domnule Packard, ai reușit să creezi destulă activitate pe-aici, deschise ea conversația, în timp ce se așeza pe scaunul rămas liber. Asta pentru că totul era doar liniște și pace și n-aveam nimic de făcut, mai adăugă ea, cu un zâmbet protocolar. Nu știu dacă ați avut timp pentru prezentări. Colegii mei – arătă, de la stânga la dreapta – maiorul Jason Blake, colonelul Jeffery Gilman, colonelul Patrick LaFrance și locotenent-colonelul Timothy Archer.

Se opri și, printr-o ușoară ridicare a bărbiei, îl invită pe Noah să preia discuția. Acesta trase adânc aer în piept și începu, cu o voce moderată:

— Acum douăzeci și șase de zile, unul din observatoarele noastre din Hawaii a făcut descoperire referitoare la un asteroid care se apropia de sistemul solar. Ceea ce părea doar o curiozitate științifică, anume un vizitator din spațiul interstelar, s-a dovedit a fi cu totul altceva. Din asteroid s-au detașat, secvențial, trei segmente, cu dimensiuni aproximativ egale cu un sfert din volumul asteroidului. Primul s-a îndreptat spre Marte, atingându-și ținta șase zile mai târziu. Locul impactului a fost în raza de acțiune a lui *Curiosity,* iar echipa care se ocupă de rover a reușit să-i reprogrameze traseul și să obțină un set exhaustiv de analize.

Scoțând dosarul roșu, Noah îi instrui pe ceilalți participanți să se uite la o pagină anume.

— A reieșit, continuă el, că asteroidul are o compoziție predominantă din neodim și alte metale rare, structurate într-o formă poligonală, pe care am putut s-o reconstruim în 3D.

După o scurtă pauză de efect, Noah reluă prezentarea:

— Experții noștri de la NASA au concluzionat că e o structură de tip enzimatic, capabilă să-și schimbe forma și să modifice reacțiile biochimice pe care le catalizează. Inginerie lichidă, altfel spus.

— Ce fel de reacții facilitează? întrebă col. LaFrance.

— Ajung acolo imediat. Dați-mi voie să revin la asteroid, deocamdată, dacă nu vă supărați. Noah extrase un al doilea set de hârtii din dosarul galben. Opt zile după prima separație, din asteroid s-a detașat un al doilea fragment, de dimensiuni similare cu primul. Acesta s-a îndreptat spre Venus, unde a asolizat acum nouă zile. Nu avem o misiune la suprafața planetei, dar există o misiune japoneză – Akatsuki – ce orbitează Venus, iar JAXA ne-a transmis o serie de date foarte îngrijorătoare.

Noah alese cu grijă o foaie din dosarul pe care-l ținea și, privind îndeaproape tabelul Excel imprimat, spuse:

— Se pare că atmosfera de pe Venus se modifică într-un ritm rapid, după acest eveniment. Avem de-a face cu o scădere semnificativă a temperaturii la suprafață, de la 471°C la 424°C, în doar șapte zile. Iar rata în scăderea temperaturii crește logaritmic, așa că estimatele curente spun o poveste foarte interesantă; dacă fenomenul care are loc acolo continuă după același tipar, o să avem pe Venus o temperatură sub punctul de fierbere a apei, în următoarele cinci până la șase săptămâni.

— Cum e posibil așa ceva? întrebă și Timothy Archer.

— Există o teorie, pe care încă o analizăm cu atenție, dar cea mai bună explicație pe care o avem, deocamdată, este că dacă fragmentul de pe Venus e similar cu cel de pe Marte, atunci schimbă însăși natura atmosferei de pe Venus. După cum probabil știți, atmosfera de acolo este alcătuită în măsură de peste

90% din dioxid de carbon. Presupunem că are loc un proces enzimatic menit să convertească acest dioxid de carbon în altceva, eliminându-l din atmosferă, ceea ce duce la scăderea efectului de seră și, deci, la scăderea temperaturii.

— Vreo idee, ce poate fi acest *altceva*? continuă seria întrebărilor col. Gilman.

— Materie organică. Face același lucru pe Marte, dar la o scară și o rată mult mai mică. Marte nu are o atmosferă bogată în dioxid de carbon și, cu toate acestea, obiectul a reușit să creeze macromolecule organice. Pentru mine a fost șocant să remarc structura chimică a acestor molecule extraterestre. Experții au confirmat că sunt zaharuri și peptide; încă le analizează și urmează să primesc mâine mai multe detalii. Evaluarea noastră actuală sugerează că, având în vedere abundența materiei prime pe Venus, respectiv dioxidul de carbon, ca sursă primară de carbon, și oxigen, procesul de pe Venus poate crea compuși organici mult mai complecși.

După o altă pauză foarte lungă, Noah reluă prezentarea:

— Suntem azi, aici, pentru că am determinat că un al treilea fragment se îndreaptă acum spre Terra. Estimăm impactul peste cinci zile, în emisfera nordică; cel mai probabil, Siberia Orientală, Alaska sau nord-vestul Canadei. Sau undeva în Oceanul Arctic. Încă lucrăm la determinarea exactă a punctului de impact.

O tăcere adâncă se lăsă în sală. Semnificația cuvintelor lui Noah se coagula în mințile participanților la ședință.

— Deci, ca să fiu direct, începu Archer, cu o voce aspră, vrei să spui că un artefact extraterestru, capabil de modificări climatice, se îndreaptă spre Pământ în momentul acesta?

— Da, domnule colonel. Iar preocuparea majoră pe care o avem se referă la tipul de schimbări pe care e capabil să le producă. Nu știm, practic, nimic despre acestă tehnologie – doar că folosește o inginerie foarte complexă, bazată pe particule nanomagnetice, care creează structuri de tip enzimatic. Mai mult, moleculele concepute prin acest proces nu sunt compa-

tibile cu viața pe Pământ. Există o serie de diferențe chimice majore.

— Sugerez să ne revedem mâine la prânz; dacă există ceva noutăți, vă rog să le trimiteți prin canalul securizat de comunicare. Maiorul Blake va fi ofițerul de legătură cu Departamentul Apărării.

Vocea lui Abigail încheie ședința, după un moment lung de tăcere.

Pentagon – Departamentul Apărării Statelor Unite Washington, DC
Joi, 15 Martie

Noah ajunse cu aproape 20 de minute mai devreme, doar pentru ca să constate că era primul participant la întâlnire. La scurt timp, ofițerii din seara precedentă își făcură apariția unul câte unul și, cu cinci minute înainte de ora stabilită, toată lumea era de față.

Nu mai avură loc niciun fel de prezentări formale. Nici conversații de conveniență.

Col. Jeffrey Gilman deschise ședința. Deși se adresă întregii audiențe, Noah avu sentimentul distinct că i se adresa doar lui, în particular. Era de parcă ceilalți știau deja ce urma să spună colonelul, iar prezența lor avea doar rolul de a da mai multă greutate spuselor acestuia, ca un juriu gata să împărtășească judecătorului rezultatul dezbaterii.

— După ce am analizat cu atenție toate datele pe care Departamentul Apărării le-a putut colecta într-un timp atât de scurt, precum și informațiile furnizate de NASA, noi, aici, la Pentagon, considerăm că aterizarea acestui obiect extraterestru reprezintă o amenințare imediată a vieții pe Pământ, iar ca urmare decizia noastră este să împiedicăm producerea acestui eveniment. Departamentul Apărării are capabilitatea de a distruge sau măcar de a devia asteroidul pe o traiectorie de non-coliziune cu Terra, iar măsurile pregătitoare au început deja.

— Ei bine, nu sunt prea multe de zis despre asta, mormăi Noah. Puteați să-mi trimiteți un e-mail.

— Domnule Packard, sunteți perfect conștient că, pe baza informațiilor pe care chiar agenția dv., NASA, le-a furnizat, nu avem multe opțiuni, mai ales datorită timpului foarte scurt care a rămas, replică colonelul.

— Pot întreba ce alte opțiuni au fost luate în calcul? se strâmbă Noah.

— Sigur. Au doar fost două. Dacă aterizarea ar fi fost pe teren propriu sau în Canada, am fi considerat ca opțiune să construim un zid de izolare în jurul asteroidului, ca să-l putem studia mai departe. Cantitatea de informații științifice pe care le-am fi putut extrage nu poate fi estimată. Dacă, pe de altă parte, aterizarea ar fi avut loc la ruși sau în ocean, opțiunea nu putea fi decât cea de dinainte. Nu putem lăsa chestia aia să-și vadă de treabă la trei mii de metri sub apă, iar noi să avem mâinile legate de adâncimea Oceanului Arctic și să expunem omenirea la riscul extincției; doar suntem ceva mai evoluați decât dinozaurii, nu? Și, cu siguranță, nu vrem ca rușii să pună mânuțele pe așa ceva. Nu suntem siguri nici de capacitatea lor de a crea un zid de izolare suficient de repede – Cernobîl e un martor foarte credibil despre cum fac ei față unei astfel de situații – ca să nu vorbim de faptul că nici nu vrem ca o altă putere să dezvolte tehnologii bazate pe particule nanomagnetice, înaintea noastră.

— Se pare că nimeni nu o s-o facă, oricum, completă sarcastic Noah.

— Noi o vom face. Mai sunt încă două, acolo sus, și mi-a șoptit mie o păsărică – râse scurt colonelul – că NASA va primi în curând fonduri speciale pentru a accelera proiectul primei misiuni cu echipaj uman spre Marte.

Noah nu-și găsi cuvintele. Nu i se întâmpla prea des, dar pur și simplu nu-i trecuse prin minte că Unchiul Sam nu avea de gând să lase o minune a tehnologiei plutind aiurea la cincizeci de milioane de kilometri, fără să-și suflece mânecile și să o

aducă acasă. Dar, la urma urmei, totul avea sens. Aprobă tăcut din cap și se ridică de pe scaun.

— Domnilor, sunt convins că aceasta este, probabil, cea mai înțeleaptă alegere, chiar dacă mie, ca om de știință, îmi pare rău să văd un obiect artificial extraterestru pulverizat în spațiu. Știți unde să mă găsiți, dacă aveți nevoie de mine.

Ieși pe ușă la ora la care ședința ar fi trebuit, de fapt, să înceapă.

Spațiul interstelar, circa 20 de ani-lumină de Terra

Sha'qtel-naX era singur în cabina sa. Privea prin hubloul minuscul la steaua care licărea slab, drept în fața ochilor lui. Un milion de gânduri îi alergau prin minte. Avea nevoie de niște vești bune. Moralul celor șaptezeci de milioane de suflete ale refugiaților era departe de a fi ridicat. Erau generația de mijloc și toți știau că aveau să-și dea ultima suflare în adâncurile spațiului. Copiii lor, unii dintre ei, dacă aveau să trăiască suficient, puteau fi printre cei care aveau să ajungă la noua lor casă – sperau ei –, una dintre planetele care orbitau Nah'toonbeH, steaua îndepărtată către care se îndreptau.

Erau aproape treizeci și șase de mii de vase în flotă, rezultatul incredibilului efort făcut de stră-stră-bunicii lor, în urmă cu aproape o mie de ani. Planeta lor începuse să aibă o activitate seismică stranie, din străfundurile ei izbucnind din ce în ce mai des gaze toxice. Încet-încet, viața de pe ea începuse să moară. Era clar că în una, maximum două generații, Khal'gek-caD avea să devină o planetă moartă. Singura lor șansă fusese descoperirea unei alte planete pe care s-o numească *acasă*.

Fusese nevoie de o întreagă generație pentru a lansa flota spațială, alcătuită din nave capabile să parcurgă distanțe uriașe în spațiul cosmic, timp de o mie cinci sute de ani, și apoi să servească drept locuințe, după aterizare, pentru cel puțin încă o generație. Toate resursele civilizației lor fuseseră puse la bătaie

pentru a construi acele case spațiale zburătoare, menite să adăpostească zeci de milioane de ființe.

Cea mai mare realizare științifică a acelor vremuri fusese, după părerea lui Sha'qtel-naX, ingineria genetică, în stare să reducă metabolismul de aproape cinci ori. În felul acesta, resursele necesare pentru a hrăni migranții putuseră fi reduse foarte mult, iar tehnicienii agricultori reușiseră să țină ritmul cu nevoile populației. Dacă, însă, după cinci generații, mutația genetică n-avea să fie îndepărtată, riscau ca ea să devină permanentă. Iar pe termen lung, asta ar fi însemnat extincția întregii specii.

Pe de altă parte, dacă ar fi fost să-i asculte pe ceilalți membri ai Consiliului Căpitanilor, dezvoltarea nanotehnologiei magnetice fusese factorul critic pentru succesul misiunii lor. Capacitatea de a recrea aproape orice compus organic din materiale anorganice, fusese, fără nicio îndoială, o realizare absolut excepțională. Computere miniaturizate ultrasofisticate, care aveau capacitatea de a analiza mediul și de a selecta un set de reacții chimice menite să ducă la sinteza unor compuși chimici bine definiți, fuseseră trimise la bordul a trei sonde spațiale, care zburau de două ori mai repede decât flota, urmând să ajungă pe planetele-țintă cu mult înainte de sosirea lor, pregătindu-le pentru colonizare.

Speranța lor era ca cel puțin una dintre cele trei sonde pe care le trimiseseră spre planetele care orbitau Nah'toon-beH, să asolizeze pe o planetă cu atmosferă și cantități suficiente de apă sau dioxid de carbon. Acum ar fi trebuit ca ele să fi ajuns, dar mai dura un an, poate un an și jumătate, până când toate datele despre planetele-țintă aveau să ajungă înapoi la ei.

O mică hologramă apăru de nicăieri, vizibilă doar datorită luminii polarizate. Era un buletin de date trimis de Centrul de Control al Misiunii.

Până acum, singura certitudine era că două din cele trei sonde asolizaseră. A treia încetase să mai trimită semnale și presupunerea lor era că se pierduse în adâncurile spațiului sau fusese atrasă și înghițită de gravitația lui Nah'toon-beH.

Sha'qtel-naX citi buletinul și începu să scrie un memo adresat căpitanilor celorlalte nave:

„Dragă Căpitane,

Cel mai recent raport despre sondele de transformare planetară confirmă că două din cele trei au ajuns la destinație. Din păcate, contactul cu a treia, care se îndrepta spre planeta cea mai promițătoare, s-a pierdut. Echipa științifică speră că cele două sonde vor fi capabile de pregătirea planetei respective pentru a o transforma în casă pentru nepoții noștri. Mai multe detalii vor fi trimise la începutul următorului ciclu, pe canalele obișnuite.

Împărtășește, te rog, aceste vești minunate cu echipajul tău!"

Ilustrație de Diana Cristea

A patra pecete

de Cristi Vicol

„M-am uitat și iată că s-a arătat un cal gălbui.
Cel ce stătea pe el se numea Moartea,
și împreună cu el venea după el Locuința morților.
Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului,
ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă
și cu fiarele pământului.
(Apocalipsa după Ioan, 6:8)

1.

Daniel sări din pat și o luă la fugă prin camera întunecată. Traversă sufrageria ticsită de cutii, majoritatea goale, trecu în holul care dădea spre ieșire și își lipi urechea de ușa solidă, din lemn, încuiată bine și fixată în perete cu câteva scânduri groase. Nu se auzea nimic. La ce naiba mârâise Fargo? Se întoarse către câine, care se așezase în fund și îl privea atent. Din când în când se uita către ușă, țintit, pe urmă către bărbat. Apoi se lăsă pe burtă și prinse a se linge pe labe.

„Nimic important", gândi Daniel, care mai rămase câteva minute lângă ușă, încercând să prindă vreun târșâit de picioare sau ceva mormăieli de pe coridorul scării de bloc. Era liniște. Intră în bucătărie și trase un pic de pătura întinsă peste geam. Aruncă o privire afară. Era dimineață, iar lumina chioară de toamnă cădea strâmb în curtea mocirloasă, presărată cu copaci despuiați. O ploaie măruntă răpăia pe burlan.

Bărbatul privi către liniile de tren care tăiau orașul în două, cocoțate pe terasamentul de piatră care venea dinspre Gara de Est și se ducea în stânga, peste viaduct, spre Gara Mare. „Sunt pe aici, ascunși. Ne caută.", își spuse, în timp ce aranja pătura astfel încât să nu se strecoare niciun grăunte de lumină în apartamentul de la etajul patru al blocului.

Se întoarse în cameră și aprinse câteva lumânări, apoi scotoci într-una din cutiile de carton. Găsi o conservă de carne și o puse pe măsuță. Trânti alături câteva legume sfrijite – un ardei și un castravete. Scoase briceagul și tăie metalul cu grijă. Vărsă un pic din ea într-un bol pe care îl așeză jos, lângă Fargo. Câinele goli vasul din câteva înghițituri, grăbit parcă să nu îi fure nimeni potolul, apoi se puse de pază în ușă.

Bărbatul, mulțumit, se duse la baie și urină în chiuvetă, privindu-se lung în oglindă, la fel ca în fiecare dimineață. Își scărmănă barba crescută peste măsură și își trecu mâna prin părul cleios. Dădu din umeri, fără să îi pese cu adevărat că arăta jalnic. Slăbise tare, iar fruntea și obrajii i se afundaseră sub brazdele adânci ale ridurilor.

Se întoarse în sufragerie și înfulecă din carne și din legume, mestecând larg și fără chef. Păstră de un deget pe fundul conservei – cina; apoi strânse totul și puse restul în cutia de carton. Fargo se apropie de el și se lăți pe covor. Se prefăcu adormit, dar păstră o ureche ciulită, ca de veghe. Daniel se aplecă spre el și îl mângâie. Nimic diferit nici în dimineața asta. Cumva, într-un fel sau altul, se gândi bărbatul, chiar și câinele înțelesese că lumea nu mai era același loc, că totul se schimbase semnificativ. În rău.

Se întinse și el alături și începu să facă în șoaptă inventarul proviziilor pe care le mai avea. Câteva conserve de carne, nu mai mult de patru sau cinci, o pungă de orez pe care putea să o lase la înmuiat în apă și pe urmă să o înghită așa, pe nemestecate, o grămăjoară de legume sfrijite și vreo trei pumni de făină. Atât. Toate ticsite într-un ghiozdan care îl aștepta sub măsuța din sufragerie. Privi în tavan. De lustra veche atârnase o frân-

ghie legată în streang. Lângă, scrisese cu vopsea roșie: FĂ-O. Și fusese în câteva rânduri foarte aproape să o facă, dar ceva îl reținuse. Frica, vreun instinct, poate speranța. Nici el nu știa.

Mai avea câteva alternative, nu foarte grozave. Ar fi putut să fugă până la magazin, mult nu era, dar dacă dădea nas în nas cu chestiile alea, n-ar mai fi prins ziua de mâine. Era adevărat că în ultimele săptămâni parcă se mai împuținaseră, dar tot îi putea auzi, mai ales seara, urlând în întuneric, clănțănind din dinți, zguduind ușile, încercând să le smulgă din țâțâni. Apoi se gândi că, cel mai probabil, rafturile supermarketului fuseseră golite deja.

Sau să se refugieze la penitenciarul de pe Popa Șapcă. Trebuia doar să meargă în jos pe stradă și să traverseze bulevardul. Era o șansă ca gardienii să fi supraviețuit, ascunși după zidurile înalte, apărați de poarta grea din fier. Și dacă nu era așa? Rămânea descoperit, pe strada largă, fără copaci. De acolo, unde altundeva putea fugi? La Bastion? Poate. Ploaia umpluse fostul șanț de apărare, iar zidurile groase, închise pe trei părți, erau mai ușor de apărat.

Oftă, deznădăjduit. Ana, dacă ar mai fi fost cu el, ar fi putut să îi spună care era traseul cel mai bun. Dar ea se pierduse, din cauza lui, împreună cu ceilalți, chiar în primele zile ale sfârșitului lumii. Sigur că putea să îi spună așa – sfârșitul lumii – pentru că exact asta era. Câteva săptămâni fuseseră suficiente pentru ca tot orașul să moară sufocat sub greutatea miilor sau poate chiar a zecilor de mii de morți. Atunci atârnase și lațul, care îl îmbia și, în același timp, îl teroriza la fel de tare precum coșmarurile care îi bântuiau visele.

Rămăsese doar cu Fargo, care îl veghea când dormea și îl lingea pe față când începea să mormăie. Nu era sigur dacă animalului chiar îi păsa sau doar încerca să își salveze pielea. Dar, în orice caz, aveau o înțelegere. Câinele era suficient de loial încât să îi păzească somnul, iar el, la rândul lui, îl ținea departe de felceri și de moroi, și îi dădea carne de la conservă, în fiecare dimineață.

Bărbatul închise ochii, ca pentru a trage un pui de somn. Rămase așa, neclintit și încordat. De afară se auzea doar răpăiala monotonă a ploii care se prelingea pe geamuri. Niciun om ori vreo mașină, nici măcar vreun avion. Nimic.

Până pe la ora trei, când soarele începea să se culce pe după blocuri, era liniște. Atunci trecea trenul de după-masă. Singurul care mai amintea că lumea nu se dusese dracului cu totul.

2.

Felcerii sosiseră primii. Parcă de nicăieri. Câte unul, pe rând. La început se plimbau roată prin Piața Unirii, îmbrăcați în robe lungi și negre. În loc de chip, de sub glugile pântecoase li se iteau – prinse în chingi de piele – măști albe de fildeș, cu ciocuri ascuțite de corb, păzite sub fruntea lucioasă de doi ochi rotunzi și goi, ca de mort.

Din când în când, se apropiau de Coloana Ciumei și atingeau cele trei basoreliefuri – război, foamete, ciumă – mormăind ceva neinteligibil. Apoi dansau scurt în jurul monumentului, ca pe urmă, liniștiți, să își reînceapă rotocoalele. Bocăneau cazon pe dalele galbene de andezit, consecvenți, fără ca ploaia, vântul sau canicula să îi descurajeze.

În primele zile nu prea îi băgase nimeni în seamă, doar turiștii, care uneori le făceau poze, crezând că sunt parte din atmosfera veche a Cetății – actori deghizați. Se apropiau de ei și încercau să își facă selfie-uri, dar arătările se smulgeau din preajma lor, deranjați de insistența intrușilor.

Apoi, parcă peste noapte, se înmulțiseră peste măsură și se răspândiseră pe străzile înguste, prin piețe, până la Operă și încolo, spre Catedrală. Ocupaseră și parcurile, colcăind îndeosebi pe lângă tufele de trandafiri din Rozelor. Nimeni nu știa de ce, dar parcă petalele roșii, doar cele roșii, proiectau o strălucire aparte atunci când vreunul dintre ei se afla prin apropiere. Erau ca un cordon mut care se legăna de colo-colo, parcă suflat de vânt. Câte unul se mai oprea și se așeza în genunchi,

în cele patru piețe, pe dalele inegale, lipindu-și palma de piatra rece.

În scurt timp se răspândiseră peste tot, ticsiți într-o îngrămădeală neagră, fâșâitoare, cu ciocurile mereu aplecate în pământ. Murmurau, gângureau, incantau. Poliția și Jandarmeria, trimise la fața locului, îi priveau neajutorați. Ce puteau să le facă, unde să îi alunge? Și oricum, prinși în vâltoarea lor, oamenii erau sufocați de valurile negre care vânturau vechea Cetate.

După alte câteva zile, pe la începutul verii, începuse să toarne cu găleata. Ploaia se rupsese în canale și în rigole, inundând pasajele și străzile. Parcurile deveniseră mlaștini care bolboroseau sub stropii interminabili. Pământul de sub pavelele din Piața Unirii se umflase și pocnise, iar din el, din cimitirul vechi, neștiut de nimeni, ieșiseră la lumină moroii – îmbrăcați în uniformele albe cu centuri roșii ale soldaților morți de mai bine de trei secole, cu carnea bătătorită pe oase, cu ochi goi, de pește, hămesiți de foame și mirosind a putreziciune.

Pe urmele lor veneau felcerii, ca niște păsăroi uriași. Îi ghidau și îi trimiteau să ucidă pe oricine întâlneau în cale, mormăind ceva aproape neinteligibil, ca atunci când dănțuiseră prin Piața Unirii.

— *Et cum aperuisset sigillum quartum audivi vocem quarti animalis dicentis veni et vidi; et ecce equus pallidus et qui sedebat desuper nomen illi Mors et inferus sequebatur eum et data est illi potestas super quattuor partes terrae interficere gladio fame et morte et bestiis terrae.*

Iar în urma lor, precum frații lui Lazăr, cei uciși de moroi se ridicau de la pământ. Smintiți, cruzi și sălbatici.

3.

Trenurile mai trecuseră prin oraș vreo câteva săptămâni. Pentru o vreme, chiar mai multe ca înainte. În iarnă, când străzile nu erau pline de moroi, cel mult trei garnituri șuierau în viteză chiar pe lângă blocul lui Daniel: unul dimineața devreme,

altul seara și ultimul la miezul nopții, în drum spre Gara de Est, apoi prin Pădurea Verde și, mai departe, către București.

După ce începuse să plouă și nu se mai oprise, iar străzile fuseseră acoperite de bubuituri și de împușcături, Daniel le numărase – 48 în fiecare zi. Huruiau pe șinele de oțel, încărcate până la refuz. Uneori încetineau, de frică să nu deraieze prin triaj, alteori fugeau, zguduindu-se pe la încheieturi. Urmau calea soarelui, spre apus, iar pe la Curtici treceau dincolo.

Apoi, după alte câteva săptămâni, era deja spre sfârșitul verii, un fum negru acoperise copacii și se lipise de zidurile blocurilor. Locomotive cu aburi. Rețeaua electrică cedase, dar oamenii încă fugeau. Bărbatul nu-și putea închipui unde naiba le găsiseră, din ce muzeu sau din ce depou părăsit le scoseseră. Poate de la Reșița, dar nu era sigur. În orice caz, coloșii, bătrâni și ruginiți, galopau greoi, oftând prelung.

Acum mai era doar una singură, care smucea după ea câteva vagoane de marfă. Daniel o urmărea de pe fereastră – zărea fumul des care se înălța precum un stâlp pe deasupra acoperișurilor, apoi dibuia răsuflarea ritmată, ca de maratonist și, într-un final, vedea corpul lung și negru al uriașului, pe care scria MALAXA, cu litere mari și colțuroase. Locomotiva încetinea în dreptul blocului, ca să prindă triajul, apoi vuia prelung, iar roțile mari, din oțel, se înfigeau în șine și se împingeau în ele ca să prindă viteză.

Bărbatul, chircit pe sub pervaz, ar fi vrut să îi facă semn, să fluture vreun cearșaf, dar îi era frică să nu fie văzut de ceilalți, de moroi, care se ascundeau printre copaci, pe străzi și pe sub pământ. La un moment dat, făcuse o eroare aproape impardonabilă. Trenul trecuse, la fel ca întotdeauna, la oră fixă. Daniel trăsese colțul de la pătură, însoțindu-l cu privirea. Pe vagoanele care rulau liniștite se cățăraseră vreo zece sau cincisprezece moroi. Precum furnicile. Iar în urma lor, mergând legănat în ritmul macazului, venise un felcer, îmbrăcat în roba neagră, cu masca din corn ascunsă sub o glugă largă. Scuturase din vârful ciocului lung, de corb, și dăduse din mâini.

Dincoace, pe cilindrul lung al locomotivei, învăluit în fumul gros al cazanelor, un soldat își pregătise arma. Se așezase într-un genunchi și își pusese cătarea la ochi, luând la țintă arătările care înaintaseră spre el. Dinlăuntrul vagoanelor se auziseră țipete înfricoșate. Oamenii zbieraseră, terorizați. Mitraliera țăcănise de câteva ori, scurt. Primul moroi, cel mai aproape de locomotivă, căzuse pe spate și apoi se prăvălise pe marginea terasamentului. Alte împușcături. Unul nimerise sub roți. Al treilea căzuse într-o parte și alunecase de pe acoperiș precum o cârpă. Trenul scrâșnise peste el. Ceilalți, înfuriați, se aruncaseră spre soldat, scoși din minți de incantațiile felcerului.

Trenul trecuse mai departe și se pierduse pe după blocuri. Daniel, neglijent, ieșise aproape jumătate pe geam, când, de undeva auzise un clănțănit. Privise în jos și văzuse un moroi care se uita fix la el, cu ochi goi, alburii. Bărbatul, disperat, se trăsese înapoi în casă, trântind geamul.

Timp de două zile umblaseră după el, zgâriind ușile și izbindu-se de pereți. Într-un final, distrași de vreun alt zgomot, plecaseră. Scăpase ușor. Dar știa că era doar o chestiune de timp până când aveau să ajungă la el.

4.

Ilie se săturase de ploaie. Era ud până la piele, iar pelerina pe care o primise în armată și sub care se ascundea acum, încercând să își aprindă o țigară, nu îl ferea de potopul care nu mai contenea. Îl enerva țăcănitul egal al stropilor care i se izbeau de casca de oțel și ricoșau în jur. Îl scoteau din minți frigul și umezeala. Se gândea, îmbufnat, că țara nu se dusese dracului pentru că, mai nou, era cutreierată de hoarde de moroi, ci fiindcă niciunde, pe tot cuprinsul ei, nu mai găseai o pereche de ciorapi uscați. Iar ăsta era un lucru de tot căcatul. Dar cel mai mult îl supăra că nu putea să fumeze când avea chef. Și avea chef tot timpul.

Plimbă bricheta pe sub Camelul care mustea, încercând să nu i-o sufle vântul, apoi își vârî țigara în gură și trase cu nesaț.

După două fumuri, o aruncă pe jos și o călcă cu vârful bocancului, ud și el.

— Paștele mă-tii! mormăi înciudat.

Scoase din buzunarul interior al vestonului o butelcă și bău zdravăn. Alcoolul îl încălzi un pic, dar nu suficient încât să îi îndulcească lipsa tutunului. Își bagă palma pe sub cască și se șterse pe părul ud și pe față, apoi se uită la ceas.

— Nea Vasile, îi dăm drumul? Au urcat toți? strigă către mecanicul învăluit în aburi, care verifica locomotiva, izbind-o cu un ciocan peste roțile mari.

Bătrânul se îndreptă de spate și dădu din cap, scurt.

— Păi, hai atunci, se răsti Ilie, nerăbdător, că mă înec aici!

Pleoscăi pe peronul inundat și se cățără pe primele trepte ale cabinei. Îi făcu un semn mecanicului.

— Bagă!

Locomotiva hurui și se smuci. Era ultimul transport către vest, pe urmă putea să pună lacătul și să lase totul naibii. Doar el mai rămăsese din compania sa, el și mecanicul. Restul, cei cu care apărase transporturile timp de mai bine de trei luni, umblau acum buimaci printre satele pustiite, se târau pe pământul mocirlos și mureau de foame. Sau de plictiseală, judecă Ilie, scormonind după hrană prin cotloanele unei țări golite de orice urmă de viață. Nu știa exact, dar nici nu îi păsa prea mult. Își făcuse datoria. Cu vârf și îndesat. De-acum, putea să jinduiască liniștit la un pachet de țigări care să nu fie îmbibat în apă și la o pereche de ciorapi uscați.

Trenul se strecură prin poarta grea care închidea gardurile taberei de refugiați de la Jebel și acceleră peste mlaștina nesfârșită care îi înconjura din toate părțile.

— Câți mai sunt cu totul? întrebă Ilie, într-o doară.

— Nu știu, zise mecanicul, sprijinindu-se în lopată și ștergându-și fruntea de mânjeala cărbunelui. Vreo 15 sau 20, în fiecare vagon. Cred că sunt ultimii pe care o să-i mai vedem. Or mai fi și alții, dar puțini. Sus, pe munte. Se ascund prin păduri. Restul... s-au dus.

— Mda, asta cred și eu, zise Ilie, în timp ce privea atent prin geamul din dreptul său, legănat de locomotivă. Ce ai să faci dincolo?

— Nu știu, tot pe tren, dacă mă lasă. Ce altceva? Oricum, o să ne ajungă ăștia și pe-acolo.

— Crezi?

— Da. Când nu mai rămâne nimic aici, vor porni toți, grămadă, pe unde văd cu ochii. Sunt ca lăcustele. Pe noi ne-o rezolvat repede. O să îi termine și pe ceilalți.

Trenul prinsese viteză și împroșca apa în valuri de o parte și de alta a terasamentului. O ceață groasă se vălurea în urma lor, gata să îi înghită. Șuieratul cazanului se auzea până departe, în zare, unde se vedeau câteva sate. Turlele bisericilor părăsite, care altădată luceau în soare până hăt departe, se întunecaseră de la burniță.

— Vezi că e unul în față, spuse Ilie. Dă-i acolo.

— Sigur nu e viu?

— Mă doare-n paișpe. Trage-i-o!

La câțiva zeci de metri, un bărbat se împleticea peste liniile de oțel, căutând cumva, năuc, spre locomotiva care se apropia cu viteză. La vederea trenului se opri între șine și privi lung, aproape meditativ, către plugul uriaș care venea spre el. Impactul fu scurt și violent. Mecanicul își făcu repede cruce, murmură „Dumnezeu să-l ierte" și mai aruncă vreo câteva lopeți de cărbune.

— Lasă, că l-am blagoslovit noi, nea Vasile.

— Oare crezi că ni s-a întâmplat una ca asta? întrebă superstițios bătrânul.

Soldatul își așezase câteva țigări pe fierul încins al cazanului și le rotea cu grijă, să nu plesnească de la căldură. Spuse liniștit:

— Nu știu, nea Vasile. Nu îmi bat capul cu lucrurile astea. Nu cred că are cineva vreun răspuns. S-a întâmplat pentru că așa a fost să fie. Nu știe nimeni de unde au venit felcerii. Și nici de ce au găsit de cuviință să ne lichideze pe toți. Poate din est sau poate au ieșit cu toții din pământ. Sau din mare. Contează?

— Ne pedepsește Dumnezeu, rosti încetișor mecanicul.

Ilie dădu din umeri și își aprinse o țigară. Tutunul era iute și înecăcios. Trase cu nesaț și suflă fumul afară. Îl plictiseau discuțiile astea. „Compasiunea este pentru cei care nu se iubesc suficient de mult", își spuse pentru a nu știu câta oară. Atâta lucru învățase și el. Își aminti cum doi dintre cei mai buni camarazi ai săi fuseseră uciși de moroi. Idioții insistaseră să oprească trenul pentru că era un copil pe șine. Ilie se împotrivise, ba chiar urlase la ei ca nu cumva să facă prostia asta. Însă, cum-necum, mecanicul, milos din fire și cu frică de Dumnezeu, trăsese frâna. Locomotiva se oprise în câmp. Din bălțile fără fund, din care bolborosea un miros sinistru, sulfuros, ieșiseră zeci de morți, grohăind înfometați. Felcerul care îi ridicase din pământ pășea alături de ei, călcând moale pe mocirla lipicioasă.

Cei doi soldați fuseseră smulși din tren și sfârtecați, mâncați acolo, sub ochii lui Ilie. De atunci, nu mai oprea pentru nimeni. Nici dacă ar fi fost președintele țării, sfântul Petru sau chiar Dumnezeu în persoană, venit să îl ridice la ceruri într-un car de foc. În ziua aceea se gândise pentru prima oară că războiul era pierdut. Și că omenia le înghițise, ca un cancer, orice instinct de conservare.

Oftă și își lăsă țigara să atârne în colțul gurii. Scoase o cârpă din buzunar și se apucă, migălos, să își curețe arma. Urma triajul. Devenise din ce în ce mai greu să treacă prin oraș. În ultimele câteva zile abia reușiseră să scape de grămezile de moroi care se strângeau în preajma Gării de Est și se cocoțau pe case și pe stâlpi. Dar acesta era ultimul transport. Dacă scăpa și de data asta, era liber să nu se mai întoarcă niciodată.

5.

Daniel ațipise, întins pe podea. Visa că fugea și i se înmuiaseră picioarele. Se vârâse sub o mașină și încerca să se adune cât mai mult, în ghem, departe de moroii care se îmbulzeau și se chinuiau să îl prindă de mâini și de picioare. Țipa disperat,

dar nu îl auzea nimeni. Nu era sigur că mai era cineva care putea să îl audă. Urmau să îl prindă și să îl tragă spre gurile hămesite, cu care aveau să îl sfâșie și apoi să îl facă unul de-al lor – o creatură care bâjbâie în întunericul înghețat al hotarului dintre moarte și viață. Simți o mână pe picior și urlă ca un apucat.

— Dă-mi drumul, în gâții mă-tii!

Izbi cu piciorul, dar lovitura fu moale, iar moroiul își strânse dinții în talpa bocancului. Printre mormăilelile și hârâielile morților i se păru că aude un lătrat de câine, apoi, de departe, o voce de femeie care striga către el:

— Daniel, unde ești?

— Aici! răspunse el. Aici sunt! Sub mașină. Fugi, nu mai sta!

— Daniel, nu te găsesc!

— Fugi, nu mă auzi? Fugi, în gura mă-sii!

— Nu fără tine!

— Pleacă de-aici! Îi țin eu pe lângă mine.

— Nu pot să te las aici. Te iubesc!

Daniel zbieră până simți că îl părăsesc puterile. Prin întuneric, de undeva, de departe, auzi iarăşi lătratul câinelui. Sări de pe podea, buimac. Fargo se învârtea în jurul lui, disperat. Se zbârlise pe ceafă și se tot sucea către ușa de la intrare, spre care mârâia înfundat. Bărbatul se ridică repede în picioare și se apropie de ea. Oare zbierase prin somn? De ce nu îl trezise, dacă văzuse că se agită și mormăie și se fâțâie cuprins de febra coșmarului?

Strânse din dinți, furios, apoi își lipi urechea de lemnul lustruit. I se păru că aude un fâșâit. Trase clapeta vizorului și se uită prin ochiul de sticlă. Văzu ușa din față, deschisă de când moroii intraseră peste vecinii lui. Nicio mișcare. Răsuflă ușurat. Dădu să se întoarcă în cameră, dar lemnul se cutremură deodată sub forța izbiturii. Se uită iarăși pe vizor și îngheță. Nu unul, nu doi, cel puțin zece morți se împingeau unii într-alții și cu toții în ușă, încercând să intre peste el. Iar în mijlocul lor, un felcer își legăna ciocul dintr-o parte în alta, de parcă ar fi adulmecat.

Bărbatul icni și se trase înapoi. Simțea că se sufocă sub teroarea care îl lovea ca un talaz. „Nu așa!" își spuse, privind fugar către laț. „Te rog, Doamne, nu așa. Lasă-mă pe mine să o fac!". Pereții se strângeau deasupra sa precum o capcană. Câinele începu să urle ca un apucat.

— Taci, mă! strigă Daniel.

Prea târziu. Morții, stârniți de larmă, izbiră cu atâta forță încât cadrul de lemn pocni în perete și se aplecă spre interior. Bărbatul o zbughi în odaie. Își trase ghiozdanul de sub măsuța de cafea și îl hurducă în spate. Pe urmă scoase de după ușă o bâtă ascuțită la un capăt, pe care o păstrase acolo, la îndemână.

Ușa bubui din nou. Cadrul de lemn ieșise aproape cu totul din zid. Cărămizile pocniseră pe la margini, împrăștiind în jur un praf roșiatic. Unul dintre moroi se vârî pe jumătate în spațiul gol și prinse a-și smuci mâinile în toate părțile, încercând să înhațe ceva. Ceilalți, stârniți de felcer, pe care Daniel îl auzea recitându-și incantația, se împinseră în el. Creatura se strecură prin spărtură, apoi porni hotărâtă către sufragerie, unde câinele lătra, cu colții dezveliți într-un rânjet amenințător.

Daniel se înfioră. Privi îngrețoșat carnea care atârna în fâșii, desprinsă de pe oasele îngălbenite. Craniul lucios, străbătut de vinișoare negre, să bălăngănea aiurea, rupt din chingile mușchilor. Mortul fornăia și clănțănea din dinți, înfometat. Putea a hoit și a mocirlă. Pe rămășițele tunicii albe, ferfenițite de noroi și de secolele petrecute sub pământ, Daniel zări simbolul vechi al vulturului negru cu două capete și cu acoperământ regal. Creatura întinse o mână descărnată, pe care o strânse în pumn, încercând să prindă aerul. Bărbatul, ascuns după ușă, se încordă rapid și, cu o mișcare fulgerătoare, înfipse țărușul în capul moroiului. Creatura căzu ca o cârpă. Din crăpătura ușii mai sosi unul. Daniel procedă la fel. Apoi al treilea. Trase aer în piept și-l aștepta pe următorul. Chiar atunci, tocul ușii se prăbuși cu totul, iar în cameră năvăliră și restul moroilor, grohăind ca o haită de animale turbate.

6.

Trenul trecea cu viteză prin Pădurea Verde. Fumul locomotivei se înfășura în crengile golașe, din vârfurile cărora picura în pământul înecat de ape, acoperindu-l cu o pătură groasă de aburi. Ilie își vârâse țeava armei pe geamul din stânga cabinei și privea atent prin cătare. Alături, pe o tavă, așezase trei încărcătoare. În timp ce aștepta, își mișca degetele, compulsiv. Din când în când lovea cu unghia în oțelul căștii. Sunetul rece îl liniștea. Mai aveau câteva minute până la blocurile care mărgineau orașul, de unde se dezlănțuiau, în fiecare zi, hoardele de moroi care încercau să se cațere pe vagoane și să ajungă la ei.

Mecanicul privea atent la acele care se împingeau în limita roșie a cadranelor. Aruncase mai multe lopeți de cărbuni în gura deschisă a cazanului, iar flăcările se învârtejeau peste margini. Era pregătit să încetinească, pentru ca apoi, după ce treceau de triaj, să accelereze.

— Ești gata, nea Vasile? îl întrebă Ilie, în timp ce apăsa siguranța mitralierei.

— Da, mormăi bătrânul fără să-l privească, apucând frâna cu grijă.

— Vezi cum te miști, nu cumva să rămânem dracului pe aici. Ai înțeles?

— N-ai grijă.

Trenul ieși dintre copaci și hurui, la intrarea în oraș. Trecu pe lângă blocurile părăsite din dreptul fostului UMT și continuă neabătut spre Gara de Est. Ilie zări o umbră, cu coada ochiului, se întoarse pe geam și apăsă pe trăgaci. Gloanțele se implântară în pieptul unui moroi care se agățase de ultimul vagon. Mortul căzu la pământ și se rostogoli peste pietre. Un altul apăru chiar în dreptul lui, de după gardul unei case. Deschise larg gura, zbieră și o luă la fugă după ei. Ilie îl seceră. Procedă la fel și cu următorul. Glonț după glonț, până ce arma îi țăcăni sec. Scoase încărcătorul și îl băgă pe următorul.

— Ești gata? strigă Ilie spre conductor.

— Gata.

Mecanicul apăsă maneta, iar trenul scârțâi violent, în timp ce încetinea. Vagoanele se izbiră unele în altele, iar din interiorul lor, auzi Ilie, răzbiră câteva plânsete speriate. Roțile scrâșniră peste încrengăturile care se despărțeau și se uneau fără sens.

Țac. Macaz. *Țac*. Alt macaz.

Ilie își ridică privirea de la păienjenișul șinelor și se uită înspre gară. Icni și scăpă o înjurătură:

— Dumnezeii mă-tii!

Pe acoperișul plat, ca într-o poză bizară, zeci de felceri îi așteptau nemișcați, privind spre tren prin găurile negre ale ochilor. Unul își ridică mâinile și scutură din cap. De după gară se revărsară, cu mâinile întinse și gurile strâmbate de foame, sute de moroi.

Vocea felcerului se auzi peste țipătul lor, peste uruitul trenului, peste cazanul care duduia sub presiune, peste gară și peste blocuri, până hăt departe, spre est, peste tot cuprinsul țării:

— *Interficere gladio fame et morte et bestiis terrae.*

— Accelerează!!! urlă Ilie. Acum!!!

— O să zburăm de pe șine! strigă mecanicul, îngrozit.

— Auzi ce-ți spun?! Calc-o!!!

Soldatul se împinse în mecanicul înțepenit de frică și apăsă maneta de accelerație. Brațele lungi care legau roțile locomotivei săltară brusc. Cazanul șuieră prelung. Trupul de fier al colosului vibră puternic, iar câteva nituri pușcară de pe carcasa metalică. Ilie crezu că aveau să explodeze. Un fum înecăcios îi învălui, sufocându-i. Trenul se chinuia să prindă viteză. Roțile alunecau în gol, împrăștiind scântei în toate direcțiile.

În urma lor, moroii, nederanjați de chinul locomotivei care se zbuciuma gata să moară, o luară la goană după ei. Câte unul se mai împiedica în traverse și se prăbușea printre sutele de picioare. Ceilalți treceau peste el, fără să se sinchisească. Morții se lipiră de vagoane și urcară pe acoperișurile curbate.

Ilie îi privi îngrozit. De data asta erau prea mulți. Mult prea mulți. Un gând îi dădu târcoale: chiar era ultimul său drum.

7.

Daniel se holbă la moroii care se buluciseră în sufragerie. „M-au prins!" își spuse, resemnat. „Nu mai am unde să fug". Lăsă țărușul să cadă la pământ și își încrucișă mâinile pe piept. „Las' să vină." Era gata să se predea, să se lase prins, ucis și mâncat. Oricum, se săturase. De frică, de foame, de singurătate. Poate așa avea să o reîntâlnească pe Ana și, în felul acesta, puteau să bâjbâie împreună prin întuneric. „Dar dacă felcerii nu ne lasă să fim împreună?" Râse de propria-i prostie și își puse palmele peste ochi. „Haideți odată, ce așteptați? Ziua de după?" Râse din nou. „Azi e ziua de după..."

Auzi un schelălăit și deschise ochii, nedumerit. Moroii se îngrămădiseră peste câine și mușcau din el, din fiecare bucățică, din labe, din urechi, din bot, din burtă, împroșcând sânge peste tot. Animalul se zbătea și scheuna, speriat și încolțit, fără scăpare. Lui Daniel îi veni să plângă și să urle, să se arunce peste ei și să-l smulgă din mijlocul lor. Să îl tragă afară și să îl care în brațe, departe de ei. Să îl mângâie și să îl încălzească. Să îl coasă și să îi sufle viața înapoi în botul mânjit și ciuntit. Să îl aducă înapoi din singurătatea morții în cea a vieții de după sfârșitul lumii. Acolo unde Daniel avea nevoie de el, unde Fargo îi păzea visele și îi alunga coșmarurile.

Rămase așa, prins în imaginea dezolantă a ceea ce nu mai putea fi, apoi se scutură de lentoare, sări pe deasupra lor și o luă la fugă. Ieși din casă și o zbughi în jos pe scări. Etajele erau părăsite. Ușile zăceau sparte, sucite și smulse cu totul din țâțâni.

Și atunci simți o mână pe spate. Se trase disperat și privi înapoi. Din penumbra etajului prost luminat, înfășurat în pelerină, felcerul îl țintuia prin găvanele goale. I se vedeau doar ciocul și fruntea, care luceau palid. Daniel simți o cruzime nesfârșită radiind dinspre găurile negre ale măștii. Mai veche decât vulturul de pe tunicile moroilor, mai veche decât orașul acoperit de apă, chiar mai veche decât omul. Duhoarea molimei îl gâtuia, îi încețoșa mintea și îi paraliza picioarele. Căzu

în genunchi și își puse palmele pe cap. Creatura se desprinse din întunericul coridorului și se apropie de el. Întinse o mână, acoperită de o mănușă albă, imaculată, și o așeză blând pe creștetul lui Daniel. De sus, de la etajul patru, moroii, chemați de arătare, o luară la goană pe scări, strânși între balustradă și perete. Daniel suspină. Moartea era aproape, ca un giulgiu izbăvitor. Se îndreptă de spate și își privi călăul.

— Hai odată! țipă nerăbdător.

De undeva, din depărtare, se auzi un șuierat puternic, însoțit de un răpăit de mitralieră. Felcerul își ridică ciocul și ascultă atent. Daniel îi simți freamătul. Și ura. Creatura îl împinse la o parte și trecu pe lângă el, urmată de moroi.

8.

Ilie aruncă mitraliera. Golise și ultimul încărcător. Își scoase pistolul, ochi și trase. Morții erau aproape. Se târau pe primul vagon, cel de dinaintea depozitului de cărbune, încercând să ajungă la locomotivă. În spatele lor apăreau tot mai mulți. Își înfigeau unghiile în smoala acoperișului și șerpuiau unii peste alții.

— Ce facem? urlă mecanicul.

— Mă gândesc, lasă-mă un pic.

— Vine ultimul macaz. La viteza asta, o să deraiem.

Ilie privi în toate părțile, la manete, la cadrane, la cazanul care fumega și scuipa limbi de foc. Trebuia să ia rapid o decizie, singura care îi mai rămânea. Își reîncărcă pistolul, verifică dacă avea glonț pe țeavă, apoi se întoarse către Vasile și îi strigă în ureche.

— Ține-te bine!

Mecanicul îl privi curios, neînțelegând ce urma să se întâmple. Se prinse vânjos cu mâinile de bara de siguranță și se lăsă la podea. Ilie ieși din cabină, pe platforma sub care se legănau tampoanele. Își îndreptă pistolul în sus și trase două focuri în capul mânjit de funingine al unui moroi care reușise să ajungă

până la ei. Aruncă o privire în față și văzu, la câțiva zeci de metri distanță, stâlpul care indica ultimul macaz. Se întoarse, zăbovi o clipă, nehotărât, apoi desfăcu cârligul din spatele locomotivei. Sări în cabină și se ghemui într-un colț.

Compasiunea este pentru cei care nu se iubesc suficient de mult.

Locomotiva săltă peste macaz și trecu mai departe, ușurată de încărcătură. Vagoanele, rămase în urmă, intrară în balans. Se aplecară într-o parte, apoi se îngrămădiră unele într-altele. Pământul se cutremură în momentul în care sutele de tone de fier se crâmpoțiră ca hârtia. Terasamentul cedă și se strânse în valuri de pământ, împroșcând pietre în toate direcțiile. Fierul se încolăci în el însuși, scârțâind în agonie, apoi se prăbuși, cutremurând tot cartierul. Bubuitura se izbi cu forță de pereții blocurilor, ricoșând în ecou, departe, până în Piața Unirii și în Centru.

Moroii fură azvârliți în aer, care-încotro. Cei care veneau din spate, înnebuniți de mirosul sângelui, se aruncară printre rămășițele accidentului, căutând pe cineva din care să se înfrupte. Ilie se ridică din colțul cabinei și privi spre grămada fumegândă de metal contorsionat. Făcuse ce trebuia ca să supraviețuiască. Singura cale.

Mecanicul, prăbușit lângă el, plângea în hohote, smulgându-și părul din cap:

— I-ai ucis! I-ai ucis pe toți! Nemernicule!

Soldatul, liniștit, își îndesă pistolul în toc și își aprinse o țigară, ultima care mai era uscată. Suflă fumul pe geam și spuse încet, legănat de locomotivă:

— Nea Vasile, ai grijă la cadrane, să nu intre pe roșu.

9.

Daniel ieși din scara blocului și se împletici în josul străzii. Putea să audă moroii care se îngrămădeau pe liniile de tren, urlând ca apucații. Văzu grămada contorsionată de vagoane și se ascunse după o mașină. Se gândi o clipă dacă exista vreo

șansă ca cineva să fi scăpat viu din accident și dacă ar fi trebuit să se ducă să-i caute. Apoi văzu un felcer, poate cel care îl prinsese mai devreme. Dădea târcoale vagoanelor strivite, probabil cu același gând.

Bărbatul se hotărî să o apuce în partea opusă, deși n-avea nici cea mai mică idee încotro să se îndrepte, unde să fugă. Pândi să vadă dacă nu umbla ceva pe stradă, apoi o luă la goană, fără vreo direcție anume. Poate spre pușcărie ori spre Bastion.

Scăpase ca prin urechile acului. De două ori în câteva minute. Și încă o dată cu câteva luni în urmă, atunci când rămăsese singur. Și, de atunci, în fiecare moment al zilei, de fiecare dată când trecuse pe sub lațul atârnat de tavan, care îl îmbiase zi și noapte. Și pe care îl refuzase, într-un gest de revoltă pe care nici acum nu-l pricepea prea bine. Poate de frică. De frica morții. De frica de a fi mort printre morți.

Nu știa de ce era încă viu, nici nu-și dorea să înțeleagă. Se agățase de viață ca un naufragiat căruia i se aruncase un colac de salvare. Se lipise inconștient de șansele pe care le primise, precum un bolnav a cărui ultimă speranță era un vaccin mult prea scump ori un tratament miraculos.

Nu putea să prevadă nici cât avea să mai trăiască, nici dacă lumea avea să mai fie vreodată altfel decât acum, dar, deocamdată, deși se simțea pierdut în mijlocul unui ocean vânturat de furtună, îl cuprinse o îndârjire și o ură de care nu se credea capabil. Îl încălzea și îi oferea resursele necesare pentru a scăpa din calea cruzimii și a beznei în care se scufundaseră toate lucrurile pe care le cunoștea și le iubea.

Ajunse la bulevardul fără copaci și o coti spre stânga. Nici acolo nu era nimeni. Coborî pe stradă și îi urmă calea, tot mai departe, atent să nu fie văzut, auzit sau mirosit, până ce întunericul serii îl înghiți cu totul.

Abonează un copil la revista **CSF** și sprijină Programul **REÎNCĂRȚUIREA**, de creștere a numărului de cititori în România!

Archeopterix

de Roxana Brînceanu

Shabian îşi strânse aripile pe lângă corp, nemulţumit. Din nou, nemulţumit. Din nou, căutând cerul, se izbise de cupola de plastic. Se prăbuşi mult în gol, încercând din greu să se redreseze, atinse frunzele noi din vârfurile ferigilor arborescente, apoi, când vru să se înalţe iar, fu prea obosit şi se văzu nevoit să renunţe.

Ţopăi supărat pe pământul moale, acoperit cu crengi putrede. Ura senzaţia aceea apoasă a solului negru, vegetal. Ar fi vrut să zboare. Sus, cât mai sus. Mai sus decât ceilalţi.

☆ ☆ ☆

— La dracu'!

Izbi tastatura cu palma şi, pentru o clipă, imaginile o luară razna, apoi pe ecran apăru un mesaj de avertizare. „Ai grijă, omule, aşa nu rezolvi nimic", îşi zise, calmându-se într-o oarecare măsură. Opri programul.

— Nu pot să înalţ domul mai mult. Nu trebuia să ajungă atât de sus. Nici măcar n-ar fi trebuit să se ridice mai sus de vârfurile copacilor. Îi era suficient atât. Are tot ce-i trebuie acolo, dar parcă ne face nouă în ciudă. Nu face nimic din ce ar trebui să facă. În condiţiile astea, n-o să fim gata la timp.

— Propui metode de constrângere?

— Nu, nici vorbă. Doar că...

Hiro împinse scaunul din fața calculatorului şi se apropie de fereastră. Dincolo de stratul protector, antireflectorizant, se întindea lumea pierdută. Lumea lui, regăsită, cum îi plăcea să-i spună, câteodată, atunci când descoperea un relativ şi vremelnic adăpost în muncă. Şi fantomele îl ocoleau. Razele soarelui ce apunea traversau cupola domului, apoi fereastra, golindu-se de radiațiile ucigaşe, aruncând sclipiri roşiatice pe roțile mari, din metal uşor, şi pe ramele ochelarilor lui Hiro.

— Nu trebuia să ajungă atât de sus, repetă.

Alanis se mulțumi să ridice din umeri. Pe interfața ochelarilor ei alergau reprezentări tridimensionale de secvențe ADN, formule, diagrame, calcule. Totul părea în regulă. Cel puțin aici, totul părea în regulă. Problema era de altă natură.

Dar atunci, ar fi trebuit s-o observe Hiro. Dacă nu el, atunci cine? Pentru că el era Hiro. De-asta era Hiro. Hiro!

— Ai spus ceva?

— Am spus, îngână el, plictisit. Genul de lucruri pe care tu te prefaci întotdeauna că nu le auzi. De ce eu? De ce aici? De ce acum? De ce noi? De ce **eu**?, în principal. Poți s-o consideri ca pe o dovadă de egoism, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Nu mă prefac, chiar nu aud, zise Alanis, desfăcându-şi ochelarii cu o atenție exagerată. Mă gândeam, de ce face ceea ce face? Nu e o trăsătură a speciei.

— O trăsătură a speciei?! Mă faci să râd!

Răsuci scaunul, aplecându-se periculos pe roțile din spate, astfel încât să poată apuca cu o mână mănunchiul de cabluri care ieşea dintr-una din carcasele în culori pale.

— Astea ce crezi că fac? Dacă am avea o „specie", n-ar mai fi nevoie de ele, nici de mine, ai fi aici doar tu şi prietenii tăi biologi. Şi, probabil, ați fi fost gata la timp.

Ea îl privi fără să spună nimic. Lipsiți de ochelarii-ecran, ochii ei galben-verzui contrastau în mod ciudat cu pielea de culoare închisă şi aveau o căutătură oarecum dezorientată, părând să rătăcească de la un punct la altul, fără să se poată opri la ceva anume. Hiro se întrebă dacă asta o făcea atrăgătoare sau peri-

culoasă, sau doar vulnerabilă, şi dacă formele voluptuoase prea puţin ascunse de uniforma simplă erau mai atrăgătoare sau în acelaşi fel atrăgătoare ca mintea ei iscoditoare, ca taina în care se învăluia. Taina care, pentru el, nu era o taină. Nimic din ceea ce ajunsese cândva în Reţea nu era o taină pentru el.

Rânji:

— Dar, de fapt, niciun prieten-biolog nu s-ar fi exilat aici, nu-i aşa?

Alanis îşi făcu de lucru, mutând diverse obiecte dintr-un loc în altul sau aranjându-le pe cele care se aflau exact acolo unde trebuiau să fie. Nu voia să-i răspundă. Din nou, aceeaşi discuţie, din nou de ce eu?, de ce tu?, de ce aici? Dacă ar fi putut să plece, să se încuie în camera ei şi să uite de Hiro, măcar pentru un timp, măcar pentru...

— Uită-te la amicul nostru de-afară, continuă el. Nu e o „specie", dar nu e nici robot. E o creatură imprevizibilă. Şi noi, noi ce suntem? Nişte dresori care trebuie să-l încadrăm, nu contează prin ce metode, în circuitul turistic al unor bogătaşi excentrici. Care să-şi aducă plozii şi amantele să se holbeze, prin geamurile securizate, la „specii terestre demult dispărute". Iar un ghid aşa-zis specializat o să le spună poveşti despre evoluţia şi dispariţia respectivelor specii, despre păstrarea patrimoniului natural al Terrei şi despre diversitatea vieţii pe Pământ de-a lungul milioanelor de ani. Nimic despre sistemul informatic ce suplineşte ceea ce biologia, genetica, n-au putut reface. Şi nimic, absolut nimic despre cei doi puşcăriaşi din laboratorul de sus.

Alanis tresări, iar Hiro îi observă tresărirea. Nu-i plăcea termenul de puşcăriaş-condamnat-exilat, orice fel de denumire a stării lor.

— Am întrebat „de ce eu?". Puteai să-mi răspunzi, era atât de simplu. Pentru că o companie de turism a fost suficient de perversă ca să pună la cale un astfel de proiect şi a plătit suficient de mult ca să scoată din închisoare un hacker condamnat pe

viață, care să-i rezolve problemele. Mă rog, eu sunt infirm, nu eram chiar în închisoare. Dar un anumit biolog, care s-a jucat cu genetica şi are interdicție să se mai apropie de Mama-Terra pentru tot restul vieții...

— Încetează!

Hiro se întoarse din nou spre fereastră. Nu se putea stăpâni să n-o provoace, iar şi iar, amintindu-i de exilul lor permanent, de taina ei şi de infirmitatea lui.

☆ ☆ ☆

Shabian îşi desfăşură aripile enorme şi se ridică peste pădure, de data asta mulțumindu-se să planeze uşor, la mică distanță deasupra ferigilor arborescente. La înălțime mică îşi coordona mult mai bine mişcările.

Trecând peste faptul că şi-ar fi dorit să zboare cât mai sus, îi era destul de bine aşa. Trăia în condiții bune, avea hrană, avea libertate. Nu avea încă o pereche, dar Shabian era sigur că, în timp, şi asta avea să se rezolve. Până acum obținuse tot ceea ce-şi dorise, fără prea mult efort. Nu trebuia decât să aibă răbdare şi să observe, să observe cu atenție.

Curând, avea să se lase noaptea şi canalele de comunicație să se elibereze mai mult.

Se întrebă dacă n-ar fi vremea să se întoarcă de unde plecase şi să lase o urmă, un mesaj, ceva. Ceva care să provoace şi mai multă nelinişte. Dar hotărî că e mai bine să aştepte. Toate la timpul lor.

Deocamdată, experimentul se desfăşura în condiții perfecte. Nu trebuia să forțeze. Spre deosebire de subiecții săi, el avea tot timpul la dispoziție.

☆ ☆ ☆

Alanis inspiră adânc, apoi ciocăni uşor cu vârful unghiilor în uşă.

— Dormi?

— Intră, se auzi dinăuntru.

Era în pat, cu tastatura la îndemână, deasupra păturii, lumina albăstruie a ecranului făcând camera austeră să semene cu un acvariu.

— Nimic nu mă poate ține departe de Rețea, zâmbi Hiro. Nici măcar puşcăria.

Departe de Rețea, Hiro, ca individ, era de neconceput. Oricum, Alanis nu crezuse niciodată că hackerul ar fi putut fi oprit. Nici măcar de o altă activitate, precum cea din laborator. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Creatura... Am reanalizat înregistrările din ultimele zile...

— E conştientă, o întrerupse el. Conştientă de sine şi conştientă de noi.

Alanis rămase fără cuvinte. I-o spusese atât de brusc, atât de calm. Atât de...

— Evoluează. Învață. Descoperă, asimilează, reproduce, experimentează. Învață despre sine şi despre mediu. E inteligent şi ambițios. Foarte ambițios...

Inima continua să-i bată într-un ritm nebunesc, respirația nu-şi găsea calea, lumina stranie, de acvariu, vocea lui Hiro, detaşată cumva de buzele care se mişcau, ochii lui...

— Ce i-ai făcut? şopti.

Înfricoşată. Fascinată.

— De ceva timp, ne dă târcoale. Cred că în curând vom putea să vedem prin ochii lui.

— I-ai creat un virus...

— Însuşi programul adițional are structura unui virus. Compania voia o creatură independentă, nu un robot manevrat din laborator. Un virus e independent, se dezvoltă singur, nu are nevoie de prea mult control. Introdus într-o structură biologică, se adaptează acesteia. Până la a deveni conştient de sine nu mai e decât un pas.

— Ştiai...

— Măcar atâta respect îi datoram... Vino aici.

Alanis se aşeză, tremurând, pe marginea patului. Hiro şopti:
— Îl cheamă Shabian.
— Cum?!
— Îl cheamă Shabian.
Dimineaţa o găsi cu obrazul lipit de umărul lui, cu lacrimile abia uscate pe gene.

☆ ☆ ☆

Se întinse ca să-şi dezmorţească oasele, în lumina primelor raze ale soarelui, şi crengile groase care-i alcătuiau cuibul trosniră sub greutatea lui. Devenise prea greu, prea mare, ar fi trebuit să-şi construiască o altă locuinţă, în altă parte, poate sus, pe stânci. Numai că nu voia să-şi etaleze talentele de constructor. Nu încă.

Deocamdată, avea să se limiteze doar la a observa reacţii şi comportamente, gradul până la care subiecţii lui încercau să îşi impună controlul. Momentul în care aveau să recurgă la violenţă. Căci atunci când întâlnesc necunoscutul, oamenii recurg la violenţă. Când acţiunile lui nu corespundeau aşteptărilor lor, mesajele începeau să se succeadă rapid, încercând cu disperare să-l întoarcă din drum, să-l oblige să se reîncadreze în graniţele impuse. Atunci, Shabian le simţea aproape fizic panica. Bieţii de ei, cât se chinuiau să aibă totul sub control! Chiar şi Reţeaua o voiau sub controlul lor, ca şi trecutul, ca şi viitorul, ca şi prezentul. Shabian făcea parte, oarecum, din toate patru, şi ura să fie controlat, deşi ar fi vrut să afle cât mai multe despre comportamentul celor doi – indivizi atipici care trăiau în condiţii atipice, îndeplinind o misiune atipică.

Plană deasupra pădurii, mimând căutarea hranei, străduindu-se să nu privească în direcţia turnului la al cărui ultim nivel străluceau în soare ferestrele laboratorului. Da, ei erau altfel decât simplii „utilizatori" de Reţea.

Hiro făcea parte din Reţea. Iar pentru Alanis, trecutul, prezentul şi viitorul erau totuna. Se cunoşteau, se respectau, aproa-

pe se înțelegeau reciproc. Experimentul putea să înceteze. Nu mai dorea să se joace cu ei. Le datora asta, deşi curiozitatea îl împingea să-i observe în continuare. Dar experimentul trebuia să înceteze.

Avea să întrerupă orice posibilitate de control, în ambele sensuri. Avea să se dezlege de Rețea, să fie liber. Și să-i elibereze și pe ei. Și-atunci avea să poată întoarce capul spre fereastra lor și să-i privească în ochi. De la egal la egal.

Ilustrație de Diana Cristea

Povestea lui Maximilien

de Dan Ninoiu

„Iubirea? Cu cât îmi cunoşti tu numele,
cu atât nu mai ştiu eu cum mă cheamă."
Victor Martin

Castelul Montellimer se înălța semeț pe culmea dealului, cale de o oră de la ieşirea din satul care-i purta numele. Atâta doar că un funcționar de la administrația din Brest, de care aparținea cătunul, fie că nu cunoscuse zona pe care o avusese trecută în hârțoage, ceea ce însemna că nu fusese deloc breton, fie fusese distrat, îi adăugase terminația *„sur-la-mer"*, deşi casele se aflau la peste patru kilometri depărtare de mare, iar pescarii aveau de străbătut încă şi mai mult pentru a ajunge în golful unde-şi țineau amarate ambarcațiunile.

Drumul care ducea spre el era din pământ bătucit, până la liziera pădurii; de-acolo, până sus, pornea un fel de drumeag neîngrijit, cu unduiri sinuoase şi coturi dese. În verile secetoase, praful se ridica în colburi în urma fiecărei trăsuri care trecea pe-acolo; toamna, însă, când vântul mării aducea ploi mărunte şi reci, ce țineau zile la rând, drumeagul devenea nămolos şi impracticabil. Niciun vizitiu nu se considera îndeajuns de temerar încât să încerce să-l străbată; risca oricând ca roțile să-i rămână înfundate în glod până aproape de scăriță, iar ca să scoți trăsura de-acolo, după aia, era, de cele mai multe ori, imposibil. Până şi săteanul de rând pregeta să-l străbată,

iar dacă totuși nevoia-l împingea, trebuia să fie foarte atent: drumul ascundea privirilor multe gropi în care puteai să-ți lași cizmele până-n primăvară.

Chiar și carele grele, de influență normandă, trase de boi uriași și puternici, deprinși din tinerețe cu jugul, se abăteau rareori pe el. *„Și, în fond,* își spuneau cu indiferență sătenii, *„pentru ce să meargă cineva până acolo? Poate ca să-și sature ochii cu priveliștea fermecătoare a satului, a pădurii de la poalele dealului, sau să admire de sus zbaterea frenetică a valurilor ce se loveau de malul stâncos de sub castel... Altfel, la ce bună atâta trudă, să urci până acolo și să găsești nimic?"*

Îndoielile și dezinteresul sătenilor proveneau de la realitatea de netăgăduit că, în întregimea sa, castelul fusese lăsat de izbeliște de mai bine de treizeci de ani – *nu chiar o viață de om,* am gândit atunci, *dar suficient de mult ca să uiți de unde ai plecat* – de către ultimul descendent al proprietarilor. La un moment dat, se pomeniseră cu el închis; dintre toți slujitorii ducelui de Montellimer niciunul nu mai fusese de găsit, drumul pustiu, fermele pustii, iar vitele și toate animalele care aparțineau nobilului, dispărute fără urmă. Unde anume plecase ultimul castelan, prin ce ținuturi își ducea traiul, le era imposibil să-mi spună, fiindcă habar n-aveau. Poate c-o mai fi având și alte domenii, prin Lorraine ori prin Burgogne, că Montellimerii proveneau din nobili de viță veche, cu proprietăți prin toată Franța, însă niciunul dintre sătenii de față nu și-ar fi putut pune onoarea drept chezășie că ar fi fost de găsit într-una din ele. Ba chiar unul lansase o supoziție, pe care din start am bănuit-o că este lipsită de orice urmă de credibilitate; afirma că nobilul lor plecase în Africa, să exploreze pădurile și noile pământuri de dincolo de delta Nigerului; doar că, la un moment dat, acesta fusese răpit de triburile de canibali africani care viețuiau în junglă și sfârșise devorat, ca orice pradă de război. Și o țineau tot așa, până-și terminau întreaga tolbă cu povești care mai de care mai fanteziste, până când sosea momentul să plece fiecare la casa lui. Abia atunci, la final, cu jumătate de gură, recunoș-

teau că nimic din ceea ce spuseseră mai devreme nu era adevărat și că tot ce povestiseră erau doar plăsmuiri ale imaginației, foarte probabil provocate de rachiul tare și bun al cârciumarului; mai adăugau că nici nu îi interesa prea mult pe unde-și făcea nobilul de Montellimer veacul, atâta timp cât nici pe el nu-l interesa ce făceau ei.

Până la urmă, de ce ar fi trebuit să conteze pentru săteni dacă nobilul alesese să-și trăiască viața în altă parte? Castelul acela... Indiferent dacă ar fi fost locuit sau nu, erau convinși că viața lor s-ar fi desfășurat tot așa: tot ei erau cei care trebuiau să muncească din greu, pentru ca seara să poată pune copiilor o bucată de pâine pe masă. Și apoi, cel mai probabil că ultimul nobil care stătuse acolo își luase gândul să se mai întoarcă vreodată prin regiunile acestea ale Bretaniei. Era cu peste treizeci de ani mai bătrân, deci, dacă ar mai fi trăit, vârsta l-ar fi împiedicat să-și viziteze domeniile pentru cea din urmă dată.

— *Și nu a încercat nimeni să arunce o privire înăuntru?* i-am întrebat, iar sătenii din birt au făcut ochii mari, de parcă cine știe ce necuviință grozavă apucasem să rostesc.

— *Normal că au fost unii nebuni care au încercat așa ceva, tinere student, dar nici acum nu înțelegem ce-a fost în capul lor să meargă acolo. I-am povățuit să nu se ducă, dar ei, nu și nu... până la urmă i-am lăsat să meargă, le-am arătat drumul și... duși au fost,* mi-a răspuns unul dintre ei, un individ trupeș, cu o mustață groasă, pe oală, și cu o voce baritonală. Mai târziu, am aflat că pe om îl chema Gilbert și că era gata să mă găzduiască, în schimbul modicei sume de doi franci pe săptămână.

— *Tinere Maximilien, să știi dumneata că au fost destui flăcăi, de-aici de pe la noi din sat sau veniți de pe aiurea, din alte colțuri ale Bretagniei sau de și mai de departe, care au avut curajul sau nebunia, spune-i cum vrei, să încerce să urce pe curtină ori pe vreunul dintre cele trei turnuri ale castelului. Asta fiindcă poarta nici într-un caz nu poate fi deschisă; e zăvorâtă cu un lacăt mare cât capul unui viței. Atâta doar că tuturor celor care au încercat să se cațere pe ziduri, folosindu-se de tot felul de frânghii, parâme marinărești, lanțuri și toate*

cele, li s-au rupt toate alea ca niște fire de ață de-alea de folosesc femeile noastre la cusut, de au căzut atât de rău că pe unii de-abia i-am mai putut aduna de pe jos. Altora li s-au aprins frânghiile și i-au ars la palme. Doar Necuratul poate ști cum și de unde, că nu aveau cum să se aprindă așa, de la sine. Poate că sunt niscaiva duhuri rele care păzesc zidurile, poate că sunt vrăji aruncate asupra castelului sau poate că nu e nimic din toate astea; însă ce contează e faptul că, în ciuda tuturor încercărilor, nimeni nu a putut intra acolo până acum...

Ceilalți îi întăreau spusele, dând cu convingere din cap, în semn de aprobare: da, da, așa fusese, ba încă și mai rău, însă Gilbert părea că se ferea să-mi spună, să nu mă înspăimânte prea tare.

— *Bine, toate astea s-au întâmplat cu multă vreme în urmă, pe când încă eram copil*, mai rosti el, ca să se pună la adăpost de orice întrebare care-i putea solicita și alte amănunte.

Dădu pe gât ceea ce mai rămăsese din romul marinăresc pe care i-l luasem întru dezlegarea limbii și strigă scurt după un altul, la Gregoire, proprietarul și, în același timp, ospătarul micuței taverne a satului, botezată „Marinarul neînfricat". Era locul unde sătenii se adunau să-și împărtășească bucuriile și necazurile, să comenteze noutățile sau să-și spună unul altuia povești marinărești.

Casa lui Gilbert, *Père* Sauvigny, nu era una din cele mai arătoase, însă se prezenta destul de decent și era curată în interior. Uneori, pe când ieșea cu barca pe mare, când se crăpa de ziuă, obișnuia să povestească lucruri din trecutul său, pe care și-l dorea a fi fost tumultuos. Așa am aflat că-și construise singur casa, e drept, după modelul casei mai vechi lăsate moștenire de bătrânul său, care, la rândul lui, o ridicase când simțise că oasele îi erau prea obosite și prea bătrâne pentru a mai înfrunta cu aceeași voinicie vânturile înghețate din largul golfului Saint Malo.

Bătrânul său tată fusese un navigator destoinic și un constructor de ambarcațiuni pe măsură, mi se confesase Gilbert într-una din zilele reci de toamnă, ținându-și bărbia sprijinită pe buza

unei ulcele de pământ pline cu vin. Era un ins care cunoştea ca nimeni altul marea, cu talazurile ei înalte şi furioase, vânturile de coastă, recifurile marine din jurul ţărmului, plajele înguste, ascunse sub stâncile abrupte... Călătoria cu vreo ambarcaţiune manevrată de el era mai sigură decât mersul pe jos, prin sat.

În urmă cu mai mulţi ani, prin localitate circulase o legendă despre care *Père* Gilbert n-ar fi băgat mâna în foc că n-ar fi fost adevărată, cum că tatăl său plutise vreme de o săptămână pe mare, luptându-se până la epuizare cu duhurile furtunilor; în timp ce navigase, departe de ţărm, se hrănise cu peşte crud şi băuse apa de ploaie adunată în şapcă. Între timp, văzând că nu apare nici după ce furtuna se potolise, cei de-acasă l-au crezut înecat. Bătrânul reuşise, însă, să ajungă până la cele Şapte Insule, loc ferit de vânturi, căutându-şi adăpost de natura dezlănţuită printre ochiurile liniştite de apă, dintre stânci. Şi cum cunoştea marea şi cerul precum îşi cunoştea Cristophe, pădurarul, pădurea, bătrânului nu-i fusese greu să găsească, în verdele uniform al valurilor, acei curenţi care-l însoţiseră molcom, la o săptămână după dispariţie, până în satul lui, Montellimer-sur-la-mer.

— *Chiar aşa*, avea să mi se plângă ulterior Gilbert, *nu se poate face nimic cu numele satului acesta al nostru, că e mai lung decât întreaga uliţă care începe de la băcănia lui Joseph şi ţine până la fântâna de ieşire din sat, cunoscută drept fântâna lui Petain* – localnicii o numiseră astfel după numele celui care o săpase până dăduse de apă dulce, apoi o zidise, o sfinţise pe cheltuiala lui şi o lăsase întru folosinţa comună şi perpetuă a sătenilor.

Gilbert obişnuia să ajungă acasă înainte de prânz, pe la orele 11, cu sacii de pânză uzi, dar plini cu peşte. Recolta din acea dimineaţă şi-o deşertă în curte, în hârdăul pe care Jeanette, nevastă-sa, avea grijă să i-l pregătească din vreme, de cum pleca omul pe mare. Erau acolo tot felul de arătări ale adâncurilor, cu denumiri una mai ciudată ca alta; însă, sub îndrumarea atentă a gazdei mele, am ajuns să învăţ şi să disting destul de repede tipurile de peşte care-şi făceau veacul în largul coaste-

lor bretone și care, fără voia lor, ajungeau în hârdăul lui Gilbert: *stridie, gambuzie, guvid, porcușor, cordea, fuser* ori *drac-de-mare*, rarități venite precum un fel de recompensă din partea mării acordată pescarului, toate alături de mai cunoscuții *barbuni, luferi* și *cozi*, ori *scrumbiile* care, în mod obișnuit, umpleau plasele oricărui pescar. Și nu trebuie să spun că ciorba din peștii care nu ajungeau la saramură, și pe care cu destulă emfază Gilbert și Jeanette o botezaseră *bouillabasse*, depășea cu mult ca gust pe cele pe care apucasem să le consum în timpul vieții mele de student la Paris, prin cârciumi sordide și ieftine, însă potrivite buzunarului meu – prin care deseori sufla vântul, că așa îi stătea bine unui student parizian de la începutul secolului XX.

Gazda îmi propusese ca, în cazul în care timpul pe care îl afectam studiilor și vizitelor mele pe teren îmi permitea, să facem o plimbare în larg, să-mi arate cât de frumoasă e marea și de ce nu ar părăsi-o pentru nimic în lume. Îmi dăduse chiar un flanel de-al său, murdar și jerpelit, însă foarte gros, care nici nu se sinchisea de vântul tăios care mătura coasta bretonă. În niciun caz, pe mare nu s-ar fi pus problema îmbrăcării redingotei, accesoriul vestimentar de care mă slujisem cu încredere în ultimii cinci ani, singurul care mă apărase de frigurile pariziene ori care îmi încălzise somnul atunci când în șemineu nu mai ardea niciun vreasc. Așa că, n-am avut de ales: dacă voiam cu tot dinadinsul să gust o părticică din viața zilnică a unui pescar breton, trebuia să mă îmbrac precum unul din ei.

Am pornit într-o dimineață, foarte devreme, pe când noaptea încă mai zăbovea peste locuri și, mi se părea mie, nici nu avea de gând să plece prea curând. Odată ajunși pe plaja scăldată de valurile furioase, aruncate spre uscat de briza ce bătea dinspre larg, am observat că nu eram singuri. Și alții se străduiau din răsputeri, ca și noi, să împingă barca spre larg, mergând prin apă până la brâu, apoi se aburcau și începeau să vâslească zdravăn spre locurile de ei cunoscute, unde îi așteptau bancurile de pești. Sunt convins că nu știți cum arată marea la începutul lunii octombrie. Încercați să vă imaginați decorul, destul

de neobişnuit pentru mine, cu vântul de noapte, tăios, cu apa ca de gheaţă, făcându-mă să regret căldura patului la care renunţasem de bună voie. Însă nu mai era chip să dau înapoi şi nu doar pentru că aş fi părut laş în faţa celui pe care îl însoţeam.

Călătoria noastră pe mare, lupta împotriva valurilor şi a curenţilor, a durat mai bine de două ceasuri, după aprecierea mea. Încet-încet, a început să se lumineze de ziuă.

— Să prindeţi un răsărit de soare pe mare, domnule Maximilien, ehehe! Abia atunci vă veţi putea da seama ce mare noroc a dat peste dumneavoastră! îmi mărturisise Gilbert. Un moment dintr-ăsta face cât doi ani din viaţa pe care aţi dus-o la oraş, credeţi-mă ce vă spun!

— În condiţiile acestea, Gilbert, nu ştiu cum i-aş putea admira măreţia, i-am răspuns, ţinându-mă cu greu de o parâmă, ruliul mării nepriindu-mi absolut deloc.

Replica mea a fost însoţită de un hohot gros, atât din partea amfitrionului meu, cât mai ales din partea lui Georges, cel de-al doilea pescar, ce-şi conducea barca alături de a noastră şi care începuse deja să-şi pregătească năvodul.

— Domnu' Maximilien, ascultaţi-mă cu atenţie şi credeţi-mă pe cuvânt că vremea asta e foarte bună şi marea e calmă, în comparaţie cu cea pe care-o vom găsi câteva mile mai în larg, unde sunt talazuri mai mari decât casa în care staţi şi care ne-ar arunca ici-colo ca pe nişte coji insignifiante de ou. Iar vânticelul ăsta e o glumă, mai mult ne mângâie decât să ni se opună, ce să mai lungim, este cea mai bună vreme pentru pescuit, plimbare şi toate cele! şi-a încheiat Gilbert tirada.

Cu toate acestea, vorbele lui nu m-au liniştit prea mult. Din contră, pe toată durata cât ne avântarăm către larg, am continuat să stau încordat, bine prins de o parâmă sau de imitaţia de catarg de pe ambarcaţiunea lui Gilbert, iar fiecare clătinătură mai serioasă care aducea bordul bărcii noastre aproape de nivelul apei, mie, unul, mi se năzărea a fi catastrofală şi îmi dădea fiori reci pe spinare, părându-mi că suntem din ce în ce mai aproape de a ne răsturna.

Gilbert şi Georges îşi andocaseră ambarcaţiunile una lângă alta, apoi aruncaseră năvoadele în mare şi trecuseră pe rând la cârmă, manevrând cu mare grijă ambarcaţiunile reunite şi impunându-le un ritm cât se poate de lent.

— Nu trebuie să mergi prea repede, că se sperie peştele şi fuge de undiţă, încercau ei să-mi explice câteva din secretele mării şi ceva tehnică pescărească.

Voiam să spun aici că un lucru m-a mirat foarte tare cât am mers împreună în largul mării: am văzut o perfectă sincronizare a celor două ambarcaţiuni, de-ai fi zis fie că ambele sunt totuna, fie că una dintre ele este copia fidelă a celeilalte; practic, părea că la trei paşi de tine se află o oglindă uriaşă în care îţi urmăreşti propria barcă navigând. Era ca şi cum ţi-ai fi studiat mişcările şi înfăţişarea înainte de a pleca la o serată caritabilă, în care interesul era să arăţi impecabil şi să te comporţi ca atare. Bine, recunosc aici faptul că am făcut o comparaţie puţin forţată, iar greşeala îmi aparţine *a priori*, însă am fost influenţat şi de sincronicitatea cu care se mişcau cele două ambarcaţiuni. Involuntar, aceste mişcări m-au dus cu gândul la modul cum se plimbau pe Champs Élysées acei parizieni plini de ei, filfizonii care populează bulevardul de la un capăt la altul şi care îşi copiau unul altuia mişcările, îmbrăcămintea, ba deseori şi bastonul, melonul ori monoclul. Cu toţii, însă, îşi ţineau agăţată de braţ câte o doamnă ce păşea extrem de înţepată alături de consortul ei, ascunsă strategic sub o umbreluţă de soare ţipător decorată. Bineînţeles că nici din repertoriul de reprezentare al distinselor doamne nu lipseau acel nas ascuţit şi buzele subţiri, strânse într-o expresie studiată de superioritate faţă de cei din jur. *„Ei bine"*, păreau ele a transmite, *„Elizeul nu e de tine, băiete, uită-te cum arăţi, eşti slab, jigărit, ai genunchi la pantaloni şi redingota lucioasă în coate, presupun că locuieşti într-o mansardă friguroasă şi... dar mai bine nu mă gândesc cum poate arăta camera ta, e un dezastru ce-i acolo, nu? Iar în buzunare ai bani doar pentru un corn şi o cană de smântână, nu-i aşa?"* Iar eu, studentul eminent de la istorie, le petreceam până departe cu pri-

virea, retrăgându-mă treptat în cochilia mea, pe care-o consideram – pe atunci – turnul meu de fildeș. Până la urmă aveau dreptate toate demoazelele acelea, să mă privească distant, rece și cu superioritate, întocmai precum îl privește dulăul acela fioros, proaspăt proprietar al unui os imens, pe câinele vagabond hămesit care-i dă târcoale, amușinând prada de departe și stârnind colbul cu bâțâitul continuu al cozii. (*„De cele mai multe ori, natura și educația sunt asemănătoare. Educația îl transformă pe om și, prin această transformare, se creează natura. Astfel, putem spune că educația are un scop înalt: acela de a schimba însăși firea omului supus acțiunii ei, în concordanță cu cele mai avântate idealuri omenești. Ceea ce nu se poate spune despre cuplurile ce populează Élysées în anii de grație ai începutului de secol XX"* – este un fragment dintr-un articol pe care-l scrisesem și care îmi apăruse în presa vremii, fiindcă, pe lângă calitatea mea de tânăr student, mai obișnuiam ca, pentru câțiva gologani, să scriu și câteva articole sociale într-o gazetă locală, prea puțin vizibilă și, în consecință, cu vânzări destul de mici.)

Firește, toate acestea sunt de domeniul trecutului. A rămas însă amintirea acelor zile nu prea plăcute, ce-i drept, dar care aveau parfumul inconfundabil al tinereții amestecate cu naivitate, așa cum probabil este profilul oricărui provincial aterizat pe nepusă masă în capitala lumii. Fiindcă Parisul era centrul lumii începutului de secol XX, nu? Iar la câțiva ani distanță de acele vremuri, eu, eminentul absolvent al cursurilor facultății de istorie, umilul dumneavoastră Henri Maximilien de Crallain, iată-mă ajuns, spre finalul unei toamne roditoare, la capătul lumii, într-un sătuc uitat, pe nume Montellimer-sur-la-mer, loc ales tocmai pentru a studia și a-mi completa cunoștințele acumulate până atunci, cu altele noi; iar toate cunoștințele nou căpătate trebuiau strânse și expuse, după aceea, într-o lucrare de licență care avea să poarte un titlu suficient și pretențios, anume: *„Sisteme de fortificații din golful Saint Malo, în secolul al XVIII-lea"*.

Aşa se face că fusesem nevoit să pornesc pe acest drum şi să fac această documentare tocmai la finalul lunii octombrie. Nu pot spune că îmi alesesem prea bine perioada, întrucât era vremea când vântul care mătura coastele începea să devină tot mai rece, serile mai grăbite şi nopţile tot mai friguroase. Prilej de a-mi aminti cu nostalgie de recitalurile de poezie pe care le susţineam în nopţile calde de vară, la adăpostul protector al arbuştilor înmiresmaţi ce înconjurau locuinţa graţioasei domnişoare Hélène, care, cu vocea-i catifelată şi caldă, se alătura în şoaptă versurilor mele, îngânându-mi-le... Evident că, furat de vraja acelor nopţi şi sedus de frumuseţea locatarei, nu mai dădeam importanţă nesemnificativelor momente nereuşite; cine ar mai dat? Pentru că în tot ceea ce iubim cu mare poftă, cu mare lesnire ne încredem. Nu ştiu dacă prea stimata fiică a domnului de Tombilles se aflase pe aceleaşi latitudini sentimentale cu mine, cert fusese însă că răspunsese avântatelor mele stări şi simţiri cel puţin cu aceeaşi afecţiune, lucru care mă făcuse să plutesc undeva deasupra norilor, în rând cu îngerii şi foarte aproape de stele. Însă vara trecuse – şi, Doamne!, ce frumoasă fusese! – cu toate dulcile ei amintiri, iar acum treburile mă somaseră să fiu prezent acolo unde era nevoie de mine, fiindcă începusem să realizez că dragotea nu ţinea prea mult de foame şi că graţioasa domnişoară Hélène se putea oricând orienta spre o persoană cu o situaţie mult mai stabilă decât a mea.

În urmă cu o lună, severul profesor Emillien îmi transmisese că studiile mele referitoare la poziţionarea geografică şi strategică a castelului Montellimer trebuia să fie aprofundate. Era vorba despre contextul istoric al necesităţii apariţiei unei astfel de construcţii, adăugată suplimentar lanţului de apărare breton, început cu castelul Mont Michel. Pentru asta, îmi recomandase călduros o vizită pentru documentare la faţa locului, adăugând totodată că nimic nu e mai interesant, mai important, mai vrednic de luarea noastră aminte decât Istoria. Cuvinte măreţe, cu impact imediat, întrucât se aştepta la lucruri deosebite din partea mea, iar eu, la rându-mi, nu aveam de gând să-l dezamă-

gesc în niciun chip. Așa se face că în mai puțin de două săptămâni îmi aranjasem toate treburile prin Paris, cât să nu mi se simtă lipsa pentru cele zece zile pe care aveam să le petrec în satul pescăresc din preajma castelului cu pricina. Și, cum îmi doream ca cele zece zile de absență să se transforme în șapte sau chiar mai puține, de cum m-am instalat în casa curată a lui *Pere* Gilbert, m-am și apucat de treabă.

Marele regret al primei zile de contact cu sătenii, cu Montellimer-sur-la-mer, precum și cu împrejurimile castelului, a fost să constat că era de-a dreptul imposibil să vizitez fortificația pe dinăuntru; și asta în special pentru motivele pe care le-am amintit mai înainte. Așa se face că mai întâi am căutat orice modalitate de a ajunge acolo, apoi m-am bazat pe ideea de a găsi un sătean dispus să-mi arate măcar drumeagul prin pădure, cât să ajung la baza construcției și să cercetez structura zidurilor, felul în care acestea au fost construite, terenul înconjurător al fortificației, platoul și poziția strategică a amplasării castelului; ei bine, toate aceste încercări au eșuat deplorabil, niciuna dintre persoanele cărora le solicitasem ajutorul nepărând dispuse să mă însoțească până pe platou. Poate că și viziunea mea în domeniul vizitării unui obiectiv istoric era destul de simplistă, de cele mai multe ori preferând să intru pe poartă decât în alt mod, și din această cauză escaladarea unor ziduri destul de înalte – peste opt metri, din ce mi s-a spus – mi s-a părut a fi o întreprindere destul de periculoasă și improprie. În plus, în acest domeniu eram de-a dreptul novice, mai ales că nici nu dispuneam de mijloacele necesare escaladării; din acest motiv a trebuit să accept refuzul categoric al sătenilor, nerenunțând însă la ideea de a pătrunde în interiorul castelului și prin alte mijloace decât cele pe care le-am trecut deja în revistă. Nu eram atât de naiv încât să cred că înăuntrul castelului aș fi putut găsi lucruri care să îmi transforme lucrarea de diplomă într-un studiu excepțional, de o asemenea importanță încât să revoluționeze cercetarea științifică și să transforme în totalitate istoria zonei. Eram modest, așa că m-aș fi mulțumit cu simplul acces

și, în subsidiar, cu cercetarea structurii interioare a crenelurilor, a turnurilor și curtinei, poate și a camerelor nobiliare, întrucât acestea erau elementele de care urma să mă ancorez în lucrarea mea de diplomă și de la care să-mi pornesc dizertația.

Dar ce să mă fi făcut cu viziunea debordantă pe care-o aveam – care îmi întreținea, de altfel, speranța – și care îmi trimitea imagini glorioase ale castelului deschis, cucerit de vizitatori, de cercetători, explorat până în cele mai adânci taine ale lui? Ei bine, toate astea îmi stârneau o curiozitate care nu-mi dădea pace și care îmi induceau o senzație de frustrare, mă făceau să mă simt un nedreptățit al timpurilor pe care le trăiam. Așa se face că am recurs la ultima armă care-mi rămăsese în dotare, și anume resemnarea: ocazie cu care îl blestemam, de câte ori aveam prilejul, pe castelanul insensibil care închisese și sigilase castelul, lăsându-l zeci de ani pradă uitării și lipsindu-mă, astfel, de obiectul studiului.

În mod evident, în zilele de când sosisem în sătuc nu stătusem chiar cu mâinile în sân și nici nu mă apucasem să mă lamentez. Deși frustrat, îmi completasem lucrarea așa cum crezusem de cuviință, cu informațiile la care avusesem acces, fără a încerca să intru în detalii amănunțite despre castel. Îl amintisem ca fortificația care, situată pe dealul Montellimer, supraveghea deopotrivă atât satul, platoul continental, cât și marea, având așadar o poziție strategică ideală pentru apărare, făcându-l, practic, inexpugnabil. Nu plecasem urechea la superstițiile localnicilor și, în consecință, nu inserasem în lucrare nicio legătură cu legendele ori basmele care circulau prin sat, cum că în castel ar fi putut exista o comoară, evident imensă, un adevărat tezaur; că doar din cauza asta era așa de greu să intri acolo. Lăsasem deoparte toate zvonurile, întrucât mi se păruseră lipsite de orice fundament rațional ori științific. Așa cum evitasem să menționez vreo vorbă despre o superstiție locală care spunea că în castelul părăsit sălășluia un spirit, o fantomă, un duh care-i apăra integritatea cu atâta străşnicie, încât niciun picior

de om nu reușise să pășească pe nisipul din curtea lui, după ce stăpânii îi zăvorâseră porțile cele mari. Sărisem și peste partea cu concluzia la care reușiseră să ajungă sătenii, amețiți de romul cârciumarului, care susținea cu strășnicie că acea comoară exista și că ei înșiși avuseseră privilegiul de a vedea de câteva ori flăcări pe deasupra zidurilor; ori, spuneau ei, *dacă ies flăcări dintr-un loc părăsit, necălcat de multă vreme de picior de om, atunci cu siguranță că acele flăcări sunt de la comorile care se cer descoperite și pe care focul le păzește, și acele flăcări nu sunt, de fapt, decât sufletele chinuite ale căutătorilor de comori care și-au dat viața încercând să găsească tezaurul,* dar și multe alte prostii de felul ăsta.

— *Altfel cum credeți dumneavoastră, domnule Maximilien,* m-au întrebat direct sătenii cu care disecasem ciudățeniile pe care le-aș fi putut găsi în castel, asta în situația iluzorie în care aș fi reușit să pătrund între zidurile acestuia, *că s-ar fi putut aprinde toate alea așa, de la sine, toate frânghiile aruncate pe ziduri de către bărbații satului, de au căzut bieții de ei așa de rău încât nu le-a mai trebuit o nouă cățărare câte zile or mai fi avut?*

Iar altora le plăcea să povestească – acesta fiind cel mai la îndemână și banal lucru cu putință – că fantomele erau prezente, de bună seamă, și în castelul de pe deal; și de aici au început să apară în repertoriul sătenilor istoriile acelea pline de fantomele castelului, fiindcă, gândeau ei, fantomelor nu le trebuia prea mult timp ca să își facă apariția într-un castel lăsat în paragină. Prevăzător, Gilbert mă pusese totodată în temă și cu fascinația pe care castelul o exercita nu doar asupra lui, ci și asupra celorlalți săteni de aceeași vârstă cu el; iar fascinația asta îi prinsese încă de când erau copilandri și ascultau, cu ochii măriți de uimire și curiozitate, toate poveștile și intrigile care se țeseau în jurul construcției. Cu toții trăiau cu convingerea că omul care va reuși, în cele din urmă, să ajungă fără acordul fantomelor înăuntrul fortificației, n-ar mai avea în niciun fel cale de întoarcere, decât numai dacă ar găsi pe undeva cheile de la porțile acelea mari. Asta pentru că întreg edificiul fusese realizat într-un asemenea mod, încât nicio vietate, odată ajunsă acolo,

să nu mai poată părăsi curtea, mod care ar fi stârnit cu siguranță curiozitatea și interesul oricărui inginer pasionat de construcții vechi. Fiindcă la realizarea întregului edificiu, inginerii și muncitorii aplicaseră tehnici de construcție remarcabile pentru acele vremuri, rămase necunoscute până în zilele noastre; cu siguranță că pentru perioada în care fusese construit – estimarea mea era că fusese finalizat pe la începutul secolului IX, undeva spre finalul domniei lui Charles-le-magne –, tehnica folosită fusese una vizionară, dorindu-se, cumva, anticiparea provocărilor de tot felul ale secolelor următoare.

În serile întunecoase și reci în care stătusem la palavre, după ce mă cazasem la el, Gilbert îmi povestise că, atunci când era el copil, atât pe el cât și pe ceilalți copilandri, bătrânii satului obișnuiau să-i sperie cu o istorisire cu accente de groază, spunându-le că odată ce o persoană face greșeala să intre în castel, e pe loc adoptată de măgăoaia aceea, întocmai cum o mamă care și-a pierdut copiii ar adopta primul orfan întâlnit. De asemenea, mai spuneau și că zidurile stătuseră atât de mult singure, încât până la urmă prinseseră viață, că aveau și ele suflet, ca orice ființă vie; castelul însuși, ziceau ei, ar avea o inimă, bine ascunsă în străfunduri, dincolo de beciuri, dar așa ceva doar credeau ei că ar exista, fiindcă nimeni nu știa unde se găsește de fapt, unde anume ar fi ascunsă, în ce obiecte, în care cufere pline cu aur și pietre prețioase.

Desigur, acestea erau doar câteva din legendele şi basmele despre castel care cutreierau în voie mințile oamenilor din liniștitul Montellimer-sur-la-mer, istorisiri pe care n-aveam de gând să le introduc în propria-mi lucrare de diplomă. Îmi doream să realizez un studiu serios, știind că urmează să fie citit (și nu răsfoit) de către somitățile Academiei de Istorie din Paris, persoane sobre, prea puțin dispuse a-şi pleca privirile şi înțelegerea față de folclorul breton, plin de tot felul de povești fantastice. Nu aveam intenția de a mă face de râs și de a-mi anula astfel toate pârghiile prin care aș fi reușit să ocup, ulterior, un locșor bine plătit și călduț în cadrul facultății. Poate că exage-

rez cu prudența, dar știu că noi, oamenii, avem tendința să vedem, în tot ce ni se întâmplă rău, mai mult intenția decât efectul; așa se face că o cărămidă care alunecă de pe acoperiș este posibil să ne rănească grav, dar ne mâhnește mai puțin decât o piatră azvârlită cu intenție de o mână răuvoitoare. Și asta pentru că lovitura greșește câteodată sau avem vreme să ne ferim din calea pietrei, dar intenția nu-și greșește niciodată ținta; iar mie nici prin gând nu-mi trecea să las măcar o vagă bănuială că m-aș fi folosit de folclorul local, cu excepția situației, puțin probabile, în care, pornind de la un fapt relatat în vreo legendă, aș fi ajuns cu adevărat la niște descoperiri interesante.

Cam acestea erau dilemele care-i măcinau liniștea interioară prea umilului dumneavoastră absolvent al Facultății de Istorie și Arheologie din Paris, Henri Maximilien de Crallain, nimeni altul decât însoțitorul conjunctural al celor doi vajnici pescari, pe nume Gilbert și Georges, porniți dis-de-dimineață cu bărcile lor în largul golfului Saint-Jacques, un fel de nepoțel al bunicului numit Saint Malo.

Tot tăifăsuind noi despre una-alta, ba cu o glumă, ba cu sfaturi pentru cel care se afla pentru prima dată pe mare, am constatat că ambele ambarcațiuni se îndepărtaseră destul de mult de coastă, fiindcă aceasta nici măcar nu se mai vedea în spatele nostru, deși se luminase de ceva vreme.

— De obicei, domnule Maximilien, noi mergem mult mai departe de unde suntem acum, îmi strigă Gilbert, de la timonă, cu glasul acoperit de vuietul mării. Astăzi, însă, nu vrem să riscăm și am decis să nu ne aventurăm prea mult, marea e cam agitată și, plus de asta, mai sunteți și dumneavoastră cu noi, credem că nu e indicat să vă purtăm prea departe în larg.

Precizarea lui nu avu darul de a mă liniști prea mult, întrucât, sub ochii mei, marea devenea tot mai nervoasă. Mult mai nervoasă decât la plecare, desigur, însă chiar dacă eram în larg, simțeam cum vântul se întețea treptat, devenind tot mai rece, șfichiuind talazurile și împrăștiind peste tot picături de apă reci ca niște ace de gheață. Totul continua să decurgă în acest

fel, devenind deja o obișnuință, însă, la un moment dat, ne-a izbit o pală de vânt năpraznic, dimpreună cu un val uriaș, răsărit nu se știe de unde, care mai că ne-a răsturnat – și cu siguranță că am fi făcut-o dacă Gilbert și Georges n-ar fi avut inspirația să lege bărcile una de alta, să le țină atât de apropiate încât, atunci când valul a lovit, cele două ambarcațiuni s-au susținut una pe alta.

— Hai repede la țărm, strigă îngrijorat Georges, că vine furtuna!

— În larg, furtunile pot începe din senin, îmi strigă și Gilbert, făcând eforturi pentru a se face auzit, întrucât vacarmul pricinuit de talazurile care se spărgeau unul de altul împiedica orice formă de comunicare civilizată. Ceea ce ați văzut acum a fost doar avertismentul, a venit doar mesagerul furtunii. Să ne grăbim să ne adăpostim pe undeva, în curând va sosi și cel care-a trimis avertismentul. Dacă ne mișcăm încet, o să ajungem sigur hrană pentru pești.

Spunând acestea, merse lângă catarg și coborî pânza, după care, pe deplin sincronizat cu Georges, prinse a manevra ambarcațiunea, îndreptând-o cu prova spre țărm. Viteza nu era prea mare față de ceea ce am fi dorit noi – sau cel puțin eu, recunosc asta, adică îmi doream să se transforme într-un vehicul care să ne poarte spre țărm cu viteza gândului (iată la ce ne-ar prinde bine una din poveștile fanstastice ale copilăriei, în care Fiul Împăratului călărește Calul Formidabil care-l duce unde dorește, cu viteza vântului și a gândului), însă mi se părea că alunecam pe ape mult mai iute decât la venire. Bineînțeles, marea agitată părea răscolită până în adâncuri și deseori te urca pe creasta unui val, ca mai apoi să te arunce în hăul negru dintre talazuri, ca pe urmă să te ridice iarăși la suprafață. Stomacul meu, prea puțin obișnuit cu astfel de evenimente, a cedat. Mâncarea care se mai afla acolo îmi lăsă acel gust amar al sucului gastric și apoi răspândindu-se peste tot în jur.

— Asta e, domnule Maximilien – filozofă Gilbert, de la cârmă – abia de-acum am putea spune că ați primit botezul mării.

Ne apropiasem mult de țărm, îl și vedeam acum, destul de clar. Mai aveam câteva sute de metri până la adăpost, când furtuna ne ajunse din urmă, zguduindu-ne cu valurile ei înalte, însoțite de un vânt care ne șuiera sălbatic pe la urechi, frământând înverșunat apele și ambarcațiunile, parcă înciudat că îi scăpasem în larg.

— Acolo, în față! am strigat, arătându-i lui Gilbert un soi de grotă ce se căsca printre stâncile înalte de câțiva zeci de metri.

Părea că zărisem o intrare generoasă printre stâncile colțuroase ale coastei, o cavitate care se căsca tot mai promițătoare, lăsându-ne să credem că era locul perfect pentru ca micuța noastră ambarcațiune să se strecoare. Dacă aș fi fost un romantic întârziat, care se exalta la fiecare colțișor din natură, aș fi putut spune că aceasta parcă într-adins își pusese toată priceperea și, din stâncă și apă, crease o peșteră doar pentru a adăposti bărcile pescarilor surprinse de furia vijeliilor din larg. Iar acolo, pe lângă faptul că bărcile respective s-ar fi putut pune la adăpost de dezlănțuirea sălbatică a mării, pescarii ar fi avut timp și de odihnă, cât să-și recapete forțele trupurilor vlăguite de lupta cu stihiile lui Poseidon.

Intenția mea a fost pe dată înțeleasă de Gilbert, care strigă atunci ceva în direcția lui Georges, gesticulând extrem de convingător spre stâncile pe care i le arătasem mai devreme. Vântul, care își intensificase puterea și rafalele, făcu așa încât nu am putut auzi nimic din ce-i striga, însă a fost ușor să presupun că era vorba de adăpostul pe care-l zărisem mai devreme. Ambele ambarcațiuni au început de îndată să efectueze manevre prin care să se alinieze una în spatele celeilalte, pentru ca mai apoi să se îndrepte spre cavitatea dintre stânci. Cu greutate, depunând mari eforturi, am reușit să ținem piept naturii dezlănțuite, vântului care bătea de-a lungul coastei și valurilor care se spărgeau între ele, și să ne păstrăm direcția spre grotă, încercând să evităm vâltorile care se căscau la fiecare pas. Pe măsură ce ne apropiam, ne era tot mai limpede că orice greșeală de manevrare a bărcii ar fi însemnat să ne ciocnim de stâncile ascu-

țite, scăldate de spuma înfuriată a mării. Ar fi însemnat, practic, condamnarea noastră la moarte. Cu inima cât un purice, am reușit să ne strecurăm, cu o viteză formidabilă, purtați de un val potrivit, printre colonadele stâncoase care străjuiau intrarea, ajungând dintr-odată la adăpost, sub o boltă de granit. Afară, ambarcațiunea lui Georges continua să se lupte cu valurile, așteptând momentul propice pentru a se apropia de intrare.

După formidabilele peripeții și momentele pline de intensitate prin care trecusem, m-am gândit că un bob de odihnă ne-ar fi prins bine, atât mie, cât și lui Gilbert. Mi-am imaginat cum, în curând, am să mă așez la o masă, într-o cafenea de pe strada Invalizilor, povestindu-le prietenilor mei aventurile prin care trecusem. Fac prinsoare că aceștia ar fi spus: *„La Paris nu ți s-ar fi putut întâmpla niciodată așa ceva!..."* și ar fi râs îndelung, nereușind să înțeleagă cât de insignifiant e omul în fața naturii dezlănțuite; însă n-are a face, aceștia oricum făceau parte din categoria acelor persoane care niciodată nu și-ar putea închipui că lumea reală se întinde și dincolo de grădinile palatului Versailles. Nu cred că ar fi putut să audă pe cineva povestindu-le despre drumuri pline de noroi, despre carele grele și boii britoni, despre oameni care încălzeau apă într-un butoi o dată pe an, ca să poată face baie, așa cum nu cred că ar fi putut vreodată să deosebească un cal de mare de un biban. E drept că, până la sosirea mea în acest sat de pescari, nici eu n-aș fi fost în stare să deosebesc cele două specii.

La un moment dat, un trosnet înfiorător acoperi vacarmul furtunii, alungându-mi din minte imaginile de la cafeneaua de pe Invalizilor. Am privit atunci spre Gilbert, cu ochii măriți de groază și am înțeles, din privirea lui, nenorocirea. Georges forțase intrarea în peșteră, nemaidorind să aștepte momentul cel mai bun. Însă, cum se apropiase, valurile îi prinseseră ambarcațiunea în jocul lor dezordonat și o izbiseră de stânci, sfărâmând-o ca pe-o coajă de nucă. M-am agitat mult, m-am dus până la marginea bărcii și parcă m-aș fi dat jos din ea, să înot până acolo, să încerc să dau o mână de ajutor. Practic, nu știam

ce trebuie să fac în astfel de momente și priveam cum barca lui Georges se transformase într-o jucărie pe care apa mării o arunca de colo-colo, izbind-o ba de peretele de stâncă, ba trăgând-o spre larg, urcând-o pe crestele valurilor, pentru ca apoi să o scufunde între talazuri, într-o mișcare dezordonată și continuă a luptei pentru existență. Foarte probabil că Georges, captiv în ambarcațiunea distrusă, nu mai avea nicio șansă în bătălia cu apele, însă eram convins că n-avea să se dea bătut cu una cu două. Iar noi, ca să întoarcem barca și să încercăm să-l ajutăm, ar fi însemnat să ne expunem iarăși stihiilor dezlănțuite, știind din capul locului că puteam împărtăși aceeași soartă cu bietul companion; ei bine, să ieșim în larg, cu talazurile acelea, era imposibil.

Gilbert a oftat adânc, din suflet, cu capul plecat spre piept; mi s-a părut că buzele îi murmură niște cuvinte, însă nu am încercat să aflu ce spunea. Din contră, am privit spre marea agitată de dincolo de stânci, încercând să caut din ochi urmele dezastrului, în timp ce-mi țineam mâinile în continuare strânse de marginea bărcii, din cauza tangajului.

După câteva clipe de liniște, Gilbert rupse tăcerea:

— Asta e viața, domnu' Maximilien, nimic altceva decât o târfă care-și alege întotdeauna pe unul cu care să meargă mai departe, atunci când drumurile i se intersectează cu ale lui, iar ale celorlalți cu ale Morții. Iar astăzi, pare-mi-se, doar ce a renunțat la Georges, ca să ne-aleagă pe noi... Mă întreb, oare ce s-a întâmplat cu ceilalți pescari care au ieșit, ca și noi, în larg? Oare pe unde or fi apucat să se ascundă bieții oameni?

Și o lacrimă i se prelinse pe obraz, amestecându-se cu apa sărată a mării.

— Domnule Gilbert, l-am întrebat, încercând să schimb subiectul, dumneata ai mai ajuns vreodată pe-aici, prin grotele astea?

— Niciodată, domnule Maximilien, răspunse el, ștergându-și fața cu mânșeta puloverului. De când mă știu eu și de când ies pe mare, nu am văzut niciodată stâncile astea, habar nu aveam

că există, cu atât mai puțin că ar fi o intrare printre ele; mie, unul, îmi pare că ar fi un fel de port făcut special ca să adăpostească bărcile în caz de furtună... iar după cum e lucrată stânca, n-aș băga mâna în foc că apa mării a făcut amenajările astea de una singură...

— Vrei să spui că locul ăsta a fost creat de mână omenească? l-am întrebat, rotindu-mi privirea pe pereții scăldați de apa sărată a mării, apoi spre tavanul rotunjit atent, fără ca vreun colț de stâncă să fie ieșit în afară.

— De creat, nu prea cred, că nu prea ar fi avut cum, dar de aranjat, cu siguranță că da, asta s-a făcut; iacătă, se și vede că a ajuns mâna unor meșteri zidari pe-aici.

Într-adevăr, pe măsură ce înaintam, grota se mărise și pe pereții ei se distingeau clar urmele de daltă care săpaseră adânc în stâncă, pentru a lărgi încăperea; la un moment dat, tavanul devenea mai înalt, depășind douăzeci de pași înălțime, iar în fața noastră se iviră câteva stânci amenajate astfel încât aduceau cu o platformă unde mai multe ambarcațiuni puteau andoca liniștite. Deasupra cheiului, printr-o pâlnie din tavan, lumina zilei cobora spre noi ca venind dintr-o altă lume, semn că grota avea ieșire la suprafață pe undeva, iar aceasta nu era departe. Inutil să spun că în încăperea cheiului, unde ne adăpostisem, apele erau liniştite, tangajul era mai mult formal, chiar ne simțeam legănați ca într-un balansoar cuminte – mă rog, asta aş fi spus-o oricum, în sinea mea devenisem deja un veritabil lup de mare, hârşâit de furtunile pe care le înfruntasem și din care ieșisem – cum altfel? – biruitor. Ce să mai, ne aflam într-o adevărată oază de liniște, parcă gândită special de zeii mării sau de Creator; și desăvârșită, ulterior, de alți creatori.

Gilbert și-a apropiat ambarcațiunea de cheiul de piatră şi mi-a arătat triumfător doi stâlpi metalici, înfipți adânc, temeinic, în podeaua de piatră, probabil destinați andocării ambarcațiunilor care aveau nevoie de adăpost și știau de existența acestui port ascuns.

— Cred că dovada asta e semnificativă, domnule Maximilien... Așa cum spuneam, acum avem certitudinea că cheiul din grota asta e amenajat de mâna omului. Și se pare că bătrânii noștri știau mai bine pe unde trebuiau să intre și să se adăpostească de vremea rea și de marea înfuriată. Mă întreb dacă nu cumva și bătrânul meu tată o fi călcat pe-aici și mă mir că nu mi-a spus. Totuși, nu-mi explic cum de nu se cunoaște nimic în sat despre peștera asta secretă, cu atâtea povești pescărești...

— Am senzația, i-am spus, că întreaga construcție e foarte veche. Stilul în care sunt făcute amenajările, intrările, până și modul în care e modelat cheiul, tot acest conglomerat arhitectonic îmi amintește de secolul XIV sau XV. Cred că acești pereți au fost ziditi cu cel puțin cu cinci sute de ani în urmă... dacă nu cumva cu mai mult de atât.

— Credeți asta, domnule Maximilien? mă întrebă el.

— Da, așa cred, dar e posibil să mă și înșel, i-am răspuns. Stilul ăsta de aranjare a cărămizilor în pereți s-a păstrat multă vreme și doar studiind grosimea și compoziția mortarului aș putea să fiu sigur de perioadă. Oricum, Gilbert, destoinicul meu cârmaci, aș dori să urc pe chei ca să verific toate astea. Crede-mă că sunt tare emoționat. Poți realiza ce lovitură va fi, pentru lumea întreagă, dacă cercetarea asta a noastră va apărea în lucrarea mea de diplomă?

Barca se apropiase suficient de malul stâncos în care erau bătuți cei doi stâlpi. Cu un scrâșnet deloc plăcut urechii, se poticni de marginea stâncii, după care Gilbert prinse să efectueze manevrele necesare, așa încât să alinieze barca pe lungimea promontoriului.

Iute și agil ca o pisică, bărbatul sări pe chei, ținând o frânghie în mână. La aterizare, se dezechilibră puțin, însă avu prezență de spirit și își revini pe dată.

— Nu veniți acum după mine, că-i cam alunecos pe-aici, bombăni el, după care legă frânghia de un stâlp, fixând ambarcațiunea la țărm. Gata, suntem prinși acum, puteți coborî în siguranță!

L-am ascultat și am pășit afară din barcă, cu mare prudență, având grijă să calc cât mai ferit pe podeaua alunecoasă, încercând să ocolesc porțiunile care nu-mi inspirau încredere. Avusese dreptate Gilbert să mă prevină, întrucât algele aduse de ape și muşchiul strâns de-a lungul anilor pe piatră se transformaseră într-o amestecătură râncedă și extrem de înșelătoare, iar suprafața tare de sub ele devenise nesigură și periculoasă. Dacă ți-ai fi dorit să găsești undeva un loc în care să-ți frângi gâtul la orice pas, ei bine, acesta era cel mai nimerit. Ca să nu mai adaug că, în orice clipă de neatenție, piciorul îți putea aluneca într-o parte; iar dacă te-ai fi dezechilibrat, la coborârea din barcă, existau șanse excelente să ajungi direct în apa rece ca gheața.

Felul în care erau construite zidurile degaja un aer ciudat, care-mi era total necunoscut, impregnându-mi în minte o senzație de neliniște și încordare; mi se părea că mă deplasez pe lângă niște construcții apărute acolo dintr-o altă lume, una ireală, stinsă de multă vreme, dar al cărei mister mă fascina și mă atrăgea irezistibil, spre ascunzișurile sale.

Părea că zilele mai multor secole se grupaseră în acea încăpere, fiecare perete având o irizație specială când lua contact cu fasciculele de lumină, ca și când ar fi avut propria identitate. Asistam, spectator norocos, la întâlnirea și îmbinarea în folosul ochiului privitorului a unor segmente de istorie situate la mare depărtare temporală unul de altul. Mi-am dat seama că încăperea nu mai fusese vizitată de nimeni de foarte mult timp, era evident că trecuseră zeci de ani de când ultimii oameni călcaseră prin aceste locuri, iar parfumul de vechi și necunoscut pe care-l emana construcția era prezent peste tot.

Geana de lumină care venea din tavan mă intriga și mă chema spre ea. Era mult mai bine să simt pământ tare sub tălpi și nu podeaua vreunei bărci ori niște lespezi alunecoase. În consecință, m-am îndreptat repede spre acea zonă, căutând să ating peretele acolo unde era luminat. Mi se părea aidoma unui clopot de liniște interioară înlăuntrul vacarmului și întunericului.

— Ia uitați-vă aici! m-a atenționat Gilbert, arătându-mi pironii de fier zidiți în pereții stâncilor, ce închipuiau o scară care ducea spre sursa de lumină.

— Acum, c-am găsit scara, ce-ar trebui să facem? am întrebat. Rămânem sau urcăm?

Ridică din umeri, cum că n-aveam nimic de pierdut şi că dacă singura cale de a ieşi de-acolo era în sus, trebuia să urcăm.

— Să mergem, domnule Maximilien! Poate vom ieşi undeva lângă sat şi putem ajunge mai repede acasă, să ne zvântăm, să ne schimbăm hainele. Şi-o să revenim după ce se potoleşte pârdalnica asta de furtună, ca să scoatem barca de-aici, continuă cu convingere şi începu să se cațere.

L-am urmat de îndată. Piroanele în care ne încredințam integritatea trupului și viața, fiindcă o cădere de la înălțimea ultimei trepte ne-ar fi fost fatală, erau solid înfipte în stâncă, formând o scară în spirală care urca și urca, printr-un fel de puț cu rotunjimi neregulate, având diametrul de cel mult un metru şi jumătate, spre locul situat deasupra noastră, de unde puteam vedea cerul plumburiu. Ei bine, acel liman reprezenta pentru mine ieşirea din mijlocul unei aventuri pe care nu mi-o imaginasem vreodată și în care văzusem moartea trecând prin fața ochilor mei de prea multe ori.

În timp ce urcam, admiram întreaga țesătură arhitectonică a scării, care seamăna cu o pânză de păianjen, o copie a unei plase care ne îndrepta spre vârf, acolo unde, hâdă și înfometată, aștepta fiara. Iar prada, cuminte, se apropia de fălcile ei, fără să știe că intră într-o capcană.

Deasupra mea, Gilbert părea că face față destul de bine ascensiunii, deşi era mult mai în vârstă decât mine şi, în mod normal, ar fi trebuit să se oprească pentru a-și mai trage sufletul.

— Eu mi-am petrecut toată viața printre greutăți de tot felul, mi-a răspuns când l-am întrebat, mirat, despre capacitatea sa fizică. Şi apoi, nu sunt atât de bătrân încât să n-am forță în mine să nu pot ieşi în larg. La noi, bătrânețea începe când nu te mai țin mâinile şi picioarele ca să ieşi la pescuit.

Când auzisem prima oară ce vârstă are, cincizeci şi doi de ani, în ziua în care mă luase la el în gazdă, crezusem că glumeşte, întrucât, după umila mea părere, arăta cum ar fi trebuit să arate un bărbat la patruzeci de ani, plus doi-trei, dar nu mai mult. Or, ridurile care, în mod normal, apăreau pe faţa cuiva trecut de cincizeci de ani nu le descoperisem pe chipul lui, ba mai mult, avea mai multă putere decât un tânăr la douăzeci şi cinci, motiv pentru care nu încetam să-l admir. Şi dacă spun că cel din urmă copil al său avea ingrata vârstă de cinci anişori, bătuţi pe muchie, vă puteţi închipui că buna mea gazdă nu-şi pierduse nimic din vigoarea tinereţii.

— Un frate de-al meu, care nu stă cu noi în sat, ci la vreo zece mile depărtare de-aici, îmi mărturisi Gilbert, e cu aproape douăzeci de ani mai tânăr decât mine... Are treizeci şi trei, iar atunci când s-a născut el, tata împlinise cincizeci de ani. De fapt, pe la noi se obişnuieşte să ai copii la o vârstă cât mai înaintată; se spune că pruncii se nasc mai deştepţi atunci când îi faci mai spre bătrâneţe. Ori e mai deştept decât ăilalţi născuţi înaintea lui ori va da în gropi de prost. Să ştiţi, domnule Maximilien, că eu, unul, mi-aş dori tare mult ca Patrick al meu să ajungă aşa, ca dumneavoastră... nu ştiu cum, dar aş face rost de bani să-l dau la liceu, la oraş. Bănuiesc că trebuie mulţi bani pentru atâta învăţătură, dar asta chiar nu e treaba lui, că eu vreau să mi-l văd domn, ori cel puţin să ştiu că e pe cale să ajungă aşa cum îmi doresc.

Un strigăt de surpriză şi durere, totodată, răsună de deasupra mea. Am ridicat grăbit privirea şi l-am văzut pe Gilbert clătinându-se, ţinându-se cu greutate de piroane, cu cămaşa însângerată; vârful unui pumnal i se strecurase printre coaste şi îi ieşea prin spate. Am priceput de îndată că urcuşul ascundea primejdioase capcane, pe care pescarul le trezise din amorţire, după atâţia ani, şi că undeva, între stâncile hâde şi întunecate ca noaptea, se ascundea, rânjind, Nefiinţa, cu unghii ascuţite de lănci şi pumnale medievale.

— E Castelul! horcăi Gilbert. Castelul m-a omorât, gâlgâi el, înecat în valurile de sânge care-i umpluseră gura.

Apoi, strânsoarea braţelor îi cedă şi corpul său se prăbuşi pe lângă mine, în adâncurile grotei, ciocnindu-se, în cădere, de pereţii puţului pe care-l escaladam.

Înapoi nu mai puteam da; de jos răzbătea, din ce în ce mai tare, şuierul vijeliei care pătrunsese în grotă şi mi-am dat seama că pe acolo devenise mult mai greu să caut ieşire. Şi nu m-aş fi descurcat pe mare, mai ales că rămăsesem singur. De frică sau de frig, pielea mi se zbârcise toată pe sub hainele ude; singurătatea, horcăitul muribund al lui Gilbert, care se auzea din fundul puţului, şuieratul înfiorător al vântului, toate îmi îngheţau sângele în vine. Aşa că am continuat să mă mişc mecanic, urcând treaptă cu treaptă, de data asta mult mai precaut. Înainte de a mă sprijini în fiecare piron, îi încercam soliditatea şi mă săltam în el numai după ce pipăiam amănunţit fiecare porţiune a stâncii, evitându-le pe cele care mi se păreau nesigure.

După îndelungate chinuri şi lungi transpiraţii, am reuşit, în fine, să ajung la suprafaţă. Locul prin care am ieşit deasupra pământului era, aşa cum mă şi gândisem în timpul ascensiunii, o fântână. Una secată.

Am privit în jur. Gilbert avusese dreptate. Mă găseam în locul în care jinduisem să ajung, în locul magic unde, până nu demult, flăcăii satului Montellimer-sur-la-mer îşi puseseră toată priceperea şi îndemânarea pentru a pătrunde, fără însă a reuşi. Ei bine, da, mă găseam în curtea castelului pe care, în ultima săptămână, îl admirasem de departe, din sat ori din împrejurimile acestuia. L-am recunoscut după cele două turle, după forma ferestrelor, după griul acela cenuşiu inconfundabil al zidurilor; aproape fiecare amănunt exterior pe care-l observasem era aşa cum îmi închipuisem că ar fi trebuit să fie. Şi nu pot nega faptul că pe dată mi-a venit pofta de a-l cerceta, de a-l studia, de a încerca să adun cât mai multe informaţii despre el, să încep să-l colind, să văd cu ochii mei fiecare încăpere, să aflu cât mai multe despre cei care locuiseră acolo în trecut.

Iar dacă totul era aşa cum îmi imaginasem, însemna că lucrarea mea de diplomă avea să devină un succes ameţitor, care avea să deschidă un filon uriaş, imposibil de evaluat în momentul de faţă – mai ales în starea de surescitare în care mă aflam – la adevărata sa dimensiune.

Am încercat să mă orientez. Mi-am luat ca punct de reper cele două turnuri şi, într-adevăr, principala intrare, uşile prin care ar fi trebuit să se intre în castel dinspre curtea interioară, erau situate în partea nordică, cea care avea deschiderea spre sătucul de pescari. Confortabil, aş fi zis, la o primă privire, fiindcă în acea vreme nobilul avea nevoie să-şi vadă posesiunile ori de câte ori păşea afară din castel. Era bine, intrarea se afla exact acolo unde îmi închipuisem că trebuie să fie.

Am păşit înăuntru cu mare teamă. Mă încercau mai multe sentimente – aveam impresia că mă aflu în pragul unei catedrale, după măreţia şi migala cu care erau executate uşile; care, surprinzător, nu erau închise; nutream speranţa că nici în restul castelului nu existau prea multe încăperi zăvorâte. Ei bine, acest aspect nu făcea decât să mă bucure, fiindcă urma să-mi uşureze munca de cercetare.

„Îţi vine să crezi, Henri Maximilien, unde te afli?!" mi-am spus, cuprins de emoţie, când am pătruns în imensa sufragerie, pe ai cărei pereţi tronau, în rame aurite, tablourile care îi reprezenta pe stăpânii castelului, o mulţime de generaţii de descendenţi ai primului conte de Montellimer-sur-la-mer, personaj pierdut în legendă şi în timp. Privind cu atenţie, am realizat că primul conte fusese contemporan cu Charles I. Urmau apoi numeroşi alţi conţi de Montellimer-sur-la-mer, Alphonse, Germain, Guix, cred că Ludovici erau vreo patru, precum şi Charles, şi asta doar până în 1830, în luna iulie, când – din cauza răscoalei ţăranilor, am presupus – ultimul conte, Olivier Renard, l-a părăsit, luând drumul spre Morlaix, Saint-Brienc, Rennes şi, apoi, pe cel al exilului; nimic de mirare, fiindcă acea perioadă era cunoscută în istorie drept una dintre cele mai triste ale sistemului şi tradiţiei nobilimii franceze.

După ce am admirat minute în şir tablourile înfăţişând cronologia familiei conţilor Montellimer-sur-la-mer, am ajuns într-o încăpere care cred că servea drept sală de prezentare a întregii istorii a acelor locuri, una legată într-un mod de nezdruncinat de nobilii locului. După ce am ieşit din ea, am ajuns într-o sală imensă, cu ferestre mari, draperii grele, prăfuite de trecerea a cel puţin şaptezeci de ani, cu mobila specifică perioadei napoleoniene – aici, mi-am pus întrebarea dacă nu cumva vreunul din ultimii conţi Montellimer o fi fost vreun admirator al lui Bonaparte – iar în mijlocul ei se găsea o masă lungă, din lemn negru, masiv, cu douăzeci de scaune aşezate jur-împrejur. Pe masă, în dreptul scaunului din capăt, am zărit o carte, extrem de groasă, legată în piele. M-am dus la ea, am ridicat-o – era destul de grea – i-am şters praful gros de-un deget, am deschis-o şi am început să citesc.

În acel moment am crezut că înnebunesc de fericire, vă rog să mă credeţi! Pentru că niciodată nu îmi închipuisem că voi avea un asemenea noroc în viaţă. Cel puţin, nu eu, fostul student sărac, actual masterand, unul dintre miile de studenţi pârliţi, cu buzunarele veşnic goale, dar cu visuri fantasmagorice de mărire şi grandoare. Aproape întreaga carte, cu excepţia ultimelor douăzeci-treizeci de pagini, era scrisă de aceeaşi mână, cu aceeaşi caligrafie. Un incunabul care cuprindea toate poveştile, atât faptele de arme cât şi cele administrative, toate evenimentele din vieţile foştilor conţi care îşi petrecuseră viaţa înăuntrul acestui castel, nobili a căror activitate fusese inseparabil legată de acest sat, de împrejurimi, de regiunea bretonă. Începând cu primul conte, cel care edificase construcţia, pe numele său François Villiers de Montellimer-sur-la-mer, continuând cu cei din timpul Războiului de o sută de ani, cu evenimentele Jacqueriei, apoi cu războiul de treizeci de ani, cu luptele cu spaniolii, din secolul al XVII-lea, cu Revoluţia de la 1789, Directoratul, Consulatul şi Imperiul, toate evenimentele principale ale istoriei Franţei, văzute de cei care puteau să-şi dea o părere autorizată asupra epocii lor.

Afară trecuse bine de orele amiezii, vântul şi furtuna se potoliseră, iar cerul se deschisese, nu mai era la fel de plumburiu şi amenințător. Ardeam de nerăbdare să ajung în camera mea din Paris, să mă încui acolo şi să studiez în întregime cartea pe care-o strângeam acum la piept ca pe cel mai prețios odor. Am ajuns în curtea interioară a castelului şi am încercat, zadarnic, să descopăr o ieşire din incintă. Degeaba! Toate porțile erau zăvorâte. Poate zidurile, mi-am zis eu atunci, ocolind încă o dată întreaga curte interioară. Zadarnic, totul era înalt, mult prea înalt pentru mine, şi nu exista nicio scară, care ar fi putut să mă ducă pe acoperişul clădirii. Se părea că nu era atât de greu de intrat în castel, pe cât era de ieşit.

Mi-a venit, brusc, ideea frânghiei aruncate peste unul din turnulețe şi apoi escaladarea zidului. Am procurat repede o frânghie, de la una din draperiile înalte ale sufrageriei, am făcut la un capăt un nod în stilul vestului american, un lasso care, spre norocul meu, a prins o ieşitură a zidului şi a rămas fixat de el. M-am avântat în escaladă, însă, după numai trei metri, frânghia a început să ardă şi m-am prăbuşit.

Simțeam că înnebunesc, că mi se urca sângele în cap şi îmi ard obrajii. Apoi mi-am amintit modul în care intrasem. Şi m-am blestemat în gând, *„Oh, cât de uituc şi stupid pot fi câteodată!?"*, m-am certat, ca să mă motivez şi să-mi adun puterile pentru o nouă încercare. Am apucat incunabulul, devenit dintr-odată cea mai de preț comoară pentru mine, şi mi-am spus că, deşi nu mă pricepeam la navigație, trebuia să încerc să ajung în sat dinspre mare, fiindcă nu-mi surâdea deloc perspectiva de a rămâne acolo peste noapte...

„Haide, Maximilien, trebuie să reuşeşti!" m-am încurajat, îmbărbătându-mă în sinea mea şi, cu cartea aceea groasă sub braț, m-am îndreptat spre fântână. Când să ridic piciorul, ca să mă cațăr pe ghizdul acesteia, m-am oprit ca muşcat de şarpe, privind uluit, fără să-mi vină a crede ochilor. Clipocitul puternic îmi dădea de veste că apa urcase şi că fântâna castelului nu mai era secată.

Disperat, m-am lăsat să alunec lângă ghizdul acesteia, sprijinindu-mi spatele de piatra rece. Îmi simțeam brațele moi și vlăguite, căzute pe lângă corp. Mă săturasem de lupte, de tensiune și de încercări nereușite. Prin fața ochilor mi se perindau imaginile terifiante pe care le trăisem în cursul acelei zile.

Deznădăjduit, am lăsat cartea să-mi cadă din mâini, pe caldarâmul ros de ploi al temniței pe care n-aveam nicio idee cum aș fi putut să o părăsesc. Nu mă mai interesa nimic din ceea ce scria acolo, din istoria castelanilor, din faptele lor.

Și am realizat, în acele momente, că pentru mine totul se sfârșise.

Privirea mi-a alunecat spre volumul care-și deschisese paginile exact unde Olivier Renard, ultimul conte de Montellimer şi cel din urmă stăpân al castelului, își încheiase povestea.

Pe pagina alăturată, aceeași mână adăugase, cu aceleași caractere, titlul cu care începeau un nou capitol:

Povestea lui Maximilien

Luminile se aprinseră brusc în tot castelul și voci vesele porniră să se audă din spatele ferestrelor deschise, în vreme ce un valet, care se recomandă extrem de politicos, Jean – nume comun oricărui valet din lume, presupun – m-a înștiințat ceremonios că are plăcerea de a-mi confirma că oaspeții sosiseră și că eu, stăpânul, eram așteptat în sala mare, pentru a declara deschis dineul.

Vrei să atingi un nivel înalt al scriiturii?
Înscrie-te chiar acum în Grupul de Facebook
„Învață de la Scriitori!"
și deprinde tainele scrisului de la autorii **CSF**,
care îți vor îndruma pașii în lumea literaturii!
https://www.facebook.com/groups/669186743563933/

Ultima călătorie

de Florin Purluca

Gaura de vierme a aruncat astronava într-o regiune recent catrografiată, cu nici o mie de ani în urmă, de una dintre sondele noastre XVR. Partea care ne interesa în mod deosebit se întindea pe o arie de zece parseci și am ajuns acolo într-un timp relativ scurt – treizeci de ani-lumină.

Aflată mereu sub reflexia unui scut energetic, n-aveam idee cum ar fi trebuit să arate locația. Ca o stație orbitală, ca un asteroid?

Am trecut de scutul energetic și am descoperit un aerodrom enorm, cu o multitudine de docuri. Părea abandonat. Bine întreținut, dar pustiu. Până când sistemul robotic ancilar a efectuat setul complet de manevre de andocare, am numărat, din simplă curiozitate, o sută de posturi.

Semnalul era antic și fusese recepționat întâmplător. Era criptat, dar reușisem să detectăm sursa. Nu eram siguri ce urma să găsim acolo, așa că ne-am lăsat corpurile încolăcite în cabluri și aproape complet imersate în lichid hidroponic și ne-am trimis fantomele. Releele ne asigurau o legătură de tip halo pe o distanță de o sută de kilometri. Speram să fie suficient și mai speram ca stația să aibă sisteme de ghidaj electro-gravitaționale, altfel aveam să trecem prin podea chiar de la primul pas.

Aveau.

Am străbătut mai multe camere filtru, iar sala principală era uriașă. Receptorii noștri indicau zece kilometri pătrați, cu o

singură unitate de comandă poziționată central, în spatele căreia se afla un tehnician. Individul avea constituție umanoidă și părea foarte bătrân. O interfață de camuflaj, am bănuit noi.

Ne-am apropiat. Senzorii nu interpretau simptomatologia clinică a unor gesturi ostile.

— Cine sunteți voi? ne-a întrebat bătrânul, când am ajuns suficient de aproape, pe un ton sigur și calm.

— Noi suntem oameni! i-am spus.

El a zâmbit și ne-a întins o palmă înmănușată în piele zbârcită, în semn de salut.

— În sfârșit! Ce v-a luat atât de mult? Eu sunt Dumnezeu.

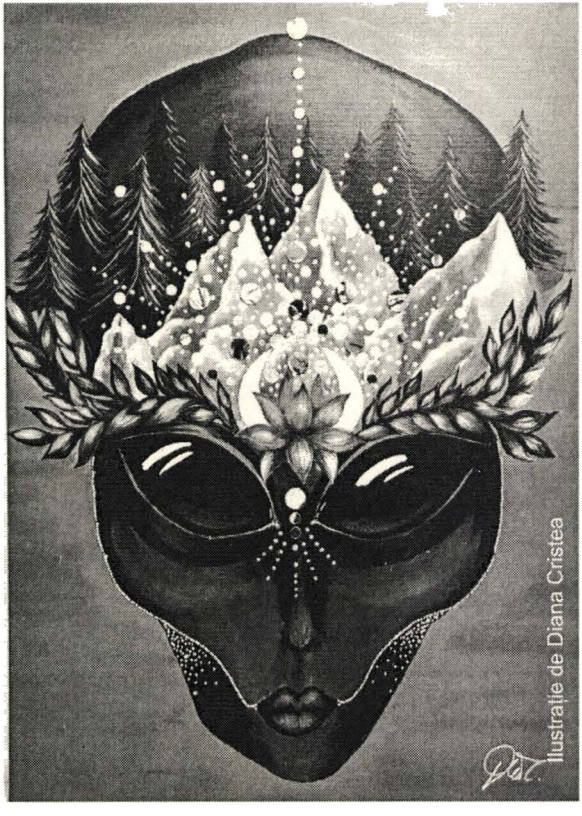

Ilustrație de Diana Cristea

Avem perfecțiunea de exersat

de Cezarina Nicolae

1 iunie ora 20:48

Elian desfăcu o bilă din pastă de mac din folia pe care o ținea permanent în buzunarul de la piept al sacoului și o puse pe vârful limbii, lăsând-o să se topească odată cu gândurile care îi munciseră mintea de-a lungul serii. Reuniunea, prea liniștită pentru gustul lui, nu îl ajuta să se detașeze de propriile îndoieli. Invitații se adunaseră în mici grupuri, discutând politică, întâmplări mondene sau știri internaționale. Yedith se afla, desigur, în mijlocul lor, schimbând din când în când cercul, jucându-și la perfecțiune rolul de gazdă atentă, în realitate profitând de poziția ei privilegiată pentru a-și însemna, în văzul tuturor, amanții ocazionali, trecuți și viitori. Rezerve pe care le încuraja cu câte o atingere pe umăr. Se îmbrăcase toată în roșu, iar palma ei protejată de catifea fină era un avertisment ori de câte ori se lipea de spatele sacourilor sobre: interzis accesul persoanelor neautorizate. Apărea și dispărea cu graba luminii unui far în întuneric.

Elian își strânse pumnii, dorindu-și brusc să apere un teritoriu la care râvnea de mult timp, însă voința îi era ca o bucată de folie goală. Numai foșnet. Macul începuse să își facă efectul, încetinindu-i curgerea sângelui și înmuindu-i ghemul de ciudă din stomac. Se retrase lângă o fereastră deschisă, inspirând aerul înmiresmat al nopții.

Yedith se opri lângă el, sprijinindu-și coatele de marginea pervazului. Se mulțumi să îi zâmbească, fără să îl atingă pe spate, ca pe ceilalți. Nu era nevoie. Nu fusese niciodată și el o știa prea bine.

— De ce singur? îl întrebă ea. Ai putea profita de ocazie să te mai destinzi puțin. Curând începe distracția.

Elian ridică din umeri. Era tot ce putea face fără să pară că se plânge de ceva. Distracția însemna, în accepțiunea lui Yedith, vreo ciudățenie găsită de Petrice prin misterioasele sale călătorii: balerina cu picioare de porumbel, bărbatul-sirenă, moșul care cără găleți de mortar în dinți.

— A venit vara, iubire. Locul ăsta mă sufocă.

Femeia își îndepărtă spatele de pervaz, rămânând sprijinită într-un singur cot, cel aproape lipit de al lui Elian. Plimba dintr-o mână într-alta un pahar gol, făcându-l pe bărbat să se întrebe dacă n-ar trebui să se repeadă să i-l umple, să profite de clipele acelea pentru a găsi un cuvânt care să pătrundă prin cochilia aceea de amabilitate și simpatie a gazdei perfecte și să ajungă la *ea*, la acea Yedith alături de care îl aștepta o viață minunată. Ea vorbea fără să îl privească, urmărind cu ochii dinamica micilor grupuri de discuții, sclipirile diamantelor în mișcare și cutele sacourilor sub gesturile însuflețite, hohotele de râs, paharele ciocnindu-se.

— Curios, ceilalți par să se simtă foarte bine. Mă miră cum tocmai tu, cel mai bun prieten al lui Petrice, nu îi sărbătorești întoarcerea. Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că prezența lui nu te bucură, ci dimpotrivă... că poate ți-ai făcut tu vreun plan, iar el ți l-a dat peste cap.

Elian se gândi că acesta ar fi fost un moment bun pentru Yedith să se întoarcă spre el și să îl privească în ochi. Poate să pufnească în râs sau să îi ofere un zâmbet complice. Însă femeia continua să își urmărească invitații, oscilând cu privirea de la un grup la altul, căutând ceva ce ochiului neantrenat îi scăpa. Pe Petrice, înțelese Elian, când identifică, într-un grup de

bărbați din care făcea parte și corpolentul șef al poliției, Daly Vil, trăsăturile colțuroase ale prietenului său. Și nu avu încotro decât să îi dea dreptate, în sinea lui. Întoarcerea soțului ei picase cum nu se putea mai prost, în ultima zi în care Yedith spusese că avea să îl mai aștepte. Dacă acesta ar mai fi întârziat o zi, o singură zi, ea s-ar fi ținut de promisiune și l-ar fi părăsit pentru Elian. Sau poate că nu era totul pierdut.

— Totul e aranjat, spuse Elian. Camera de hotel, biletele de tren, cabina pe vapor. Până la sfârșitul lunii, am fi pe Mediterana, apoi...

Se întrerupse, nesigur de tăcerea femeii pe care o iubea. Oare devenise penibil cu insistențele lui? Oare fusese vreodată altfel? În sfârșit, Yedith își întoarse capul spre el, iar ochii ei reci îi confirmară ceea ce buzele abia rostiră.

— Du-te, dacă vrei plimbări exotice. Eu nu mai pot pleca acum, când Petrice s-a întors acasă.

Elian o privi printre pleoapele mijite.

— În ultimul moment. Ai zis că îl mai aștepți până în iunie și, în seara de 31 mai, hop și el la ușă. Dacă nu aș avea încredere în tine, aș crede că ai avut un cuvânt de spus în această *convenabilă* întoarcere.

— Tu mereu ai crezut ce ai vrut. Tot ce trebuie să știi este că Petrice este cu mine acum. Orice altă înțelegere pică.

Yedith își îndreptă spatele, cu intenția evidentă de a pleca, însă Elian o opri, strângându-i brațul.

— Zici *acum* de parcă ar fi pentru totdeauna. *Acum* este un moment, mai încolo nu știi ce se va întâmpla, poate veți fi tot împreună sau poate nu, deși, dacă ai lua în calcul istoricul vostru, ai putea trasa cu precizie toate etapele: veți rămâne două săptămâni în oraș, timp în care veți încerca să vă restabiliți obiceiurile și, nereușind, veți pleca într-o călătorie romantică, a suta lună de miere, în speranța că veți ieși din monotonia conjugală și vă veți redescoperi; însă deja veți fi început să vă certați, să vă găsiți unul altuia defecte insuportabile, iar noua destinație în care veți ajunge nu va face decât să vă accentueze enerva-

rea. Va fi ba prea cald, ba prea frig, plin de turiști, peisajele banale, localnicii prea curioși sau prea indiferenți, mâncarea necomestibilă, apa sălcie. Veți reveni acasă cu sentimentul că, oricât de greu v-ar fi fost departe unul de altul, înainte vă era și bine. Fiecare își putea face tabieturile și petrece timpul după propriul plac, fără să dea socoteală nimănui și, cel mai important, putea păstra în minte o imagine idealizată a celuilalt.

— Pe astea le știi de la el? mârâi Yedith, smucindu-și brațul din strânsoarea lui Elian.

— Nu, tu mi le spui, după ce pleacă Petrice. Pentru că asta urmează după fiecare nouă lună de miere.

Yedith își strânse pumnii în dreptul pieptului.

— Și de fiecare dată revine.

— Convins că te găsește aici, așteptându-l.

Femeia dădu să răspundă, însă el nu îi lăsă răgazul necesar. Îi cuprinse palmele în mâinile lui.

— Rupe lanțul, iubire, desprinde-te de el. Arată-i că nu poți continua să trăiești într-o buclă care se încolăcește în jurul lui, că ai și tu visele tale. Că poți trăi fără el. Nu va fi ușor, știu, dar, dacă Petrice e omul pe care îl cunoaștem amândoi, îți va aprecia independența.

Yedith însă nu părea să gândească la fel. Clătina din cap, rontăindu-și rujul de pe buze.

— Dacă rămâne cu mine, vreau să o facă din plăcere, nu din teama că aș putea să-l părăsesc. Nu sunt prizonier, să am nevoie de pază. Sunt femeie, vreau iubire și atenție.

— El nu-ți oferă cât îți trebuie.

— De-aia mai am și pe alții.

Elian înghiți în sec și, instinctiv, duse mâna la piept pe sub reverul sacoului. Foșnetul punguței cu pastă de mac îi dădu un strop de liniște, totuși simpla atingere nu-i putea lua senzația aceea de gol care i se căsca sub picioare. Îl rănise nu atât tonul ei dur, cât acel sunet aparent nevinovat, acea vocală prelungită inutil. Yedith ar fi putut să se abțină să folosească pluralul.

— Ziceai că alături de mine ai merge până la capătul lumii.

— Și am făcut-o...

Zâmbetul ei se mută de la amantul care răsucea între degete o nouă biluță de mac, la soțul îmbrăcat în vișiniu, care gesticula vesel în mijlocul unui grup de bărbați.

— El este capătul lumii mele.

Se strecură pe lângă Elian și ieși în întâmpinarea soțului, care o și cuprinse în brațe, sărutându-i tâmpla.

— Te așteptam, îi spuse Petrice. Am pregătit o surpriză.

O prinse de mână și, făcându-i cu ochiul lui Elian de parcă situația aceea stânjenitoare ar fi fost un aranjament între ei, o conduse în cercul pe care ceilalți invitați începeau să îl formeze în centrul sălii, acolo unde, într-o altă companie, probabil că s-ar fi dansat.

— Iubita mea, când te-am cunoscut, mi-ai spus că cel mai mult și mai mult îți dorești să ai un bărbat aproape. Și să afli perfecțiunea. Prima condiție n-am fost în stare să o respect în totalitate, dată fiind natura muncii mele. Iar a doua părea o cerere absurdă, imposibilă și, trebuie să recunosc că m-am gândit la asta, venită dintr-un capriciu. Ca să fiu sincer până la capăt, m-am grăbit să te judec, să-ți pun etichete. Pentru că perfecțiunea există. Și asta datorită ție. Tu mi-ai deschis ochii și mi i-ai îndreptat spre perfecțiunea care ne înconjoară. Natura.

Invitații adunați în jurul lor aplaudară entuziasmați, în timp ce câteva femei își priviră cu înțeles partenerii. Petrice îi zâmbi lui Yedith, apoi își mută atenția spre intrarea salonului, mascată de draperii grele, din catifea.

— Zospé, te rog, arată-ni-te! spuse suficient de tare pentru a fi auzit până la etajele superioare ale vilei.

Pentru câteva clipe, sala deveni tăcută, o tăcere groasă pe care Elian ar fi putut s-o frângă în pumni și s-o adulmece pe interior, dacă n-ar fi avut deja mâinile ocupate cu o nouă bilă de mac. Văzu draperia neagră din stânga scărilor începând să vibreze și să se zbată, mai înainte de a se da în lături, descoperind o pată de lumină orbitoare, urmată, după ce Petrice se re-

pezi să stingă mare parte din becurile candelabrelor, de un corp feminin, subțire și elastic, tot o gumă albicioasă, transparentă. Se mișca încet, pe o traiectorie precisă, punând un pas înaintea celuilalt de parcă ar fi vrut să își țină ascunsă goliciunea ce-i atârna, împotriva firii, dintre coapse. Sânii ascuțiți, îndeajuns de mici cât să fie cuprinși fiecare în câte o palmă, împungeau aerul. Elian își dori să-i strângă pe amândoi în pumni și să simtă bătându-i în căușuri, ca apa din râu când ești însetat, inima uriașă, de culoare violet. Lângă el, Daly Vil suspină, probabil muncit de aceeași curiozitate. Zospé se apropie, echilibrându-și pașii legănați cu bătăi rare de brațe. În urmă i se coagula un siaj de pastă liliachie, care împrăștia un miros plăcut, de câmp încălzit de soare.

Petrice îi ieși înainte, atingându-i cu vârful unghiilor cotul ascuțit, prin care pielea transparentă făcea vizibilă mecanica oaselor, alcătuite într-un schelet mult simplificat în comparație cu cel uman, pe care Elian îl studiase în detaliu la Viena.

— Zospé este superlativul sensibilității, spuse gazda. Chiar și cea mai nevinovată atingere lasă asupra ei o urmă care, iată, datorită capacității uimitoare de generare pe care o posedă, se vindecă aproape instantaneu.

Zâmbi, mângâind cu palma aerul din spatele nou sositei, iar invitații se simțiră liberi să dea drumul întrebărilor care îi munceau: „Ce neam o fi?", „Unde l-o fi găsit?", „Găsit-o, te rog!", „Așa-i, e frumoasă!", „Totuși, nu aș atinge-o!" „L-aș, m-ai bine.".

Yedith începuse deja să îi dea târcoale, examinându-i capul, brațele, sfârcurile întărite, pântecul plat sub care membrul bărbătesc tresărea ușor, în ritmul inimii care se zbătea prinsă în pielea de jeleu.

Petrice cuprinse umerii soției sale.

— Acesta, draga mea, este cadoul meu pentru tine. Perfecțiunea, adăugă, luându-i mâna și ghidându-i-o spre pieptul creaturii. Cea mai fină piele, atât de fină încât, pe lângă ea, mătasea n-ar fi bună decât pentru preșuri.

Sub degetele ei, o picătură de lichid liliachiu începu să șiroiască și să se închege ca rășina. Un miros de pământ proaspăt răscolit răcori aerul din odaie. În spatele lui Elian, o femeie suspină și cineva îi ceru, cu o șoaptă șuierătoare, să facă liniște.

— Și, adăugă Petrice, conducând mâna soției spre abdomenul lui Zospé și apoi mai jos, spre sexul masculin, o mică distracție pentru când sunt eu plecat.

Cuvintele lui stârniră un val de chicoteli și de fluierături admirative în rândul invitaților. Cineva strigă un „Așa începe matriarhatul!", la care toți cei prezenți se puseseră pe un râs înalt, gâlgâitor ca un șuvoi de apă țâșnit dintr-o conductă spartă. Și nou sosita zâmbea, deși reținut, arătând un șir de dinți rotunzi, în timp ce ochii mari i se plimbau de la un chip la altul, probabil pentru a înțelege motivul pentru care se amuzau cu atâta poftă. Elian era printre puținii care nu găsea nimic de râs nici în replica invitatului, nici în spectacolul bizar, parcă poticnit, pe care îl făcea gazda. Unde erau dansatoarele cu pene înfipte în umeri, fachirii goi, iluziniștii care dezbrăcau invitatele printr-un singur pocnet de degete, fără să supere pe nimeni? Și ca el reacționase și Yedith, pe care abia o aștepta să se întoarcă în direcția lui, căutându-i prezența, apoi privirea, pentru a se înțelege din ochi. Spre surpriza lui, de parcă i-ar fi ghicit gândul și ar fi vrut să îi facă în ciudă, femeia se trase mai aproape de soțul ei.

— Eu te vreau pe tine, spuse, lipindu-și buzele de urechea bărbatului, suficient de tare ca Elian să audă. Numai pe tine.

Petrice îi cuprinse umerii cu ambele mâini și o sărută prelung pe buze.

— Sunt aici. Pentru totdeauna.

Brațele ei îi încolăciră gâtul, obligându-l să o sărute din nou și din nou, până când tensiunea dintre ei se topi. Atunci, Petrice se îndepărtă de ea, încurajându-i pe ceilalți invitați să o îmbrățișeze și să o felicite, să fure peste umărul sărbătoritei câte o privire spre Zospé, rămasă lângă noua sa stăpână, sau să se intereseze, mai discret sau direct, despre proveniența, aparte-

nența și, desigur, calitățile nou sositei. Gazda răspunse câtorva întrebări politicoase, se încruntă la cele a căror îndrăzneală depășea trivialul și le permise curioșilor să o înconjoare pe Zospé. Aceasta le primi privirile cu o expresie neutră întipărită pe chipul translucid, urmărind, la rândul ei, fețele celor care o admirau fără rezerve. Apoi, când valul de surescitare se stinse într-o conversație greoaie, unsă din belșug cu șampanie, se agăță cu unghiile de haina lui Petrice și, arcuindu-și subtil jumătatea stângă a feței, spuse ceva inaudibil. Gazda încuviință repede din cap, rozându-și o unghie, de parcă i s-ar fi amintit un lucru esențial.

O prinse pe Zospé de mână și o aduse în fața lui Elian cu un gest nu tocmai lipsit de ceremonie, așa cum un părinte și-ar aduce copilul în fața unui prieten vechi. Cu mândrie prost ascunsă.

Cu mâini tremurânde, Elian își strecură o nouă bilă între buze, așteptând ca efectul macului să îi izbească fruntea și ceafa, eliberându-i tensiunea acumulată în craniu. Inima îi bătea prea tare pentru a îndrăzni să spere la altceva. Zospé își întinse mâinile făcute pumni, ca și cum ar fi ascuns un obiect de preț într-unul dintre ei și acum Elian trebuia să ghicească în care se afla. Poate era un joc copilăresc, poate era altceva, cu o miză necunoscută, mult mai mare. Pentru el era o bună ocazie să atingă acea făptură ciudată în perfecțiunea ei, să îi simtă consistența și vinișoarele ce-i împăienjeneau pielea. Îi mângâie pumnul drept, iar atingerea, deși delicată, stârni în el un fior care îl scutură din buricele degetelor până la ceafă. Pe dosul palmei, pielea i se broboni. În căuș simți o ruptură, ca de pânză mucedă întinsă dincolo de limită, și o dâră liliachie începu să îi coloreze degetele.

Un invitat se grăbi să îi ofere lui Zospé un șervețel din hârtie și Petrice îl încurajă zâmbind.

— Mai fină ca hârtia japoneză.

Ignorându-i pe amândoi, Zospé se agăță de gâtul lui Elian, lipindu-și buzele de ale lui. Bărbatul, luat prin surprindere, se lăsă îmbrățișat, primind în piept ascuțișul sânilor. Abia apoi

se desprinse din îmbrățișare, cu senzația că mai târziu, când se va vârî singur în așternuturile reci, va regreta și va petrece multe ore treaz invocând acea senzație nepământeană iscată din atingerea acelei ființe bizare. Până atunci, mai avea de înfruntat propria rușine și privirile circumspecte ale celorlalți invitați, care păreau să ezite între indignare și râs. Inventă pe loc o proastă dispoziție și, clătinându-se pe picioarele moi, părăsi casa prietenului său.

2 iunie

— Domnul nu primește oaspeți.

Majordomul zâmbi larg, de parcă decizia i-ar fi aparținut. Când dădu să închidă ușa în fața vizitatorului nedorit, îl împiedică piciorul pe care Elian îl pusese preventiv în prag, precum și cotul sprijinit de toc.

— I-ai spus cine îl caută? Atunci, fă-o! adăugă, când bărbatul îmbrăcat în livrea neagră scutură din cap.

Acesta ezită o clipă, apoi, convins de mârâitul lui Elian, dispăru îndărătul ușii. Se întoarse aproape imediat, înghițind în sec.

— Doamna zice să intrați.

Elian își înfrână oftatul, convins că orice scenă avea să îi facă Yedith, nu putea fi mai rea decât cea pentru care se pregătise deja, cu Petrice luându-l peste picior pentru fâstâceala din seara precedentă. Îl urmă pe majordom într-un salon cu pereți zugrăviți în verde stins, mobilat modest cu patru fotolii tapisate și o masă pe care se afla un set de ceai. Două firicele de abur se răsuceau din cești, hârjonindu-se deasupra mesei. Draperiile crem, cu maci aplicați, erau strânse în lături, lăsând irizațiile dimineții și bâzâitul motoarelor din stradă să pătrundă prin fereastra întredeschisă. Altfel, odaia părea goală. Când ușa se închise în urma lui, Elian auzi un scârțâit scurt, mai curând efectul unei sperieturi decât cel al balamalelor neunse. Îi luă câteva clipe să o recunoască pe Zospé stând în picioare lângă fereastră, cu

trupul translucid pe jumătate întors spre el, filtrând lumina cu venele ei proeminente și făcând-o să-i alunece pe trup în ape repezi. Ochii i se roteau încet în orbite, două obiective focalizându-se asupra unei imagini îndepărtate.

Elian se opri. Nu se așteptase să mai dea vreodată ochii cu Zospé. De obicei, invitații excentrici ai lui Petrice nu stăteau mai mult de o noapte, cât dura contractul cu presupușii actori aduși să interpreteze rolurile respective.

— Ai dormit aici? o întrebă.

— Într-un cocon, mi l-a făcut Petri.

Glasul lui Zospé era cald ca zahărul topit în lapte dulce.

— Mă cheamă Elian, spuse bărbatul, întinzând din obișnuință mâna.

Zospé nu se grăbi să i-o strângă.

— Știu deja. Ți-am recunoscut bătaia inimii.

Apoi fu lângă el, creștetul ei dezmierdându-i gâtul, palma nemuncită dând în lături reverele hainei și culcușindu-se acolo, la adăpostul postavului, lângă buzunarul cu pasta de mac, lipită de cămașă. Elian o primi cu mirare și neîncredere, încordându-se sub atingerea mătăsoasă care, milimetru cu milimetru, își sporea explorarea, mergând când în sus, când în jos, parcă nehotărâtă încotro s-o apuce. Nu era nici caldă, nici rece, astfel că lui i se păru că amândoi fac parte din același întreg. Gândul, oricât de nebunesc, stârni în Elian nu doar curiozitate, ci și o dorință aprigă. Sărută buzele lui Zospé, le supse, le absorbi, iar palmele îl imitară, strângându-se în jurul sânilor moi, cântărindu-le potrivirea perfectă în căușuri, de parcă ar fi crescut anume pentru a le umple. Mai simți și seva, groasă și caldă, țâșnindu-i printre degete și atunci vru să se retragă. Zospé îi strânse mâinile cu o putere greu de imaginat la o făptură așa de delicată. I le apăsă pe piept, lipindu-i cămașa de pielea încinsă.

— Ascultă-ne...

Și Elian ascultă până când nu mai avu ce să audă, suspinele și icnetele deveniseră monotone, ușor de anticipat și de smuls.

Ei înșiși parcă erau departe, într-un coridor îngust și întunecat în care se tot deschideau și se închideau uși, curentul de aer pe care îl formau aducând cu el frig și zvon de voci. Când Elian se scutură, înfiorat, făptura își căută un alt loc în brațele lui. Din buzele rupte și imediat vindecate, îi aluneca un firicel de sevă liliachie, pe care el îl culese cu vârful limbii. Suspină când întâlni gustul aspru al macului. Era o pupă zbătându-se în cocon. Elian duse mâna spre buzunar, în căutarea batistei, dar se întrerupse la jumătatea gestului.

Yedith tocmai intra în cameră, făcând draperiile să se învolbureze, frângând lumina limpede a dimineții.

— Sper că n-ai venit ca să insiști cu tâmpenia aia. Lui Petrice...

Glasul ei se frânse și clanța scânci neplăcut când îi scăpă din mână.

— O, v-am întrerupt. Nu știam că îți place așa mult.

Elian încercă să își îndrepte spatele, căutând o postură cuviincioasă, dar îmbrățișarea lui Zospé era atât de strânsă încât seva care se scurgea din fiecare por vătămat îl umezise cu totul, legându-l de ea așa cum apa leagă carnea de pânză. Yedith râse și îl opri cu un gest al mâinii.

— Nu trebuie să te sfiești de mine, dacă îți place, ți-o dau.

Orice, numai să mă lași în pace, traduse Elian. Și, deși ar fi trebuit să se simtă înșelat, gândul îi provocă un fior în vintre, acolo unde focul aprins de Zospé nu apucase să ardă până la capăt. În brațele lui, făptura gemu și se prefăcu a-și schimba poziția, zgândărindu-l și mai aprig. Deja mintea i-o luase razna închipuindu-și cum ar fi să stea alături de Zospé, să îi simtă căldura pielii, să îi admire neîncetat curgerea sângelui prin vine, să îi soarbă fiecare răsuflare. Duse mâna la gură, scotocind printre dinți după bucățile de mac mestecate, pe care le scuipă pe rând în palmă și începu să le joace între degete.

— Este cadoul tău.

— Tocmai. Primit ca să mă bucur de el cum consider. Și uite că m-ar bucura să ți-l dau ție.

— Dacă Petrice ar fi vrut să ajungă la mine, mi l-ar fi dat deja, nu crezi?

— Deci, nu-l vrei.

Elian cântări în palmă biluța maronie, urmărind irizațiile luminii pe urmele de salivă. Brusc, i se făcu greață și dori să scape de ea. O lăsă pe marginea unei farfurii de ceai. În brațele lui, Zospé își încetase foiala, hârâind ușor. Poate și ei îi era silă de ce vedea, de ce auzea și de ce simțea.

— Aici nu e vorba despre ce vreau eu, spuse Elian. Ci despre ce vrea Zospé. Ai întrebat-o ce preferă?

Yedith dădu ochii peste cap și își cuprinse mijlocul cu brațele.

— Spune pentru ce-ai venit.

Elian ridică din umeri, abținându-se să privească înspre Zospé, cuibărită la pieptul lui. Pretextul cu care plecase de acasă, acela de a-și cere scuze pentru purtarea sălbatică de la petrecere, i se părea acum copilăresc. Palmă bila de mac și, prefăcându-se interesat de conținutul cești pe care o aplecase spre el, o lăsă să alunece în lichidul fierbinte.

— Eram în trecere prin cartier și m-am gândit să-l salut pe Petrice.

— Îi transmit eu, tu continuă să treci, spuse Yedith sprijinindu-se de ușă și deschizând-o ușor.

În spatele ei se ivi menajera, ținând în mâini o tavă goală.

— M-a trimis domnul să-i aduc ceaiul. L-a uitat aici când...

Privirea tăioasă a lui Yedith o amuți, iar femeia se grăbi să adune pe tavă setul de ceai rămas pe masă. Elian o așteptă să iasă, în foșnet de fuste și clănțănit de porțelanuri, înainte să se întindă spre Yedith care continua să își strângă mijlocul cu brațele.

— Petrice știe?

— Mi-a găsit bagajele.

3 iunie, ora 10:34

Elian răsucea între degete nasturele hainei, încercând să își păstreze calmul. În fața lui, menajera nu contenea să își frângă

mâinile, în timp ce se holba la bărbatul întins pe spate, cu membrele răsfirate în lături pe sub halatul vărgat. Petrice înțepenise deja și începea să se învinețească. Elian îl acoperi cu un colț al cuverturii.

— Acum ce fac? întrebă femeia.

— Cheamă poliția. Ba nu, spuse Elian înainte ca ea să apuce să iasă din cameră. Mai bine sună-l pe Daly Vil, el va ști cum trebuie procedat.

Se întoarse spre majordom.

— Yedith cum a primit...

Acesta stătea în prag, privindu-l tulbure, de parcă atunci îl vedea pentru prima oară.

— A plecat aseară, a venit un taxi după ea.

— Avea bagaje?

— S-a întâmplat vreodată să nu aibă?

Elian se gândi un pic. Băiatul avea dreptate, Yedith nu pleca nicăieri fără o geantă încăpătoare din care, la nevoie, putea scoate două seturi de farduri, șaluri pentru timp răcoros, pungi goale, căciuli, mănuși, ba chiar și veselă pentru picnicuri spontane.

— Dar Petrice? Pe el când l-ai văzut ultima dată viu?

— Tot aseară, când a coborât la cină. Era bine dispus, dacă mă întrebați pe mine. Deși un pic cam neatent. A vărsat castronul cu supă pe covor.

— Și celălalt? Oaspetele?

Majordomul îl privi dintr-o parte, de parcă n-ar fi înțeles întrebarea.

Elian oftă, nemulțumit de îndărătnicia angajatului lui Petrice.

— Pot vedea salonul în care m-a primit doamna ieri?

Bărbatul ridică din umeri, apoi îi făcu semn lui Elian că îl poate urma.

Încăperea era neschimbată, aceeași lumină blândă aurea puținul mobilier, doar Zospé și ceașca de ceai de pe masă dispăruseră. În dreptul geamului, perdeaua fâlfâia în vântul răcoros al dimineții. Elian se apropie de pervaz și privi în lungul

și în largul străzii, orbit de asfaltul lucios, zvântându-se în pete mari, din care săreau, când și când, broaște. Vile elegante, cu mai multe etaje, se încadrau între garduri înalte, abia lăsând loc pentru petice de pământ acoperite cu gazon și tuia. Trotuarul, parțial ocupat de mașini, era prea puțin circulat, o femeie plimba un câine în lesă, în capătul aleii, acolo unde se intersecta cu bulevardul. Elian se aplecă și mai mult în afară, observând tencuiala nouă, acoperită cu un strat de vopsea de culoarea cărămizii arse. Își trecu palma prin mucusul liliachiu, îl frecă între degete, bucurându-se să le simtă lipindu-se ușor între ele, apoi îl apropie de nas și îl mirosi. O senzație de gol îi frânse stomacul, aducându-i în minte și în corp amintiri chinuitoare. Brusc, lumina blândă a zilei deveni de un albastru electric și liniștea străzii se umplu de sirene și portiere trântite. O mașină opri sub fereastră și din ea coborî un chelios cu abdomenul scobit. Daly Vil.

3 iunie, ora 17:24

Daly Vil îi ieși în întâmpinare de după biroul ocupat de sute, poate chiar mii de pătrate mici, din hârtie colorată, răspândite care încotro.

— Ce știm cu certitudine e cauza morții: sirop de mac consumat în exces, am găsit și cana din care l-a băut. Dacă tu îți amintești ceva, spune-mi.

— Nu aș avea ce, nici n-am dat ochii cu el ieri. Yedith a fost foarte categorică în privința asta.

Daly Vil își uni sprâncenele groase.

— Ți s-a părut că are un comportament diferit față de obicei?

Elian prinse ocazia din zbor.

— Ca și cum aș fi întrerupt-o din ceva? Poate... Dar cred că mai curând o deranja că m-a prins împreună cu Zospé.

— Cu cine?

— Fata de la ultima petrecere a lui Petrice.

— A, *Perfecțiunea*. Polițistul clipi de câteva ori înainte să întindă brațul după un pix. Mai era încă acolo? Ești sigur?

— Absolut. Doar era cadou pentru Yedith, nu?

Daly Vil își aplecă încet capul într-o parte și începu să scotocească printre pătratele de hârtie, până scoase un *aha* absent, apoi arătă un calendar prins de perete.

— Toți pleacă după petrecere. Poate nu imediat, spuse, urmărind cu degetul datele tipărite pe fila lucioasă. A doua zi, însă, nu mai au ce căuta acolo. Altfel, ar primi și ei, și gazdele, niște amenzi să ne pomenească.

Elian inspiră adânc, de parcă aerul din biroul dezordonat al lui Vyl ar fi fost însuși parfumul ei. O atinsese, o mirosise, o gustase. Încă îi mai simțea în brațe forma corpului, mișcarea subtilă, priceputa în a-i stârni interesul.

— Declarațiile personalului confirmă această regulă. Femeia și-a făcut rolul, și-a încasat banii și s-a întors la viața ei, cum fac toți actorașii ăștia pe care îi găsește Petrice.

— Ea nu juca niciun un rol, Daly Vil. Era cât se poate de reală.

— Precum femeia cu un singur cap și două trupuri...

— Acolo au fost două siameze.

— Și *Perfecțiunea* asta a ta, de ce n-ar fi tot o anomalie genetică? Ia gândește-te un pic, Elian, sau poate te-ai gândit deja și nu ți-a convenit. Cum a prezentat-o Petrice? Ca pe cineva care să îi țină locul cât este el plecat. Aluzia, și te rog să mă ierți că sunt eu cel care ți-o spune, e foarte clară: prietenul tău știa de aventurile lui Yedith și o soma să le încheie. Dacă mă întrebi pe mine, cea pe care dorea cel mai mult să o vadă sfârșită era cea cu tine, căci a adus ființa aceea în fața ta de parcă ar fi zis „uite cine îți va lua locul".

Oricât de nepotrivit ar fi fost momentul, lui Elian îi venea să râdă. Yedith nu își lua niciun amant fără știrea soțului ei și, nu de puține ori, fără participarea acestuia. Împreună, la bine și la rău, cum îi plăcea lui Petrice să spună. Desigur, Daly Vil nu avea de unde ști aranjamentul celor doi soți, pe spinarea lui nu se oprise niciodată o mână îmbrăcată în catifea roșie.

— Sigur, continuă polițistul, ție nu ți-a convenit, de asta ai și inventat povestea că Zospé asta, sau ăsta, încă nu m-am lămurit ce trebuia să fie, femeie sau bărbat, a rămas în continuare în casa celor doi soți și l-a ucis pe Petrice.

Elian se încruntă, nesigur de direcția în care se îndrepta discuția lor.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Spun doar să te duci acasă și să te odihnești. Ne-ai ajutat destul până acum. În plus, e clar că această pierdere te-a afectat prea mult. Între timp, noi o să ne facem treaba și o s-o căutăm pe Yedith.

3 iunie, ora 22:11

Elian mototoli hârtia între degete și, cu pumnul, bătu de două ori, apoi de încă trei ori, în ușa cu numărul 303. Biletul lui Yedith era simplu, un mesaj scris la mașină: *Ei cred că am fost eu, dar tu știi mai bine.* De când îl citise prima dată, stând în picioare în fața propriei cutii poștale, înțelesese ce are de făcut și, mai ales, cum. Nu fusese nicio clipă tentat să îl anunțe pe Daly Vil și așteptase înserarea pentru a face o plimbare pe Calea Victoriei, de unde, într-un târziu, intrase în holul hotelului.

După lungi clipe, ușa camerei se deschise puțin, iar din spatele ei se ivi ochiul stâng al lui Yedith, încadrat de tuș albastru, ușor întins spre coadă.

— Sunt singur, spuse Elian.

— Știu.

Ochiul se retrase, ușa se deschise mai mult și bărbatul avu loc să pătrundă în holul flancat de taburete și fotolii. Yedith i se lipi de spinare, încolăcindu-i pieptul cu brațele.

— M-am temut că n-o să vii.

— M-am temut că ai făcut o prostie.

Elian se desprinse cu blândețe din îmbrățișare, întorcându-se să o privească. Părul și-l strânsese într-o coadă înaltă, răsfirată pe ambii umerii și pe decolteul pătrat prin care, dacă s-ar fi aple-

cat înainte, s-ar fi văzut mai mult decât albul pielii. Obrajii acoperiți cu o pudră care imita perfect bronzul natural reușeau să îi ascundă paloarea fricii și contrastau plăcut cu negrul rochiei. Arăta bine pentru o văduvă. Poate prea bine.

— Ce a fost în mintea ta să fugi? Știi că astfel ai ajuns suspectul principal?

— Preferai să fii tu în locul meu? Toată lumea știe că Petrice avea alergie la mac. Și mai știe și că tu ești un consumator înrăit. Nu ar fi fost greu să facă legătura între tine și...

Elian desfăcu o folie de plastic, rupse o bucată din bastonul păstos și o modelă într-o sferă de mărimea unghiei mici. Se abținu să muște din ea, preferând ca, pe moment, să o plimbe între degetul mare și arătător. Uneori, furia, pulsul crescut, pocniturile din creier îi făceau mai bine decât amorțeala plăcută a drogului. Se apropie cu un pas de Yedith, strângând sfera de mac în pumn.

— Crezi că eu am fost? Că eu mi-am ucis prietenul?

Femeia se dădu într-o parte, ridicând brațele în dreptul pieptului. Bronzul i se întunecase brusc, iar obrajii i se ascuțiseră.

— Ușor, ușor, calmează-te. Dacă te bănuiam de ceva, nu mă mai băgam în rahat ca să te acopăr. Criminalul este, zic eu, evident. Acum mai trebuie și dovedit. Sau *dovedită*, dacă preferi.

Elian simți cum saliva i se încleiază și i se îngroașă în gură, rostogolindu-i-se pe limbă și alunecându-i apoi pe gât ca un șomoiog de cârpe îndesat de o mână îndemânatică. Nu putea fi Zospé. Nu era drept, nu era nici posibil. Dacă ea ar fi atins ceașca de ceai, în locul acela ar fi rămas o amprentă de mucus violet. Ori ceașca era intactă când o luase menajera. Asta dacă nu cumva... Se încruntă la văduva arătoasă din fața lui și simți cum inima începe să-i bată mai tare.

— E aici, cu tine?

Yedith hohoti, un gest atât de nepotrivit pentru o văduvă.

— Nu fi prostuț. Dacă l-aș fi avut, l-aș fi dat pe mâna poliției, n-aș fi stat să mă joc de-a șoarecele și pisica. S-a întors înapoi, în lumea lui.

— Adică?

Yedith ridică din umeri și se așeză pe marginea patului, cu mâinile împreunate pe genunchi.

— N-ar fi mai bine să plecăm? Acum avem toate motivele s-o facem. Adică, le am și eu.

Elian pufni și își încrucișă brațele pe piept, apăsându-și toracele și furia ce clocotea în cușca acestuia. Acum, când dăduse de greu, Yedith voia să plece împreună, să lase tot și să se ducă departe. Ce credea că era el, un cățeluș de buzunar pe care îl putea duce unde voia? Nevoile lui nu contau deloc? Dar sentimentele?

— Cam târziu. Și totuși, devreme. Trebuie s-o găsesc pe Zospé.

— O nimica toată, spuse Yedith scoțând un petic de hârtie din buzunarul pantalonilor. Am o adresă. Am mai multe, de fapt, însă doar asta corespunde cu locurile prin care a umblat Petrice până să se întoarcă acasă. Știi, m-aș fi dus eu, dar s-ar putea să nu fie tocmai locul potrivit pentru o femeie.

Elian întinse mâna după hârtie și Yedith își ridică brațul deasupra capului, cu gestul cu care ar fi ferit un covrig de un câine.

— Când Petrice era plecat, îmi plăcea să umblu prin lucrurile lui, mă gândeam că asta mă va aduce mai aproape de el. Că îl voi înțelege mai bine, că voi găsi limbajul cu care să-i vorbesc, iar el să mă asculte. Sau măcar să capăt aceleași pasiuni, să ne petrecem timpul împreună explorând orașul, intrând prin clădiri abandonate, stând cu cei fără casă, mâncând cu flămânzii, ascultându-le poveștile, căutând senzaționalul.

Femeia îi întinse biletul și, când i-l luă, Elian îi simți atingerea umedă a pielii. Adresa scrisă de mână, cu majuscule, se afla undeva în zona grădinilor sârbești, nu cunoștea exact strada, dar știa că acolo erau multe terenuri pe care nu se construise încă nimic. Genul de loc în care ți se putea întâmpla orice și nimeni nu ar fi știut. Mâna lui Yedith stărui o clipă în plus, incomparabil mai aspră decât a lui Zospé. Elian socoti că ar fi o dovadă de compasiune să îi rețină degetele și să îi spună o vorbă bună.

— L-ai iubit mult...

Văduva își ridică ochii din pământ, privindu-l în față. Mâna ei stângă o căută pe a lui, făcându-și loc printre degete, cuibărindu-se în pumnul strâns.

— Și asta nu l-a protejat de moarte.

Își apropie mâna lui Elian de buze și, tocmai când bărbatul se gândea să se retragă, convins că ea avea de gând să îi sărute palma, Yedit își înfipse dinții în sfera de mac. Mușcă adânc, lăsând o scobitură cu patru alveole inegale în carnatura cenușie, apoi se trânti, cu brațele în lături, pe un fotoliu.

4 iunie, ora 11:11

Numărul 35 era o fâșie îngustă de teren, pe care se înălțau o casă cu prispă și câțiva pini. Printre pomi se amestecau bălării, maci și pitici de grădină pe jumătate îngropați în noroi. Pe prispă stătea un bătrân care, la răstimpuri, azvârlea o mână de orz pe aleea dinaintea lui, cu gestul plictisit al vânzătoarelor când înmoaie praful trotuarelor cu apă înainte să le râcâie cu mătura. Nicio pasăre nu se arătă, nerăbdătoare să le ciugulească.

Când Elian se apropie de poartă, bătrânul se opri și se înălță în scaun, să îl privească peste gard.

— Cauți pe cineva?

— Zospé îi zice.

— Femeie sau bărbat?

— Contează?

— Păi cum? Casa de femei e în stânga, cea de jocuri în dreapta.

Urmărindu-i brațele întinse în cele două direcții, peste pinii pitici, Elian zări ziduri și ferestre pe care, la o privire superficială, nu le observase.

— Prefer o cale de mijloc.

Bătrânul clătină din cap și, sprijinindu-se cu mâna de o margine a prispei, se ridică de pe scaun. Își netezi cu palmele pantalonii de stofă, apoi își încheie nasturii hainei. Coborî cu pași poticniți cele două trepte care despărțeau casa de aleea cimentată, acum împestrițată de orz.

— Îmi pare rău, asta e singura și eu stau în dreptul ei. Doar dacă nu cumva ți-ai propus să mă pocnești în cap cu aia.

Elian privi asfaltul vechi, peste care fusese aruncat un strat de pietriș. Umbra lui se alungea peste gard, făcându-i cazmaua de pe umăr să semene cu o vâslă. În drum spre grădinile sârbilor, se oprise la un magazin de menaj, de unde își cumpărase câteva unelte de grădinărit și o salopetă. Se gândise că poate va trebui să facă vreo muncă murdară, să dezgroape sau, mai degrabă, să îngroape ceva, iar costumul scump cu care era îmbrăcat nu i-ar fi îngăduit să se miște în voie. În plus, un om arătând a muncitor nu ar fi stârnit cine știe ce curiozități într-o zonă de grădini, spre deosebire de unul care semăna cu un fante. Acum, avându-l dinainte pe moșulețul spilcuit de parcă ar fi fost vreun primar de comună pregătind o conferință de presă, se simțea stânjenit. Lăsă lopata să se sprijine cu latul în pământ.

— Șarmul personal nu ajută? Nici relațiile? Sunt prieten cu Petrice.

Celălalt ridică dintr-un umăr.

— Prieteniile nu valorează prea mult când unul dintre cei implicați nu le poate confirma. Am citit despre el că a murit și încă de mâna uneia de-ale voastre.

— Nu au nicio dovadă împotriva ei. Este doar suspectă. De obicei, persoanele apropiate de victimă sunt primele suspectate.

— Asta ar include și prietenii, nu?

Elian duse mâna la piept, pipăind cu degetele materialul grosolan, în căutarea buzunarului. Foșnetul liniștitor al celofanului întârzia să apară. Firește, doar își schimbase dintr-un impuls prostesc costumul cu o salopetă. În ultimul moment, schimbă semnificația gestului, sprijinind coada cazmalei de umărul celălalt. Trebuia să pară hotărât, dacă voia să obțină ceva de la bătrân.

— Ce nu știu încă polițiștii este că Zospé se afla acolo, în casa lui Petrice, când s-a comis crima. Dar asta este doar o chestiune de timp până când vor afla.

— Pentru că tu știi și, dacă nu facem cum vrei tu, o să le spui, nu?

Elian își reținu o grimasă de indignare. Trebuia să fie atent la ce vorbe îi ieșeau pe gură și mai ales la cele pe care le păstra pentru sine, altfel n-avea să ajungă în veci la Zospé. Presupunând că bătrânul din fața lui ar fi putut să îl ducă la ea.

— Trebuie să recunosc că la varianta asta nu m-am gândit.

Sigur, îi spusese lui Vyl că o văzuse acolo, dar nu cu intenția de a o învinovăți.

— Speram să o găsesc și să stăm de vorbă, să aflu de la ea răspunsurile de care am nevoie. Și nu toate au legătură cu moartea prietenului meu.

Bătrânul își înclină capul spre umărul drept, privindu-l cu ochi mijiți.

— Ești îndrăgostit, cumva?

Întrebarea îl făcu pe Elian să chicotească. O auzise de atâtea ori, însă niciodată direct. El, îndrăgostit? Și de ce nu? Cine ar fi putut rezista perfecțiunii?

— Asta este una dintre întrebările la care doar Zospé m-ar putea ajuta să-mi răspund.

— Dacă intri la ea, nimic nu va mai fi la fel.

Elian ridică din umeri. Pentru el, deja nimic nu mai era la fel. Fusese nevoie de o singură zi ca totul să se dea peste cap: Petrice mort, Yedith suspectă de crimă, el însuși nu tocmai nevinovat. Ce putea fi mai rău? Zâmbi, anticipând clipa în care o va revedea pe Zospé.

— Perfect, niciodată n-am agreat rutina.

Bătrânul puse mâna pe poartă și o deschise. Pe cealaltă o întinse spre Elian, apucând coada cazmalei.

— Asta rămâne aici, spuse, sprijinind unealta de gard. Mergi doar pe unde-ți spun eu, să nu-mi calci florile.

Floarea roșie abia îi ajungea la genunchi. Până și albina care îi dădea târcoale, smulgând câte un grăunte de polen înainte

ca briza călduță să o alunge, părea prea grea pentru corola delicată, făcută parcă din hârtie creponată. Elian se aplecă să o miroasă și polenul zgândărit de albină i se lipi de nări, făcându-l să strănute.

— Nu așa, spuse moșul. Cațără-te pe ea ca pe o stâncă.

Elian ar fi vrut să-i spună că nici asta nu știa cum să facă, nu urcase în viața lui un munte, doar îi admirase din depărtare crestele ninse, în timp ce sugea batoane din pastă de mac. Întinse mâna, pregătit să apuce, și albina se îndepărtă bâzâind. Floarea se zgudui și începu să tremure, poate din cauza vântului, poate din cauza inerției, apoi vibrația spori și un curent de aer cald mângâie mâinile bărbatului, trăgând ușor de ele, apoi din ce în ce mai tare, absorbindu-l cu totul în corola deschisă larg. Căzu pe moale, în vârful unei movile de petale roșii. Îi răspunseră o uscăciune de foșnet și un țipăt ascuțit. Înainte ca el să înțeleagă ce i se întâmplă, o fată despuiată țâșni din spatele lui, împrăștiind petale parfumate așa cum un animal speriat ar arunca în urma lui noroi. Elian se ridică într-un cot, căutând cu privirea detalii familiare. Niciun perete, nicio mobilă și nicio ușă. Doar petale de trandafir și fata făcându-i semn cu degetul să se apropie. O ignoră, frecându-și ochii obosiți de atâta roșu. Poate exagerase cu pasta de mac și acum se zbătea între două lumi, luptându-se pentru viața lui. Duse mâna la piept, să verifice câte doze îi mai rămăseseră, dar fata apăru din senin lângă el și dintr-un salt îl și încălecă, unduindu-și scurt șoldurile de catifea.

— Cine ești, zburător celest?

Când ea îi cuprinse obrajii cu mâini firave, Elian simți atingerea abrazivă a nisipului. Îi prinse încheieturile în pumni și o împinse înapoi, fără să reușească să o îndepărteze mai mult de un vârf de unghie. Deși era subțire, fata era puternică. Pulpele ei rămaseră ferm lipite de ale lui.

— O caut pe Zospé. O cunoști?

— Dacă *îl* cunosc?

Elian dădu ochii peste cap, căznindu-se să țină corpul acela moale, parcă făcut din vată, la distanță de el.

— Știi despre cine zic?

Nu era cazul să ridice tonul, nu înțelegea de ce simțise chemarea să o facă, poate avusese nevoie să se elibereze de tensiunea acumulată în ultimul timp, de amintirea nopților când, la cererea înlăcrimată a lui Yedith, îl căuta pe Petrice prin tot felul de cluburi obscure, în care muzica și înjurăturile depășeau pragul de toleranță a urechilor. Și metoda aceea, să urli, să țipi, să acoperi gândurile interlocutorului, să le îngropi sub o movilă de gunoaie sonore, funcționa aproape de fiecare dată.

Chiar și acum. Capul fetei explodă ca un pepene, îmbrăcându-l în roșu. Elian se trase înapoi, speriat. El făcuse asta?

— Nu, eu, spuse moșul, aplecându-se pentru a-i întinde o mână zbârcită. Papaver are o aromă amețitoare, te face să uiți de tine, iar într-un final te otrăvește.

Elian se ridică în picioare, scuturându-și salopeta.

— Minunat.

— Nici pe departe. N-ai văzut nimic.

Moșul continua să îi strângă mâna, trăgându-l după el într-un ritm neașteptat de vioi pentru vârsta lui. Se opriră abia când ajunseră în dreptul unui tub verde, construit dintr-un material poros.

— Și-acum, prin tulpină, spuse bătrânul, dându-i un ghiont în spinare.

Elian se clătină pe marginea tunelului în care se deschideau vacuole transparente. Nu părea genul de loc prin care să aluneci, cât mai degrabă să te împotmolești și să mori sufocat. Dădu să îi spună același lucru și însoțitorului său, dar se pomeni împins din nou, de astă dată cu forță, între polipii clisoși. Îndată ce trupul i se izbi de gelatina caldă ca o perniță pe care s-a dormit îndelung, suprafața moale se strânse și se boți, lăsându-l să alunece pe un tobogan verde. Ateriză pe un covor maro, puternic mirositor, poate cu un ton mai blând ca o toaletă publică.

Se ridică în picioare, privindu-și cracii salopetei îmbibați în cleiul fetid. Socoti că fusese inspirat să își schimbe hainele.

— Știu haznale mai curate ca asta.

Bătrânul râse.

— Deși n-ai intrat niciodată într-una ca să vorbești în cunoștință de cauză, este? Uite, ei n-au nimic împotrivă. Îngrășământ natural, face bine la ten.

Arătă spre un grup de indivizi îmbrăcați în niște costume negre care se tăvăleau prin compostul mirositor adunând bucăți de bălegar, modelându-le în palme și îndesându-le apoi în gurile băloase.

— Și rău la ficat, spuse Elian, presându-și o palmă pe abdomen, în timp ce își ținea respirația.

— Nu poți să le ai pe toate. Dar Scarabaeus e mulțumit cu ce i se oferă. O lecție pe care ar trebui să o învățăm cu toții. Uite, acolo, casa lui Zospé.

O vilă înaltă, în formă de cochilie, se înălța printr-un pâlc de bețe verzui, legănate de o boare pe care Elian, oricât se străduia, nu reușea să o simtă pe piele. Două șiroaie de transpirație îi curgeau pe lângă tâmple, continuând pe linia gâtului și unindu-i-se pe piept, în zona sternului. Spinarea i se lipise de salopetă, mâna bătrânului îi ardea omoplății.

— Hai, du-te înainte, spuse celălalt. La întoarcere e mai ușor.

Vila nu avea uși sau ferestre. Doar o fantă tăiată sub primul nivel al formei cochilare îi permise lui Elian să intre, după ce se aplecă pe vine. Înăuntru, o singură încăpere circulară se îngusta pe înălțime într-o cupolă întunecoasă. Zospé ședea încolăcită pe un fotoliu îngust, lipsit de spătar, acoperit de un baldachin triunghiular care îl făcea să semene cu un culcuș improvizat pentru animale de companie.

Elian se opri în fața ei, nesigur de felul în care ar fi trebuit să i se adreseze. Nu trecuseră nici măcar două zile de când o văzuse, de când îi atinsese pielea catifelată, înfiorându-se cu o

plăcere nou descoperită, totuși simțea că momentul acela era tot atât de îndepărtat și de ireal cum era acum cupa macului care îl supsese și îl scuipase pe o movilă de petale. Iar Zospé era la fel de înșelătoare ca fata aia din flori, Papaver. Nu plecase ea fără să se uite înapoi?

— Mă bucur că ești bine, spuse Elian. Mi-am făcut griji când nu te-am mai găsit.

— Griji că ți-am ucis prietenul sau că prietena ta m-a ucis?

Că te-am pierdut. Elian își mușcă buzele, reținându-și replica. Aici nu era vorba despre el. Probabil că nici nu fusese vreodată.

— Câte un pic din fiecare, presupun. Voiam să știu cum ești... dacă ești bine.

— Mulțumesc, deja ai făcut destule pentru mine. M-ai eliberat de Petrice. Nu te uita așa la mine. Crezi că acolo, printre oameni, aveam libertatea de a fi eu? Petrice a fost tare viclean, să știi, m-a ademenit să merg cu el, să-i cunosc lumea în care trăiește, pe cei asemenea lui și impunătoarele lor cochilii. Și, desigur, lumina soarelui, care nu ajunge niciodată până aici. Asta mi-a zis, că *acolo*, la voi, este multă lumină, atât de multă încât te poți încălzi numai gândindu-te la ea. Ar fi trebuit să prevăd capcana din vorbele lui, dar cuvintele lui au fost prea bine meșteșugite ca să le găsesc vreun defect. Când mi-am dat seama ce prostie făcusem, eram deja prizonierul unei lumi pe care nu o înțelegeam și care nu mă înțelegea. Ce mai puteam face?

— Să te răzbuni, să îl ucizi pe Petrice.

— Imposibil. Nu pot să țin nici măcar o ceașcă în mână fără să mă trădeze pielea asta pe care voi o apreciați atât de mult. Ce-i drept, am avut o oarecare contribuție la consumarea faptului. Ne-am ajutat reciproc. Îi voiai soția doar pentru tine, nu?

Te voiam pe tine. Elian făcu un pas în față.

— Yedith mi-a fost dragă, însă în felul acela în care îți e dragă singura persoană care te îndrăgește, la rândul ei. Abia când ai apărut tu...

Zospé își lipi un deget de buze. Un firicel de spumă liliachie îi înflori pe sub unghia translucidă și porni să i se scurgă pe

bărbie, trasând un arc de cerc pe pielea netedă a obrazului. Își făcu palmele pumni, iar pumnii și-i întinse înainte. Elian își aminti de noaptea aceea de la Petrice, când se cunoscuseră pentru prima dată. Când îi cunoscuse pielea ușoară ca mătasea. Atinse din nou mâna dreaptă, însă din aceasta nu mai curse nimic.

— Ești liber, zise Zospé. Vino să mă săruți, dacă vrei.

Nici nu se punea problema altfel. Asta își dorise Elian atâta timp, tânjise după atingerea firavă a lui Zospé, după clocotul pe care aceasta îl stârnea în el. Totuși, bărbatul se simțea incapabil să facă vreo mișcare. Nu doar că întâlnirea nu era nici pe departe cum se așteptase el, dar îl făcea să se simtă al naibii de ciudat, ca atunci când visa. Și, de parcă ar fi venit să îi confirme bănuiala, o mână invizibilă îl împinse spre Zospé sau îl trase într-acolo, înspre patul de pisici pe care stătea tolănită făptura cu piele translucidă. Îi vedea vinișoarele zvâcnind în ritmul unei dorințe nestăvilite, inima pompând un sânge otrăvit, buzele fremătând de anticipație. Le atinse cu propriile-i buze. De astă dată nu mai simți nimic, de parcă ar fi sărutat vântul.

— Mi-ai fost drag, șopti Zospé și cuvintele i se topiră într-un vuiet continuu, un vârtej de aer care îl cuprinse pe Elian de gât și îl trase înapoi prin deschizătura vilei, apoi îl târî prin balega moale, întrerupând pentru o vreme familia Scarabeus din munca ei, prin tubul căptușit cu vacuole moi și prin patul de petale în care tânăra își încetase zbenguitul și îi făcea semne de adio.

Ateriză pe spate, într-o grădină de maci prost îngrijită. Deasupra lui, norii se fugăreau pe cerul de mai și o albină îi dădea târcoale, împărtășindu-i niște secrete pe care el nu voia să le afle.

Un bătrân îmbrăcat într-un costum curat, deși vechi, veni spre el agitând o lopată.

— Ești surd sau prost? Ce ți-am zis, să nu-mi calci florile?

Elian îl privi printre pleoapele mijite. O durere cruntă îi sfredelea capul, lumina îi acoperea imaginea cu maci înfloriți și umbre alungindu-i-se pe obraji. Când umbra îi acoperi fața cu totul, florile se scuturară și instinctul preluă controlul. Prinse coada

lopeții cu ambele mâini, apoi, smulgând-o din pumnii zbârciți, o folosi ca pe o suliță.

4 iunie, dimineața

O lumină rece îi brăzda fața, plesnindu-i fără milă pleoapele umflate. Deasupra capului clocotea un deșert de cretă albă, iar înăuntru i se amestecau zeci de glasuri. Elian încercă să se ridice, însă membrele nu-l ajutau altfel decât trimițându-i ghionturi dureroase în încheieturi. Își roti ochii cu grijă, descoperind-o pe Yedith așezată pe un fotoliu, frământându-și palmele pe genunchii pe care rochia i-i dezvelea, dimpreună cu o bună parte din pulpe. Ah, ce piele albă. O strigă de mai multe ori, însă femeia continua să vorbească, stând ca pe ghimpi pe marginea fotoliului, așteptând poate un semn.

Îl primi de la Daly Vil. Polițistul veni lângă ea și alunecă în celălalt fotoliu, stârnind un geamăt de arcuri.

— Așa, zi mai departe.

Yedith zvâcni din cap și lumina nemiloasă a neonului îi aruncă dâre umede peste obrajii roșii.

— L-a convins pe Ien să-i dea drumul. Ien, adică majordomul. Mi-a propus să fugim. Nu Ien, ci el, spuse, arătându-l cu degetul pe Elian, țintuit în patul matrimonial de o teribilă durere de cap. Trebuie să spun că asta îmi zice de mai mult timp, însă niciodată nu l-am luat în serios. M-am gândit că e o glumă de-a lui și i-am zis că nu pot să-l las pe Petrice. El nu s-a descurajat, ci mi-a zis că o să aibă grijă ca Petrice să mă lase pe mine.

Yedith își acoperi fața cu mâinile și un hohot îi scutură umerii. Daly Vil îi atinse ușor brațul, într-o încercare stângace de a o face să se liniștească.

— Și apoi?

— M-a pus să-i promit că dacă Petrice mă va lăsa, vom fugi împreună, vom veni aici, la Capșa. Am zis și eu da, așa, ca să scap de el, am luat cheia, cu toate că mi-era un pic teamă. Niciodată nu se purtase așa.

— Consumase stupefiante?

— Adică droguri? Yedith își scărpină gâtul, pe care mai multe urme de degete mărturiseau despre ezitările adunate în ultimele zile. Doar mac, presupun. Dar pentru el nu e ceva nou, nu?

Polițistul îi răspunse cu o clătinare a capului.

— Petrice consuma?

— Niciodată, avea alergie la mac. În ziua aia n-a băut decât o singură ceașcă de ceai, îmi aduc bine aminte, o uitase pe măsuța din salon și m-a rugat să i-o aduc. Când am coborât, acolo era Elian, neinvitat. Am stat de vorbă cu el, a trebuit, deși, Doamne, mai bine îl dădeam afară imediat și poate că...

Yedith își acoperi obrajii cu mâinile, legănându-și capul dintr-o parte într-alta, murmurând *nu pot să cred, nu pot să cred.*

Un timp, Daly Vil o urmări stânjenit, apoi, după ce își drese glasul, făcând-o astfel pe femeie să tresară, scoase un carnețel din buzunarul de la piept și își notă ceva cu mâna stângă.

— Aici ce s-a întâmplat?

Yedith privi timid spre holul camerei, în direcția opusă patului matrimonial pe care Elian ședea întins.

— A venit prima dată seara, să mă întrebe de ultima plecare a lui Petrice. I-am dat o adresă pe care o aveam și eu, undeva în zona de grădini. Zicea că îl caută pe actorul acela cu perfecțiunea. Nu știam ce vrea să facă acolo, nu mi-a dat nicio explicație, doar se uita fix la mine și îmi zâmbea. Avea și un licăr ciudat în ochi, de nebun. M-am gândit atunci că nu e străin de moartea lui Petrice, totuși am refuzat să cred asta, nu-mi permiteam să-i pierd pe amândoi dintr-odată. Dar când s-a întors *așa*, am știut că el a fost.

Ochii lui Yedith se împăienjeniseră. Un bărbat îmbrăcat într-o salopetă de plastic scotea lopata lui Elian dintr-un sac negru sprijinit de perete. Câteva petale de mac se împrăștiară pe podea, chiar sub tălpile lui Daly Vil, care tocmai se ridicase de pe fotoliu și, rămânând încă aplecat, cu palmele sprijinite pe genunchi, își întinse gâtul spre Elian.

— Bine ai revenit printre noi. Muream de nerăbdare să îți aud versiunea.

Elian își masă tâmplele, încercând să le potolească zvâcnetul. Lumina îi zgâria ochii, iar cuvintele lui Daly Vil, creierul. Ce mai voiau de la el, le spusese deja tot ce știa, tot ce făcuse și ce nu făcuse în blestemata aia de zi, ba chiar repetase totul în scris, sub semnătură. Ce altă variantă mai voiau? Nu exista decât una singură, cea adevărată. Pielea i se înfioră brusc, așa cum numai atingerea lui Zospé reușea s-o facă. Strânse pleoapele și simți cum e prins de gulerul cămășii, ridicat în sus și împins cu forță înainte. Se chirci, așteptând cu groază să întâlnească suprafața dură a unui zid, a unui pumn, a unui genunchi, să își audă oasele pârâind și pielea umplându-i-se de vânătăi. Se simți ușurat când își dădu seama că strânsoarea încetase, iar el plutea, purtat de o briză ușoară sau poate de un val mic. Încercă să privească în jur, dar pleoapele parcă i se lipiseră între ele. Nu avea încotro decât să simtă cu mâinile și cu picioarele, cu obrajii, cu urechile, să descopere noi tărâmuri, să caute pământul cel sigur. Neaflând nimic, mușcă din aer ca dintr-o bilă de mac, îl mestecă încet cu dinții din față, simțind pe vârful limbii o dulceață care îi și amorți interiorul obrajilor, apoi începu să i se scurgă în tot corpul, înmuindu-l. Atinse o suprafață moale, lipicioasă, în care se scufundă cu totul.

Când reuși să deschidă ochii, o văzu pe Zospé încolăcindu-se pe canapeaua ei din încăperea circulară. Trupul ei absorbea lumina care pătrundea înăuntru prin mici tuneluri făcute în cupola înaltă și apoi o elibera în jeturi de curcubeu spre Elian.

— Te-ai întors repede, spuse ea.

Bărbatul se foi în culcușul gelatinos. Nu își amintea să fi ieșit din camera de hotel și nici drumul pe care îl făcuse înapoi, spre grădinile sârbești. Închise ochii și își masă cu degetele pleoapele grele. Ce era cu el? Ce îi dădea starea asta de neliniște? Se simțea din nou smuls din așternuturi, ridicat în sus

și împins înainte, de parcă o ușă ar fi așteptat în fața lui, gata să se închidă, indiferent când de repede s-ar fi mișcat el.

— Deschide ochii! o auzi pe Zospé șoptind, înainte ca o unghie să îl împungă în coaste și glasul mult prea înalt al lui Yedith să îi râcâie urechea.

— Elian, mă auzi? Trezește-te!

Cineva veni să îi facă o injecție, Elian simți tamponul de vată apăsându-i încheietura și vârful acului pișcând o venă. Înțepătura îl făcu se se strâmbe și să strângă din pleoape. *Deschide ochii*, îi răsună în cap glasul lui Zospé și el îi ascultă sfatul chiar când simți două brațe încleștându-i bretelele salopetei. Își privi pieptul și, în afară de câteva pete de noroi și de iarbă, nu observă nicio noutate, iar presiunea încetase brusc. Rămăsese doar cea de pe încheietura mâinii drepte, acolo unde Yedith îl cuprindea cu degete umede.

— Rămâi, îi șopti ea. Rămâi cu mine.

Elian îi zâmbi cu jumătate de gură. Peste umărul ei vedea chipul congestionat al lui Daly Vil și degetele grăsulii ale acestuia dând bobârnace carnețelului de notițe.

— Mai durează mult? o întrebă pe asistenta care tocmai își strângea trusa, după ce îl înțepase pe Elian.

Femeia îi făcu semn din cap că nu și dispăru după o perdea.

Daly Vil se apropie de pat, cu o nouă întrebare lucindu-i pe buze. Elian își feri privirea și închise ochii, încercând să suprapună peste imaginea polițistului trupul translucid al lui Zospé, protejat de cochilia sidefie. Se ridică ușor, respingând mâinile nevăzute care îl împingeau și îl trăgeau în direcții opuse, apoi se împinse în picioare și își luă avânt prin aerul lipicios ca o bilă de mac.

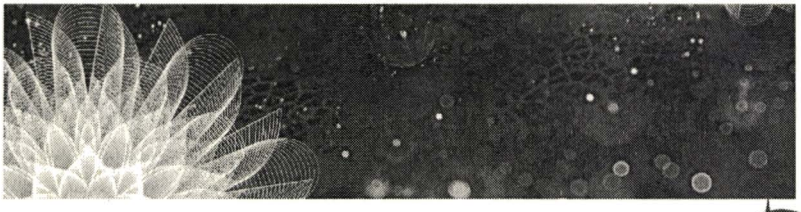

Efecte

de Anamaria Borlan

— Dacă ești într-o bulă de aer, poți trece printr-o gaură neagră?

— Hmm. Depinde de bulă, depinde de aer și depinde de gaura neagră!

— Adică... mă refeream la... ăăă, dacă treci prin gaura de vierme, poți ajunge la o gaură neagră?

— Ce-i prostia asta? Sunt două concepții diferite. Gaura neagră e rezultatul unui colaps de stele. Gaura de vierme, da, poate trece printr-o gaură neagră, dar este o curbură spațio-temporală. Te poți trezi oriunde în altă parte...

— Dincolo de orizont?

— Care orizont? Vei nimeri într-o lume oarecare din multivers, unde vei da peste altfel de ființe, altă civilizație, altă cultură...

— Și nu ar fi interesant?

— Presupun că nu.

— De ce nu? Nu ai vrea să vezi lumi noi, lume nouă...

— Nu. Îmi ajunge că te am pe tine.

— De ce te superi pe mine?

— Nu sunt supărat. Nu pe tine.

— Pe cine, atunci?

— Pe... tot ce ni s-a întâmplat.

— Și, este rău ce ni s-a întâmplat?

— Mă bați la cap degeaba. Desigur că e rău!

— Îmi poți explica?

— De pildă, obsesia ta cu găurile. Negre, de vierme, de toate felurile. Nu ți-a ajuns o dată?

— O dată? Adică... ăăă, am mai trecut vreodată printr-o gaură neagră?

— Nu, cap deștept ce ești! Am trecut printr-o gaură de vierme.

— Da? Am trecut? Când?

— Ce greu e cu tine. Se vede că ești un copil prostănac. În loc să crești, descrești. În loc să te maturizezi, te copilărești. În loc să-ți crească mintea, ți se împuținează.

— De ce vorbești așa despre mine? Am greșit cu ceva?

— Ah! De-aș putea fugi în lume!

— Într-o bulă de aer?

— Ai fost unul dintre cei mai mari și tari teoreticieni despre lumina colorată a stelelor binare.

— Stele binare? Ce-s alea?

— Două stele care se află în același sistem solar. Sau, fac schimb de masă și una devine o gaură neagră.

— Prin care trece o gaură de vierme? Care duce într-o altă lume? Mergem și noi? Da? Te rog! Să ne întâlnim cu diverse creaturi, de prin diverse lumi... să mă joc cu ele... n-ar fi interesant?

— Nu, nu ar fi deloc interesant! Ești o pacoste.

— Și ce-i cu lumina colorată?

— Uff... întinerești pe minut ce trece. Dezolant.

— Întineresc?

— Planuri simultane.

— Adică?

— Sunt prea bătrân și obosit să-ți mai povestesc despre propria-ți invenție și teorie.

— Așa? Dar de ce ești atât de bătrân?

— Nu mai ții minte? Ai plecat. Să explorezi universul. Când te-ai întors, eu, care eram cu doisprezece ani mai tânăr decât tine, sunt acum cu cincizeci de ani mai bătrân.

— Dar pe tine cum te cheamă și cine ești?

— Eu sunt Johann. Fratele tău. Ai plecat să măsori frecvența undelor sonore și a imaginilor stelelor.

— Da?

— Eu am rămas să te aștept pe orbita exterioară. Am intrat într-o buclă de gaură de vierme. Care m-a purtat prin diverse spații și timpuri. Acum, suntem amândoi aici, după o sută șaptezeci și cinci de ani. Cred că, conform planurilor simultane, vom muri amândoi în același timp. Eu bătrân. Tu tânăr.

— Aaa! Vorbești despre efectul Doppler?

— Da, Christian. Despre efectul tău.

— Habar n-am ce spui. Dar... dacă stau... și... mă gândesc... mai... bine... uite... mi-a venit... în... minte... o formulă...

$$f \sqrt{\frac{v2}{c2}} \equiv \epsilon f$$

Îți place să scrii SF, fantasy, horror?

Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro** şi ai şansa de a publica şi tu într-unul din numerele viitoare ale Revistei CSF!

Condițiile manuscrisului:
litera utilizată – Times New Roman, corp 12;
cu diacritice; evidențierile cu *italic*, **bold** și/sau „ghilimele";
textul aliniat la stânga; autorul nu va face paginare
sau tehnoredactare a textului în documentul word, doar dacă
materialul literar o impune și doar ca exemplu;
titlul scris cu Times New Roman,
corp 18, bold; numele autorului sub titlu;
informațiile de contact ale autorului vor fi trecute
la finalul manuscrisului (nume și prenume,
adresa, telefon, e-mail).

Ravenheart

de Alexandra Gold

Povestea mea a început din momentul în care am fost concepută. Șederea în uterul mamei a fost una plăcută și am crescut îndeajuns pentru a ieși la timp. Din păcate, n-am fost un copil sănătos. Am avut o inimă slabă.

Când doctorul m-a pus în brațele mamei, n-a bănuit nimic. De-abia în incubator a apărut problema. Nu aveam destulă putere să respir. Datorită acestui fapt, am crescut firavă și m-am dezvoltat puțin. Copilăria mea a fost destul de limitată. De-a lungul anilor, am întâmpinat impedimente care m-au ținut la pat și m-au făcut să mă simt inferioară celor de vârsta mea.

M-am născut într-o familie cu un singur părinte. Pe mama am iubit-o foarte mult. Ea a fost cea care mi-a dat numele Raven. Pe bunica, la fel de mult. Mătușa, unchiul și cei doi veri gemeni mi-au fost mereu alături.

Multe și plăcute sunt amintirile mele. Toți s-au străduit să-mi facă pe plac, să mă îngrijească și să-mi ofere orice, numai să nu mă simt inferioară. Dar știam că tot ce făceau ei pentru mine era din milă. Când ne aflam împreună, simțeam că-mi poartă de grijă și că mă compătimesc. Nu eram ca ei, n-aveam aceeași inimă ca a lor, dar pot spune cu certitudine un lucru: inimile noastre băteau la unison.

Am un singur regret: nu mi-am cunoscut tatăl. Poate că și inima lui ar fi bătut în același timp cu a mea. M-am gândit în câteva rânduri la momentele când mama era gravidă cu mine.

Sper că nu i-am cauzat neplăceri. Când am întrebat-o, mai târziu, mi-a spus că nu am făcut-o să sufere și că toată perioada sarcinii ei a fost normală. M-am bucurat nespus să aud acele vorbe venind de la ea și am rugat-o să mă ierte pentru că nu sunt ca ceilalți copii. Ea mi-a răspuns că sunt specială și că am venit pe lume cu un scop important, și că oricare ar fi fost acela, ea era recunoscătoare să mă aibă. M-a privit în ochi și m-a îmbrățișat. Pe urmă mi-a mărturisit că eram cea mai mare bucurie a vieții ei.

Aveam paisprezece ani, eram dornică de afecțiune și tânjeam după atenție. În momentul în care m-a strâns la piept, i-am simțit inima bătând cu putere, ca o pasăre prinsă într-o colivie de aur. Am înțeles, atunci, că prezența mea o substituia pe cea a tatălui meu, că eu devenisem dorința vieții ei.

Școala a fost o necesitate. Voiam să mă afirm. Aveam o sete de cunoaștere ca nimeni altcineva. Condiția mea nu mă oprea. Ba din contră! Aveam nevoie de cunoaștere, pentru că mă împlinea. Am învățat să scriu și să citesc, și pentru asta am fost cea mai recunoscătoare ființă din Univers.

În timpul liber mi-am dezvoltat pasiunea pentru lectură. Când așteptam pe holul secției de cardiologie, pentru consultațiile periodice la inimă, citeam mereu, pentru a face timpul să treacă mai repede. Aveam câte o carte deschisă pe genunchi și stăteam pe scaun, în sala de așteptare, până mă chema medicul specialist.

La început am citit mai puțin, apoi, când n-am mai putut merge la școală, lectura a început să-mi umple tot mai mult timpul. Am fost nevoită să stau acasă și mama a hotărât să întrerupă anul. Nu m-am opus, căci asta îmi permitea să citesc mai mult.

În cele din urmă, m-am întors la spital. M-au internat, fiindcă medicul programase deja operația.

Cei dragi au venit cu toții să mă viziteze. Mama era, practic, nelipsită, noaptea mă veghea, ziua îmi ținea companie, alungându-mi singurătatea. Când simțeam nevoiea să vorbesc cu cineva, ea era acolo.

Bunica a venit și ea. Chiar dacă era bătrână, voința îi era suficient de puternică pentru a-mi fi alături. A încercat să se stăpânească și să-și reprime lacrimile. Nu i-am spus nimic, dar vedeam cât e de tristă. Îi cunoșteam gândurile, încă nu putea să accepte ca un copil ca mine să fie bolnav și o persoană ca ea să fie încă în putere. Îl învinuia pe tatăl meu necunoscut pentru ceea ce mi se întâmpla. Nu i se părea drept. Natura, însă, a fost dintotdeauna crudă și n-a iertat pe nimeni.

Uneori aveam dureri puternice și mă simțeam slăbită. Atunci nu puteam citi. Toate titlurile acelea frumoase, pe care nu știam dacă voi mai apuca să le termin vreodată, stăteau cuminți pe noptiera de lângă pat. Timpul punea totul sub semnul întrebării. Nimic nu era cert. Ziua de mâine nu garanta niciunui om că viața îi va fi mai bună.

De îndată ce am realizat asta, m-am lăsat imediat de citit. Citisem îndeajuns ca să pot scrie, așa că am trecut la fapte. Am început să scriu. Toate cuvintele din această poveste a vieții mele sunt așternute pe patul de spital. Verii mei au avut amabilitatea să-mi împrumute laptopul lor. Le-am mulțumit și i-am îmbrățișat. Inimile lor băteau la fel de tare. Am memorat ritmul inimii fiecăruia.

Am scris despre viața mea, despre neputința de a face lucrurile pe care alții le fac cu ușurință și despre cât de recunoscători ar trebui să fie că sunt sănătoși. În singurătatea salonului meu, m-am lăsat invadată de marea furtună a cuvintelor. Le-am găsit tuturor rostul, așternându-le în ordine. Am verificat adesea ceasul din colțul ecranului, numărând orele și minutele scurse scriind. Totul a curs invers proporțional, timpul s-a dus, albul paginilor s-a umplut de cuvinte.

Am scris toate acestea în speranța că cine va citi povestea vieții mele, va înțelege mesajul pe care am vrut să-l transmit.

În cele din urmă, momentul de cumpănă s-a apropiat. Operația urmează să aibă loc mâine.

Mama trăiește cu frica în sân. Inima ei bate repede și tare. I-am privit pieptul și i-am simțit bătăile. Eu n-am voie să am

emoții, așa că m-au conectat la niște aparate care-mi monitorizează bătăile inimii, iar una dintre asistente mi-a administrat un sedativ.

Mama a adormit lângă patul meu, pe un scaun, în timp ce scriu aceste rânduri. E atât de frumoasă. Pe chipul ei pare că s-a așternut liniștea. Serenitatea și delicatețea chipului ei mă ademenesc s-o ating, dar nu pot să o fac. I-aș spune multe în aceste clipe, căci toate speranțele mele se revarsă în valuri. I-aș vorbi despre viitor, despre bine, despre un nou început după operație, despre cum am s-o ajut și o să am grijă de ea, așa cum a avut și ea grijă de mine. Mi-am dat seama, o clipă mai târziu, că plâng. Nu de operație mă temeam, mă temeam pentru mama.

Am auzit, cândva, legenda celor o mie de cocori. Cum fata a împăturit o mie de cocori din hârtie, în speranța că băiatul pe care îl iubea avea să se facă bine. În cele din urmă, băiatul s-a însănătoșit și legenda a devenit realitate.

Eu n-am făcut cocori din hârtie în speranța că mă voi recupera și nici nu am rugat pe nimeni să facă asta pentru mine. În schimb, am adoptat versiunea legendei și am preschimbat-o pe placul meu. În loc să depindă de mila celui apropiat, bolnavul își împăturește singur cocorii. În cazul meu, nu e destul timp pentru a face cocori, dar e suficient pentru a scrie câteva pagini. Aceasta este ambiția mea. Cuvintele mă vor elibera.

Am terminat tot ce aveam de scris înainte de operație. Toți cei dragi mie au venit să mă vadă. Am vorbit mult, ne-am adus aminte de vremurile bune și am râs împreună. Am ascultat peripețiile verilor mei, mătușa și unchiul m-au îmbrățișat și mi-au spus că se roagă pentru mine, iar bunica mi-a mărturisit că e mândră de mine și că mă admiră pentru curajul de care dau dovadă.

Înainte să plece, m-au îmbrățișat cu toții. Le-am înapoiat laptopul verilor mei și i-am rugat să citească povestea vieții mele doar după ce voi ieși din sala de operație. Ea era darul meu pentru toți. Acel dar pe care n-aveau voie să-l deschidă decât în ziua de Crăciun...

Mama și doctorul au stat de vorbă pe hol. I-am urmărit, încercând să descifrez ce ziceau, dar nu am reușit. După aceea, mama a venit la mine.

A fost o surpriză neașteptată să-mi povestească despre tatăl pe care nu-l cunoscusem niciodată. Până atunci nu dorise să abordeze subiectul, indiferent de câte ori o rugasem. Doar strecurase câteva vorbe despre înfățișarea lui, despre obiceiurile pe care le avea. Și se oprise asupra profesiei: fusese astronom.

Mi-a povestit pe larg, de astă dată, cum se întâlniseră prima oară, cum se lăsase cucerită de el. În tinerețe, ea făcuse parte dintr-un grup mai excentric, căruia îi plăcea să facă lucruri neobișnuite. Le plăcea la nebunie să petreacă, oriunde și oricând.

Și într-o seară, profitând de un eveniment astral, au dat o petrecere la Observatorul Astronomic din oraș. Unul dintre membrii grupului îi cunoștea pe cei care lucrau acolo. Motivul petrecerii fusese un fenomen astronomic deosebit: o cometă traversa tocmai atunci bolta cerească.

În cursul nopții, un tânăr apărut parcă de niciunde, se oferise să-i arate, celei care avea să-mi devină mamă, cometa respectivă, prin lentila telescopului. Îi povestise totul despre minunatul fenomen și ea rămăsese captivată de corpul ceresc și de cum fusese descoperit, cu un secol în urmă. În acea noapte, se îndrăgostiseră.

Fascinația pentru Univers făcuse să încolțească o frumoasă poveste de dragoste, presărată cu praf de stele și galaxii vechi de miliarde de ani. Mama învățase multe de la el, îl îndrăgise și îl respectase. El îi întorsese afecțiunea și o iubise, în felul lui. Fascinația continuase, însă, doar până în momentul conceperii mele.

Mama mi-a destăinuit, cu lacrimi în ochi, că dispăruse, pur și simplu, din viața ei și nu reușise să mai afle nimic despre el. Din păcate, tata nu apucase să mă vadă. Și nici eu pe el. Căile noastre nu se întâlniseră niciodată.

Am fost dusă în sala de operație și trecută prin toate procedurile. Mi-au pregătit corpul, m-au conectat la aparate și mi-au

montat senzorii, pentru a-mi monitoriza semnele vitale. Odată ce anestezia și-a făcut efectul, am fost gata. Medicii m-au deschis și au început să lucreze.

Ceva interesant s-a întâmplat în momentul acela. Cumva, sufletul mi s-a ridicat deasupra trupului și am putut să văd tot ce se petrecea în sală. Îi priveam pe medici cum taie straturile de carne pentru a ajunge la cord, le vedeam pe asistente cum pasează diferite instrumente, la cerere, și urmăream aparatele care-mi monitorizau bătăile inimii. Eram ușoară, pluteam în sala de operație și mă perindam de colo-colo, fără niciun gând. Nu reușeam să judec sau să analizez ceva, nici măcar nu eram conștientă de mine, doar observam ce se petrecea acolo, sub mine.

Nu puteam ține evidența timpului, așa că nu știu câte ore a durat și cât de anevoioasă a fost operația. La un moment dat, însă, am remarcat agitația celor din jur. Se întâmplase ceva.

Când m-am apropiat de corp, am observat că medicul îmi inciza peretele inimii. Trebuia s-o deschidă. Privirile tuturor celor din sală erau atrase ca un magnet de o lumină care venea de-acolo, dinăuntru. Medicii făcuseră o descoperire la care nu se așteptaseră și nici eu, sinceră să fiu, nu bănuisem vreodată că așa ceva ar fi cumva posibil! Înăuntru, în inima mea, era întreg Universul.

Dintr-odată, imaginea a început să se estompeze. Întunericul a pornit să mă cuprindă de peste tot. M-am simțit atrasă de Universul de acolo, dinlăuntrul inimii mele.

Am simțit totul ca pe o chemare de nerefuzat. Spiritul meu s-a lăsat purtat în voie, atras ca de un magnet de universul din inima mea. Spațiul vast, infinit, a devenit calea mea și am văzut atunci o cometă care traversa Galaxia. M-am apropiat și m-am ținut strâns de ea. Nu i-am mai dat drumul, știind că acolo, la finalul călătoriei, îmi voi întâlni tatăl.

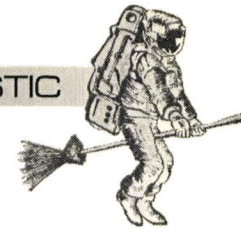

Casa care urmărește case

de Andrei Gaceff

Spre norocul altora, părinții lor sunt mai uşor de uitat. Nu e cazul tău. Mi-a luat ceva timp să-mi găsesc cuvintele: tatăl tău e o vrăjitoare.

După ce s-a întors de peste dealuri, din pădurea de zadă, unde fugise labradorul, tatăl tău a bătut-o mai puțin pe maică-ta, a început să o bată altfel. Iar ea a încetat să se mai plângă. Din dormitor mai scapă doar zgomote, ca de rufe întinse atunci pe sârmă sau de coadă de păun care se desface, fâlfâind, spre deliciul unui șarpe cu clopoței; oricum, tu nu mai asculți demult pe la uși.

În tine, tata nu a dat niciodată, şi nu înțelegi de ce, dar nu te preocupă prea tare, câtă vreme eşti în siguranță şi nu doare.

Când noul tată a venit, a vrut să urce un pic la tine. (Ai camera la mansardă, fiindcă aşa ți-ai dorit tu.)

Urcă, dar nu de tot. Rămâne întâi cu capul pe ultima treaptă a scării şi te priveşte aşa. Vezi un cap pe podea, pe tocul uşii camerei tale; nu te îngrijorează, fiindcă îți dai seama din priviri că n-o să urmeze violență.

Pentru că tatăl tău întors din pădure te vede cosând la un arici de cârpă, urcă complet şi îți oferă atunci un săculeț de cânepă. Pe labrador – pe Luon – nu l-a găsit (sau nu a vrut să-l aducă înapoi), dar s-a întors acasă cu acest săculeț murdar. E o pasăre-săculeț-de-cânepă. Care arată nevie, însă îți dai seama că nu e moartă.

Când ai pipăit-o, aproape uscată, a şuierat, a respirat prin ochiurile țesăturii, cu ciocul şi grăunțele negre de vedere întoarse către tine. Dată prin mălai cu prea multă apă, s-a scămoşat. Cât te-ai mai chinuit cu ea! Apoi ai crezut că dacă o ții într-o pungă cu pesmet faci bine şi o poți neglija; din păcate, tratată aşa, s-a făcut şi mai mică.

Memorez lucrurile astea, difuzate pe un canal special al televizorului, în speranța că într-o zi te voi reîntâlni şi te voi linge din nou.

Spuneam că un tată s-a întors, s-a întors fără labrador; să-ți zic câte ceva despre cel care a mers mai departe, după câine.

De Luon am dat repede, nu fiindcă ar fi fost obosit, ci pentru că îl captiva un tufiş, aşa cum un bărbat este uneori atras inexplicabil de o anume femeie searbădă – motivele îi sunt cunoscute doar lui. I-am pus labradorului mâna pe spinare; n-am ştiut că tocmai atunci îşi aşeza şi Sømma o palmă pe spatele meu. Fiecare cu câinele său.

Aşadar, cam asta înseamnă o pădure norvegiană: confiere, niște arbuşti, un samoyed sau un labrador care caută un arbust, un bărbat care caută câinele şi o vrăjitoare care-l urmărește pe om.

Chiar nu-i prea complicat.

Deci, fiecare cu câinele lui derbedeu. Eu pe al meu am hotărât să-l las să mai înainteze în pădure. Sau doar am crezut că eu am hotărât asta. Cu mâna Sømmei pe spate, e greu de spus cine a decis.

Cum-necum, am continuat să mergem mai departe, să ne îndepărtăm de oraş; ştiam ce avem de făcut din acel moment, pas cu pas, ca la un parastas, parte dintr-o ceremonie foarte serioasă. Cred că dacă ne-ai fi văzut, tu ne-ai fi asemănat cu o tastatură la care *Space* a rămas apăsată.

Bun, trăim undeva unde distanțele fac din om un sloi, iar o haină în minus e ceva funebru, de plâns, şi cu toate astea, nici n-am realizat când am şi ajuns în sătucul de corecție şi reabilitare.

Eu atunci am văzut-o pe Sømma pentru prima oară. Ne-a făcut elegant semn, ca o stewardesă, către casa alocată nouă; să ne ocupăm locul, deși nu primiserăm propriu-zis bilet.

Era foarte ordonată cu prizonierii; chiar dacă de-acum mă voi referi la ei ca săteni, le spun degeaba așa. Suntem într-un loc de corecție.

Ne-am cazat, așadar, în cătunul ăsta (cu case nu foarte stabile; dacă amorțeau, umblau un pic), apoi am făcut cunoștință cu sătenii nedoritori de oaspeți, ursuzi, ca și cum fiecare ar fi provenit de pe alt vas de pirați.

Plănuiam să dau o raită și să stau de vorbă cu toți oamenii, dar mi-am dat seama că, într-o discuție apropiată, i-aș fi deranjat cu coada; am să explic curând ce s-a întâmplat.

Voiam și să dau ocol satului, să aflu despre împrejurimi, numai că în scurtă vreme a început să mă doară cocoașa; imediat voi lămuri situația.

Adevărul e că atunci când Sømma ne-a trimis la casa noastră, prima reacție a lui Luon a fost un soi de bucurie, să se suie cu labele pe mine, iar când a coborât, nu s-a dat jos chiar de tot. Trupul lui s-a intersectat cu al meu, s-a încurcat în al meu ca la un joc video cu mici probleme; ne puteam mișca întrucâtva individual, dar, de fapt, neapărat împreună, fiindcă de-acum burta lui făcea parte dintr-a mea.

Nu spun că dacă mâncam eu se sătura și el. Nici eu nu simțeam vreo satisfacție după mesele lui, dar chiar eram legați, iar eu trebuia să fiu atent cum mă mișc, să pășesc un pic cocoșat, așa încât labele câinelui să mai atingă pământul. Era obositor să ne plimbăm în doi.

Am hotărât să mă închid o vreme în casă.

Iar în casa unei vrăjitoare, ai anumite curiozități. Am verificat: deși era un model cunoscut, televizorul pe care ne erau transmise continuu documentarele cu animale funcționa altfel, nu avea antenă și nu primea semnal prin cablu. Şi casa noastră avea curent fără să fie legată la vreun stâlp de electricitate. Mi-am făcut o dambla și am demontat într-o cameră un întrerupător

de la lumină. S-a dovedit a fi doar un buton chior, cu clemă și arc. Numai pentru clic-clac. Prin el nu trecea niciun fir. Atenția mi-a fost atrasă atunci de bufnița cocoțată lângă casă; nu pleca nicăieri. Nu cumva asculta clicurile butoanelor din locuință? Din casa asta sau poate supraveghea mai multe. Asculta și raporta imediat Sømmei, să se facă lumină sau să se stingă.

Înmormântez aici ipoteza că Sømma ar fi un răpitor de oameni ordinar, de competența poliției. Se aude, da?, cum aruncăm toți din sat lopeți cu pământ peste presupusele echipe antitero sau de polițiști ori detectivi însărcinate cu cazul Sømma; realmente, n-ar avea șanse în fața ei (și nici pe la spate, dacă îmi ceri să analizez meticulos). Ne luăm gândul de la operațiuni de salvare. Adio.

Am pălit, m-am îngălbenit iarăși când am conștientizat situația. Nu știu dacă emoția mea a contribuit la asta, dar pe Luon l-au apucat nevoile. Am ieșit împreună, am pășit împreună, el mai săltat, eu mai târâș; am căutat o poziție a corpului nostru care să-i permită să se ușureze fără să facă pe mine, fără să mă murdărească prea rău. Am așteptat să termine, iar el nu s-a lălăit. Nici frigul nu se juca cu noi, ne mușca până la os.

Dar chiar și pe frig, tot am ajuns să schimbăm câteva vorbe cu sătenii hibrizi. Scandinavii or fi tăcuți, ei și animalele lor, dar îți împărtășesc informațiile esențiale. Mai greu era să ne dăm seama și să recunoaștem ce-am greșit de ne aflam acolo. Sau poate era doar tardiv, iar vorbăria n-ar fi ajutat decât să producă aburi. În fine, aici, la nord de Kusselv, orice cuvânt rostit, oricât de urât, este o vorbă caldă.

A, vrei să știi ce-am aflat, mai cu seamă despre tatăl tău, Sømma; am să-ți împărtășesc treptat lucrurile, nu-mi dau seama ce efect ar avea asupra ta, dacă n-ar fi ca un bulgăre care vine de nicăieri și ți se sparge în plină figură, îți intră în ochi și pe nas. Ai mai putea respira?

E greu să tac, e greu să-ți spun.

Mare parte din timp mi-o petreceam ca un cartof încolțit sădit într-o canapea, eu și labradorul împreună – un veritabil cuib de cartofi. De acolo, priveam la televizorul pe care ni-l reglase Sømma, la posturile TV cu pedepse. Erau organizate, specializate, bunăoară canalul 3 era dedicat stăpânilor care chinuiseră dihori. Firește, mie îmi pusese pe canalul 1 câini tratați oribil.

Chiar acum, pe ecran, un bărbat laș fuge, nu rămâne la eutanasierea pechinezului pe care l-a adus la cabinetul veterinar. Întors acasă, declară familiei că au reușit să facă o ultimă injecție pernei, „pernei de sticlă". De parcă ar fi văzut cu ochii lui.

Dar nu e ca și cum eu n-aș avea nicio treabă și n-aș apărea și eu la televizor. Fac parte din răzbunarea Sømmei pe un individ care în adolescență și-a aruncat pe tobogan, la gunoi, un peștișor de acvariu, o ciclidă. În prezent, de fiecare dată când Sømma află că bărbatul urmează să intre în concediu, îi așează la ușa apartamentului o cutie goală de carton, iar el știe ce are de făcut. Trebuie să-și dea drumul să pice, cu fața înainte, în acel acvariu de carton care, magic, îi oferă destul spațiu să-și ispășească pedeapsa. Se trezește într-un câmp plantat cu porumb, aproape de un hambar unde peștișorul acela din copilărie se zbate pe uscat, prin paie. Uneori, pe câmp apar și eu, prin păpușoi; rolul meu variază; poate fi, de exemplu, să-l apuc de picior și să-l sperii pe tip. Alteori nu sunt inamic, ci un personaj neutru, cu care nu se poate juca, pus să-i reamintească bărbatului că este urmărit, privit – îi fac semne perpendiculare pe direcția lui de mers, spre cer, spre soare. Luon îl latră neîncetat etc.

În fine, când rolul meu se încheie, sunt readus în sat, în casa în care pot mârâi în voie, și chiar asta fac.

Iar dacă tot vorbim despre case, am ceva să-ți spun. Fii atentă!

O casă străină s-a aprins lângă alee. Nu are grădină sau curte, stă în grădina alteia.

Mă întreb dacă a urmărit-o, noaptea, cu luminile stinse, pe această casă, a mea, ea însăşi nu foarte statică, dar mult mai cuminte.

Regret că în această seară eu am uitat să sting lampadarul, după o anumită oră.

Se aude un zgomot la intrare, un ciocănit foarte grav. Este... cealaltă casă, care se alipeşte acesteia uşă în uşă.

Sătenii hibrizi m-au sfătuit, invariabil, să nu deschid unei case necunoscute.

Lanţul pus la uşă nu ar trebui să mă liniştească complet. Casa hărţuitoare are strategiile ei, se poate roti şi alipi cu alt perete de casa victimă, aşezând fereastra ei la fereastra mea. Chiar asta se întâmplă. Exagerând, impertinentă, casa străină îşi freacă iedera de şipcile căsuţei mele de lemn. Apoi îi deschide oblonul şi ridică jaluzelele.

Mă doare burta. Este labradorul care se zbate, ar vrea să trecem în cealaltă casă, în vizită, dar parcă nu aş sări cu el pe fereastră. Să o facem, să n-o facem? După ce sărim tocul şi aterizăm, îmi dau seama că numai unul dintre noi doi ar fi trebuit să treacă în a doua casă. Ne-am dezlipit, iar Luon dă ture prin locuinţa care ne-a abordat. Aceasta se înclină spre partea unde mişună câinele – vrea să-l izoleze şi să-l ţină acolo ca pe o bilă de pinball. Eu trec pragul înapoi şi fluier, iar casa hărţuitoare nu se detaşează suficient de repede încât să-l prindă definitiv pe câine în ea. În cele din urmă, o aud cum se îndepărtează nervoasă, tăvălindu-se prin iarbă şi lovindu-se de pietre, în vreme ce Luon şade din nou, mulţumit, în abdomenul meu, pe canapeaua noastră.

În acea noapte, foarte târziu, ne-a apărut aurora boreală. Era anotimpul potrivit, m-am mirat numai să văd aurora pe podea, în loc să şiroiască pe cer. Iar această aurora ducea din toate camerele către uşă.

Era semnalul că locuinţele noastre vor fi incendiate; deci, să ieşim degrabă. Sømma hotărâse asta, le ardea din când în când; am presupus că proceda aşa după ce le spurca vizita casei care molesta alte case. Era doar o presupunere, n-aveam de unde să ştiu cu certitudine ce era în mintea ei, pe cine pedepsea şi de ce, şi la cât timp după faptă.

M-am alăturat celorlalți săteni hibrizi, ne-am strâns și n-am avut ce face decât să privim focul. Eram pedepsiți; noi, stăpânii, dar și animalele? Fiindcă nu mi le pot imagina fericite așa, în asemenea situații. Erau cumva cópii? În mod normal, numai ție ți-ar fi putut veni o idee ca asta, dar mulțumită ție mi-a trecut și mie prin cap. Au fost și niște avantaje să-ți fiu tată ani buni.

Bunăoară, tot văzându-ți revistele desenate, îmi e mai ușor să privesc acum în jurul meu. Iată: piciorul drept al lui Jürgen este un teckel, clavicula Elisei o mierlă indiană, Agnar are o viperă încolăcită în locul gâtului, iar pe ceilalți săteni prefer să nu ți-i descriu; se poate și mai rău.

În timp ce casele pier încetișor în vâlvătăi, Agnar scoate din buzunar o punguță cu biscuiți. Dar dacă șarpelui care îi este lui Agnar gât nu-i e foame, nici Agnar nu se poate hrăni, nu are pe unde. Câteodată, vipera-gât a lui Agnar acceptă perișoare sau *rakfisk*; biscuiți, în niciun caz. Labradorul meu se linge pe bot, iar Agnar îi aruncă lui, dezamăgit, doi biscuiți. Luon îi hăpăie imediat, dar eu nu simt nimic; n-au gust și nu-mi țin de foame.

Ei, dar n-am avut parte de multă odihnă. Locuințele s-au făcut repede scrum, iar din pădure au ieșit noi case, câte una pentru fiecare. Arătau la fel și s-au așezat pe locurile obișnuite. Ușile li s-au deschis. Semn că trebuia să ne întoarcem la treabă, la pedepse.

Ciclul s-a reluat. Cineva a ridicat brațul, probabil de lemn, al pick-up-ului vrăjit și a potrivit acul la începutul plăcii. Nu-ți voi repovesti ceea ce e, în esență, același canon.

Știu că îți cășuna la răstimpuri pe câte un cântec și îl puneai de multe ori, în reluare. Mie nu mi-a plăcut ce s-a întâmplat *pe repeat*.

După Waterloo, Napoleon chiar s-a predat? M-aș fi predat și eu aici, aș fi capitulat în apropiere de Kusselv, dar nu am avut opțiunea asta. Nu la modul acela după care ești lăsat în pace sau măcar omorât.

Dar ajung și la final, la un soi de final.

Într-o bună zi, tatăl tău, Sømma, ne dă voie să ne întoarcem acasă. Separat.

Labradorul este primit pe ușă, îi deschide chiar Sømma, iar câinele îi linge imediat mâinile. Orice dubii ar fi avut maică-ta că tatăl tău e persoana corectă, capul familiei, au pierit acum. Adică, uită-te și tu: Luon nu conține să-l pupe; mama ta, cum să mai bănuiască ceva putred?

Pe mine mă descarci de pe un portal unde s-a lansat un nou joc dintr-o serie. Sunt una dintre jumătățile de om de prin iarbă. M-ai putea recunoaște dacă ți-ai vârî pumnul în noroi, m-ai apuca de bărbie și m-ai privi atent. De vorbit, nu pot să mai vorbesc.

Tatăl tău, Sømma, te-a rugat să instalezi cu mare grijă camera video, ochiul consolei, apoi ți-a spus să descarci acel joc în care eu nu mai sunt decât un torace cu cap și brațe, care se târăște pe câmp, încercând să apuce jucătorii aventurieri.

Mi-a trecut prin minte să-ți prind eroul de picior când joci și să trag cu atâta putere încât să te dărâm la nivelul meu, să mă vezi, să ne revedem. Dar ești prea dibace și mă eviți. Nu știu ce se întâmplă mai departe în joc, după ce eroul tău sare peste mine, știu doar că ai de salvat o sută de pinguini și că ești tu însăți un pinguin. Mă sari și alergi să eliberezi rând pe rând pinguinii, tatăl tău te-a învățat de bine.

Scopul camerei video a consolei este, printre altele, să lovești cu sabia inamicii din joc atunci când, la tine în cameră, dai cu pumnul în aer sau faci o mișcare ca de dirijor cu bagheta lui. Mie, ochiul ăsta electronic spre dormitorul tău îmi permite să te mai văd.

Mori de destule ori – îmi dau seama de asta, fiindcă treci des pe lângă mine în joc –, dar te descurci binișor, din ce în ce mai bine. Până în ziua începând cu care te plictisești și nu mai joci.

Iar ziua se oprește și ea. Rămânem pe câmp, împrăștiați prin joc, eu, cunoștințele mele din satul de corecție și alții. Unii mai mișună de colo-colo, dar lent și pe o arie restrânsă – sunt atenți

să fie găsiți în locul care trebuie, când consola se va reaprinde, când cineva o să vină să joace.

Fiindcă soarele nu mișcă pe cer, mi-e imposibil să vorbesc despre trecerea timpului. Nu știu de ore, nici de zile. Poate s-au împlinit deja săptămâni?

Eu am stat, am tot stat culcat pe spate printre firele de cereale; m-au ținut treaz mormăituri dese din jurul meu, mormăieli ale trupurilor cu picioare, care căutau totuși să nu mă deranjeze prea mult. Am privit adesea spre cer; soarele nu a apus niciodată, dar ce folos cu atâta soare, dacă lângă el nu era aprinsă și luminița roșie care să indice că e pornit aparatul?

Cum bustul meu nu e întreg, fire de grâu și de iarbă îmi trec printre coaste. Nu stau potolite; nu-i vina lor, e a vântului. Se joacă printre oasele mele și îmi gâdilă inima. Încă am puls; dacă m-ar interesa, l-aș putea număra în ritmul ierbii de la stern.

Oh! S-a reaprins ledul roșu de lângă soare. Te-ai întors la comenzi, la treabă. Îl văd și pe Luon în încăpere, îți ține companie; nu cred că-și mai amintește că a fost cândva înăuntrul unui joc.

Deci, te joci. Dar te joci puțin. Ceva te atrage la fereastră. Ce e prin curte acum, pe înserat? Ce umblă pe-acolo? Aș zice că se aude un hârșâit la pereți. E o altă casă, cumva?

Ia stai! Câți pinguini digitali ai salvat? Ai neglijat misiunea și pasărea-săculeț-de-cânepă? Sømma n-o să tolereze așa ceva.

Da, ceva se freacă fără jenă, insolent, de pereți. O strigi pe mama ta. Aveți altă problemă: observați împreună aurora boreală. Din păcate, este pe podeaua casei.

Șerpuiește către ieșire.

Citește și recomandă
prietenilor tăi din toată lumea, scrierile autorilor români, traduse în limba engleză, disponibile pe Amazon!
Antologia **"Carpathica 2020"**

Scrisul face ordine în viața mea

Câștigătoare a:

– Premiului „Chrysalis", la Convenția Europeană de Science Fiction, EUROCON 2020

– Premiului pentru „Cel mai volum de povestiri", cu „Trovantul", la Convenția Națională de Science Fiction, ROMCON 2020

– Premiului pentru „Debut" al Societății Române de Science Fiction și Fantasy, SRSFF 2019

— Premiului pentru „Cel mai bun roman", cu „Tunelul de la capătul lumii", la Convenția Națională de Science Fiction, ROMCON 218

...Diana Alzner este profesoară, absolventă a Facultății de Litere a Universității Babeș-Bolyai, din Cluj-Napoca. Adoră să citească şi să scrie şi este îndrăgostită de natură şi de încântătoarele ei pisici.

Rep: *Diana, țin foarte bine minte că te-am citit pentru prima oară pe unul dintre blogurile tale, „Jurnalul unei pisici independente", și m-a fermecat genealogia neamului pisicesc cu care îți împarți teritoriul. Iar când, nu după foarte mult timp, am citit și una dintre povestirile tale SF... pot spune că am ajuns pe o culme a încântării. Dar nu te-am întrebat niciodată ce a fost mai întâi, blogurile sau povestirile? De când scrii? De ce scrii? De ce SF? Știu, pun prea multe întrebări deodată, dar cred că răspunsurile se împletesc.*

D.A.: Mai întâi a fost o fetiță care vedea în jurul ei oameni citind. Bunicul citea cu glas tare pentru bunica mea, care orbise, părinții mei citeau, frații mei citeau. Aveam o bibliotecă mare în casă. De îndată ce am învățat să scriu, am început să țin un jurnal. Acolo sunt primele mele texte naive și copilărești, dar de care tata era foarte mândru.

De ce scriu? Întotdeauna am avut convingerea că scrisul face ordine în viața mea, în lumea interioară în care trăiesc. Prin scris încerc să descopăr și să înțeleg lumea, încerc să mă cunosc pe mine însămi.

De ce SF? Nu am căutat niciodată să mă încadrez într-un anume gen. Asta mi-a ieșit. Ceea ce mi se pare mie interesant este „omul", iar felul cum reacționează omul în fața unei anumite situații, o situație limită, e ceea ce doresc să explorez.

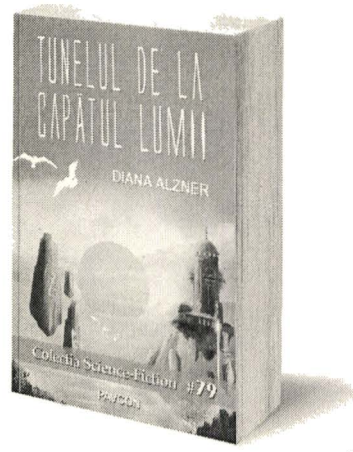

Rep.: *M-a fascinat „Tunelul de la capătul lumii", acum deținător al premiului ROMCON pentru cel mai bun roman SF scris de un autor român în 2018. Ce ne poți spune despre el? De unde a apărut ideea, cum a prins contur, în cât timp l-ai scris?*

D.A.: Întâi am scris o povestire, „Întâlnire pe câmpul cu maci", care a fost mai apoi publicată în Almanahul *Anticipația* 2014. Un prieten care a citit textul m-a provocat să continui, să construiesc ceva în jurul acelei idei. Era el însuși un pasionat cititor și dorea să mă vadă evoluând de la povestire și nuvelă la roman, își dorea să fac acest salt în timpul vieții sale, care, din nefericire, era amenințată de o boală incurabilă.

Am avut nevoie de doi ani ca să scriu romanul. Aveam momente când scrisul mergea și momente când nu eram în stare să scriu un cuvânt. Când am finalizat textul, primul meu cititor a fost prietenul de care am amintit... Am terminat manuscrisul la limită, căci el ne-a părăsit după numai două luni.

Rep: *„Tunelul de la capătul lumii", este, din câte știu, primul tău roman tipărit. Dar e și primul pe care l-ai scris? Mai ai cumva și altul terminat sau început sau în plan?*

D.A.: De atunci am încheiat și un al doilea roman, acum urmează să-l recitesc. A stat o vreme la sertar, la dospit, cum se zice. Deși scriu aproape în fiecare zi, reușesc cu greu să obțin din prima un text de care să fiu cât de cât mulțumită, pe care să am curajul să-l trimit spre publicare.

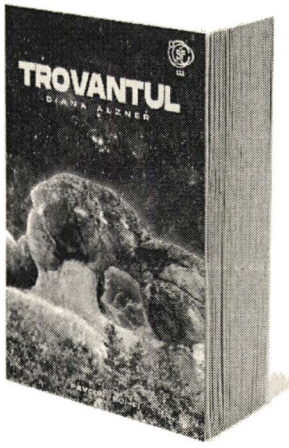

Rep.: *Pe blogul tău „Diana Alzner", îți spui pe scurt părerea despre multe cărți. În calitate de cititoare, ai un gen literar preferat? E cumva tot SF-ul?*

D.A.: Nu am un gen literar preferat, dar nici nu pot să citesc orice. Cărțile sunt ca oamenii, stabilești cu ele relații de simpatie sau de respingere. Mi-aș

dori să întâlnesc mereu acele cărți care transmit ceva mai mult decât un fir narativ, acele cărți la care să mă întorc în gând ca la niște prieteni dragi, cărți care să-mi ofere viziunea despre lume a scriitorilor care le-au conceput.

Cu SF-ul e mai complicat pentru mine. Ar fi trebuit să citesc mai mult SF cu ani în urmă. Acum descopăr că am citit foarte puțin SF și mari autori ai genului îmi sunt doar vag cunoscuți, din păcate. Mă străduiesc să recuperez, începând chiar cu autorii români care, în foarte multe cazuri, m-au surprins plăcut și despre care am o părere foarte bună.

Rep: *Ce alte pasiuni mai are Diana Alzner în afară de dragostea pentru cuvântul scris şi pentru micii prieteni necuvântători ai omului?*

D.A.: Trăiesc într-un loc unde îmi place, înconjurată de păduri și livezi, alături de toți cei pe care îi iubesc. Am o grădină de flori și o bibliotecă. Ce altceva mi-aș mai putea dori?

Rep: *Îți mulțumesc pentru tot ce ne-ai dezvăluit în acest scurt interviu, îți urez succes şi de acum înainte, şi îți aştept cu nerăbdare următorul roman.*

A consemnat scriitoarea şi traducătoarea
Ana-Veronica Mircea

Cât de prozaică poate fi proza literară?

de Florin Giurcă

Avem în mână o carte. De cele mai multe ori, un roman. De regulă, peste două sute de pagini. Dacă ar fi să fac o comparație gastronomică, un roman e ca un meniu de nuntă. Cuprinde aperitive reci, aperitive calde, supă, pește, fructe de mare, friptură, fructe, prăjituri, tort, înghețată, vinuri asortate. whiskey, cafea și trabuc, pentru cine gustă genul polițist sau horror. Un roman bun, ca și o masă festivă grozavă, rămâne în amintire ani de zile. Sunt multe genuri de roman, practic fiecare autor a dezvoltat o anumită dimensiune a creației sale. Nu vreau să vorbesc însă despre calitățile unui roman, ci despre calitățile materiei sale prime: frazele.

Un roman poate fi judecat ca întreg. Poți spune multe lucruri despre el abia după ce ai citit cele două sute de pagini. Te-ai atașat de personaje, ai preluat emoțiile lor, ai fost captivat până la ultima pagină? Dacă da, atunci ai citit o carte bună.

Dar dintr-un mic fragment, nici măcar o pagină, dintr-un singur paragraf, ne putem da oare seama, cât de cât, dacă avem în mână un lucru bun? Deseori, într-o librărie, frunzărim o carte și încercăm să ne facem o părere.

Am pus pe masă, lângă mine, o stivă de șapte-opt cărți, din care am preluat câte un paragraf, absolut la întâmplare. Nu am luat nimic de pe internet, doar din carte tipărită. Nu am

stat să aleg. Unde s-a deschis cartea, de acolo am luat cele trei-patru fraze, având singura grijă să nu deconspir autorul. Pentru că intenția mea e următoarea: fără nicio idee preconcepută, să vedem dacă reușim să descoperim valoarea în stil.

Textul A.

Ne întoarserăm și plimbarea noastră se termină în aceeași tăcere. La despărțire îmi atinse mâna, pe care i-o sărutai și ea mi-a strâns-o pe-a mea scurt, și păstrai apoi în minte încă o dată mărimea și vigoarea palmei și în același timp imponderabilitatea tulburătoare a brațului, ascuns în blană...

Aici avem un gest banal, strânsul mâinii, receptat de personaj printr-un cumul de senzații și sentimente contradictorii. Mai mult îmi ia mie să explic, decât autorului să *picteze* gestul cu o tușă de culoare. Scrisul literar este concis, sintetic. Aici, e ca un *shot* de whiskey.

Textul B.

Blocul se afla în stadiu de finisare. Era lipit la un capăt de o construcție care m-a neliniștit întotdeauna din cauza crenelurilor și foișoarelor, a perspectivelor infinite pe care le-am regăsit la Chirico, și pe toată partea din spate, dinspre moară (altă clădire medievală, de un stacojiu sinistru), blocul avea întinse încă schele ruginite.

Amintirea unui bloc. De data asta, sentimentul indus nu mai este contradictoriu, căci e unul singur (neliniștea), dar acest sentiment ne este indus și nouă prin descrierea picturală a contextului. Avem o clădire *nenumită*, care se alătură unui prozaic bloc. Construcția *nenumită* și blocul prozaic formează contrastul, care la textul A se produsese între vigoarea și imponderabilitatea palmei.

La textul A *vedem* sentimentul personajului, ca și cum ne uităm la un film, la textul B sentimentul e indus cititorului, care devine hiper-personaj. Textul B este postmodernist, ați ghicit.

Textul C.

Ea a plâns foarte puțin, și numai după ce am început să glumesc, ca să pară că plânge de bucurie, și într-adevăr plângea de bucurie, dar cu lacrimile care-i veniseră în ochi dinainte, de supărare.

Contradicții multiple. Mai întâi, neașteptata construcție *ea a plâns foarte puțin.* Apoi, metamorfozarea lacrimilor, din lacrimi de supărare în lacrimi de bucurie, care chiar se întâmplă câteodată, este relatată nu la modul prozaic (cum ar fi fost: iar lacrimile ei se transformară în lacrimi de bucurie...), ci cu acest *cu*, care, deși este o particulă mică, ține în spate toată fraza. Din nou, economie de materie primă, în folosul expresivității.

Textul D.

Era un om al casei – un debarasor – la clubul de noapte, taverna, din periferia orașului, pe are o avea Popeye ca proprietate personală și care era cartierul general al lui Popeye. A murit la scurtă vreme după aceea, pe o alee dosnică din spatele închisorii lui Temple, de un glonț provenind din același pistol cu care se săvârșise și crima din Mississippi, deși și Popeye însuși era mort și el, spânzurat în Alabama pentru un asasinat pe care nu-l săvârșise el, înainte ca pistolul să fi fost găsit și pus în legătură cu el.

Uau, nici nu știi unde te duce fraza asta! Toate informațiile astea, pe care un scriitor mai puțin talentat le-ar fi expus plictisitor într-o pagină întreagă, încap aici într-una, cel mult două fraze. Și cât de șfichiuitoare, ca un bici!

Mare economie de materie primă, gust foarte bun!

Textul E.

Împinse ușa fără să mai ceară voie și încercă s-o vadă pe Bernarda în penumbra odăii, însă ea nu se afla în pat. O chemă pe nume, dar nu-i răspunse. Deschise atunci fereastra și lumina metalică de la patru i-o arătă fără milă, despuiată, cu brațele și picioarele desfăcute

în cruce, trântită pe jos, și învăluită în licărirea vânturilor ei letale. Pielea ei avea culoarea fără viață a fierei vărsate.

Lumina metalică de la ora patru? Ce comparație strălucitoare, la propriu și la figurat, pentru cine își imaginează metalul topit în furnal. Să urmărim succesiunea atributelor imaginii cadavrului: cele mai dure și mai laconice întâi (fără milă, despuiată), urmate de cele mai descriptive, care necesită mai multe cuvinte (cu brațele și picioarele desfăcute în cruce...), încheiate cu licăriri și vânturi letale – deci, chestii imateriale.

Nimic nu e la întâmplare. Prin două fraze, suntem puși la curent în mod brutal, ca și cum am primi o măciucă în cap. Cine știe, poate așa a sfârșit și femeia.

Textul F.

Mark trase și mai tare, însă în zadar. Gemând, începu să lovească mâna lui Starker cu piciorul de pat. O dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Până când se auzi sunetul acela oribil de degete care se frâng, ca o mină de creion care se rupe.

Da, oribil sunet.

Textul G.

Mr Bloom stooped and turned over a piece of paper on the strand. He brought it near his eyes and peered. Letter? No. Can't read. Better go. Better. I'm tyred to move. Page of an old copybook. All those holes and pebbles. Who could count them? Never know what you find. Bottle with story of a treasure in it throe things in the sea. Trust? Bread cast on the waters. What's this? Bit of stick.

De data asta am lăsat textul în original, nici nu mai trebuie tradus, ci doar citit așa cum este, pe nemestecate, crud. Pentru că aici avem cel mai fin caviar.

Just read!

Trust? Bread cast on the waters. What's this? Bit of stick.

Am ilustrat aici, prin șapte fragmente extrase la întâmplare, din șapte cărți, acele calități ale scrisului pe care eu le apreciez la un text, oricât de mic ar fi el, la limită una sau două fraze. Și, prin procedura aleatoare de extragere a eșantionului, pot spune cu mare probabilitate că, dacă aș găsi aceste fragmente frunzărind aceste cărți într-o librărie, aș vrea să le cumpăr.

Aceste calități sunt:

– concizia (fără cuvinte inutile);

– densitatea de idei;

– calitatea, originalitatea și expresivitatea metaforei, a imaginii; prin asta înțeleg capacitatea transportoare de idei artistice a cuvântului.

Și acum, să desfacem plicul cu nominalizările:

A: Marin Preda, *Cel mai iubit dintre pământeni*

B: Mircea Cărtărescu, *Mendebilul*

C: C.G. Bălan, *Escroc S.R.L.*

D: William Faulkner, *Recviem pentru o călugăriță*

E: Gabriel Garcia Marquez, *Despre dragoste și alți demoni*

F: Steven King, *Salem's Lot*

G: James Joyce, *Ulysses.*

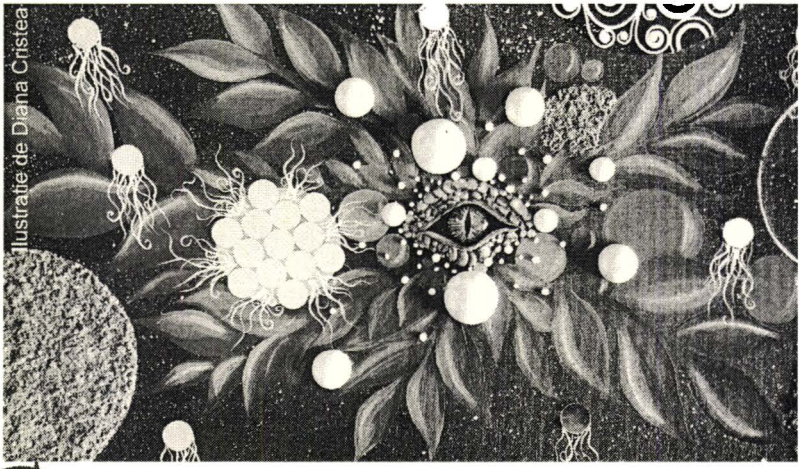

Sistemul solar
(din spatele casei)

de Cristian Cârstoiu

Că pandemia ne-a dat tuturor viețile peste cap, e un lucru cât se poate de clar. Lucrăm de acasă, învățăm de acasă, nu mai mergem în cluburi sau la cinema. În aceeași măsură, și cei mici sunt afectați, de o manieră comparabilă cu adulții. Mai mult, pentru copii, lipsa mersului la școală are o majoră conotație psihologică, deoarece prietenii lor și viața lor socială, în general, este axată pe relațiile din clasă. Adulții au prietenii în afara serviciului, dar pentru copii, prietenii lor sunt colegii de clasă.

Școala online e o soluție temporară, menită mai mult să mențină copilul angrenat în procesul de învățământ, fără să se poată ridica, din păcate, la standardele învățământului în sala de clasă. Cauzele sunt multiple și nu e scopul meu să le pun aici în discuție. Ca urmare, iată-mă în situația în care am un copil de vârstă școlară nevoit să stea toată ziua acasă și care, în afară de lecții, mai trebuie să facă și altceva (în stare liberă, copiii manifestă o atracție puternică față de ecranele LCD). Văzând jumătatea plină a paharului, mi-am dat seama că, de fapt, este o oportunitate faptul că am mai mult timp pe care pot să-l petrec cu juniorul și că ar trebui să fac în așa fel încât să-i dau acele instrumente de gândire necesare succesului – și la școală, și în viață.

Aici trebuie să fac o confesiune: ca formație profesională, sunt medic, iar ca formație vocațională, trainer. Mai mult, am

petrecut foarte mult timp studiind principiile performanței și căile prin care poate fi optimizată învățarea – ce-i drept, la adulți. Cu copiii nu am prea lucrat. Iată-mă, deci, în fața unei provocări pe care am abordat-o metodic. Cum menții activ interesul pentru învățare în cazul unui copil de 7-8 ani? Apoi, ești „tata", doar nu o să te asculte dacă-i ții tu o lecție, nu-i așa?

Ca urmare, mi-am propus să-l învăț, în primul rând, abilități, și nu să-l învăț „lucruri". Profesorul meu de fizică din liceu, Alexandru Burcin, era un om extraordinar, de la care am învățat, înainte de toate, să gândesc. Ne explica un fenomen în așa fel încât să-l înțelegem și abia apoi ne dădea formula care îl descria. Pentru mine, știința căpăta astfel sens. Cu bruma de psihologie aplicată pe care o știu, m-am gândit că, dacă tot nu am „un plan de lecții", dar am un scop bine definit în minte, cel mai simplu și pentru mine și pentru copil e să facem ceva din sfera lui de interes, pe care să pot planta obiectivele mele.

Ce-l interesează pe fiul meu? Rechini, science-fiction, lego și jocuri video. Ce îmi doresc eu de la el? Să citească mult, să învețe franceză, să învețe bazele programării, dar mai ales să învețe să gândească pe cont propriu. Cum cele două mulțimi nu au multe puncte comune, trebuie în permanență să caut oportunități de învățare care să se muleze pe interesele lui. Mi-am făcut mai multe „scenarii" și, când apare ocazia, aplic unul dintre ele.

L-am văzut, într-una din zilele trecute, uitându-se la un film de desene animate cu niște exploratori, aflați într-o navă spațială, care vizitau diverse planete. Marte – *c'est la planete rouge* – i-am zis. Plecând de aici, am repetat culorile în limba franceză. Apoi, văzând că personajele din filmulețul acela ajungeau într-o clipită ba pe Jupiter, ba pe Saturn, mi-am propus să facem „un experiment" – propriul nostru sistem solar! Şi nu pe o coală de hârtie, ci... în spatele casei, pentru a înțelege, faptic, cât de mare este spațiul cosmic.

Am luat o minge mare, dintr-aceea de făcut exerciții pentru spate, care a devenit Soarele, patru mingi de ping-pong pentru

planetele mici, două mingi de baschet pentru Jupiter și Saturn, și alte două mingi de fotbal, pentru Uranus și Neptun (da, chiar am în casă foarte multe mingi!). Am căutat pe internet distanțele de la Soare până la fiecare planetă și am făcut calculele la scară.

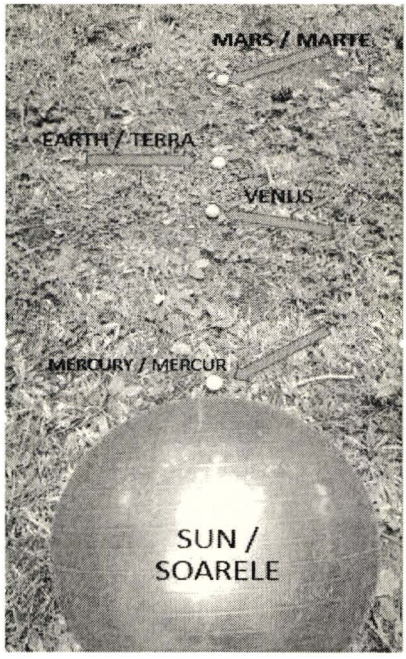

— Dacă mingea asta este Mercur, cam pe unde ai pune-o față de Soare?

A luat-o și a pus-o relativ corect, la circa 40 cm de mingea cea mare. Cu Venus, Terra și Marte a fost destul de aproape de distanța potrivită. La Jupiter, însă, a început să se rupă filmul. L-a pus mult prea aproape. Cumva, nu m-a surprins, știind că reprezentările sistemului solar făcute în cărțile pentru copii nu sunt realizate la scară. I-am dat ruleta în mână, să-și facă singur măsurătorile, eu doar ajutându-l.

— Uau! Ce departe e Saturn!

— Uau! Aici vine Uranus?

— Tati, Neptun e aproape în curtea vecinilor, e la 12 metri de Uranus! Ce departe e!

Se vedea pe chipul lui uimirea, realizând imensitatea distanțelor între planete. Sunt convins că pe chipul meu se putea citi satisfacția, privind cum „îi pică fisa" – e o senzație unică, să vezi în timp real cum copilul tău face un salt înainte în sfera cunoașterii!

— Știi cât timp îi trebuie luminii să ajungă de la Soare până la noi?

(Știam că știe.)

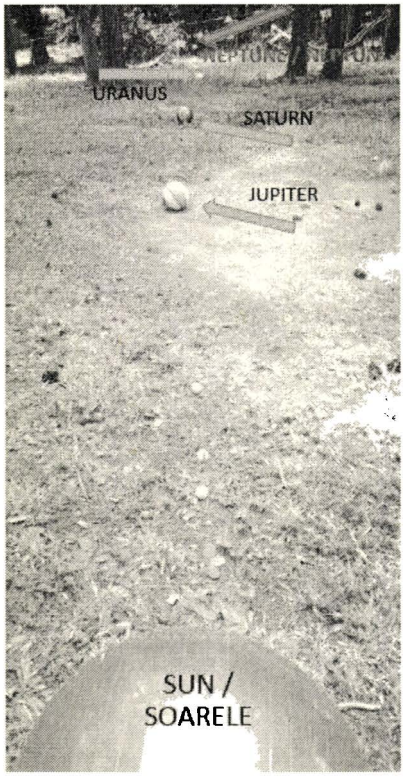

— 8 minute?! veni răspunsul, sunând mai mult a întrebare, trădând o oarecare nesiguranță.

— Perfect. Acum, ce distanță avem aici, de la Soare la Terra?

— Un metru.

— Și de la Soare la Neptun?

— Treizeci de metri.

— Dacă lumina are nevoie de 8 minute să parcurgă acest metru, până la noi, cât timp îi e necesar pentru a ajunge la Neptun?

L-am privit cum gândea, făcând ușor din buze.

— Opt ori treizeci, opt ori trei e douăzeci și patru, ori zece e două sute.... patruzeci.

S-a uitat la mine, victorios:

— Două sute patruzeci de minute! a răspuns.

— Deci, câte ore?

— Patru?

— Perfect! Deci, luminii îi trebuie 8 minute să ajungă de la soare la noi și patru ore până la Neptun. E într-adevăr, foarte departe. Știi care e cea mai apropiată stea de noi?

— Proxima Centauri!

Răspunsul lui n-a avut nici cea mai mică umbră de ezitare.

— Corect. Știi în cât timp ajunge lumina de la Proxima Centauri la noi?

— Două-trei zile?

— Nu. Patru ani.

— Ceeee? Paaatruu ani?!!

Vocea lui era acum un amestec de perplexitate, uimire și neîncredere.

— Da, tati, spațiul cosmic e foarte, foarte, foarte mare. Acum, hai să strângem mingile astea și să megem la masă.

Era deja ora prânzului și mirosul fripturii se simțea plutind prin curte. Aveam pregătită o sticlă de Cabernet Sauvignon care mergea perfect cu carnea de vită și cu pronunția corectă a grupului de litere *gn*...

Notă:

Sistemul solar din spatele casei are următoarele distanțe interplanetare, plecând de la Soare: Mercur – 38 cm, Venus – 72 cm, Terra – 1 m, Marte – 1,5 m, Jupiter – 5,2 m, Saturn – 9,5 m, Uranus – 19,2 m, Neptun – 30,1 m.

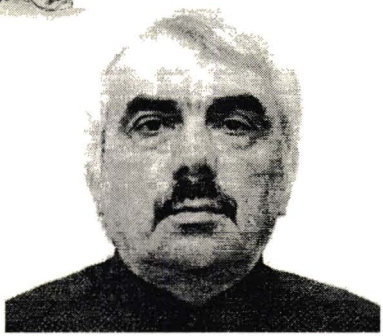

CEAUȘU, George
(n. 1954)

Scriitor român de SF, eseist și critic (cca 40 de recenzii), publicist, redactor, antologator, animator și organizator SF. Născut la Hârșova, județul Constanța. Între 1973 și 1977 urmează cursurile Facultății de Matematică (secția Informatică) și pe cele ale Facultății de Filosofie ale Universității A.I. Cuza din Iași. Mai târziu, își ia doctoratul în informatică, după care ajunge conferențiar la Facultatea de Filosofie din cadrul Universității din Iași. Este cercetător științific asociat al Institutului Național de Inventică și membru al Societății Române de Sisteme Fuzzy, precum și membru al World SF Writers Association; totodată, e membru fondator al Asociației Române de Semiotică, membru al Asociației Culturale „Junimea '90" și membru fondator (alături de Sorin Simion, Radu Gavrilescu, Doru Pruteanu, Sorin Antohi, Dan și Lucian Merișca) al Clubului SF UNESCO „Quasar".

Debut în literatura SF în anul 1976. Publică în mai multe reviste de profil – „Independent SF", „Știință și Tehnică", „Jurnalul SF", „CPSF Anticipația", „Helion", „Convorbiri Literare – Supliment SF", „Holograma", „Spații enigmatice", „Supernova", în almanahuri –

„Anticipația", „Fantastic Magazin", „Nautilus".

Publică, de asemenea, în nouă antologii, care apar între 1982-1992.

Primește mai multe premii naționale: Premiul I pentru povestire la Convențiile din 1981, 1984 și 1986, precum și premiul I pentru nuvelă, în 1983; în 1996 primește Premiul de încurajare Eurocon. Împreună cu Vl. Frânghiu și L. Merișca realizează, la TVR Iași, emisiunea „Quasar SF" (1992).

Proza lui GC este una complicată și complexă, atât la nivelul stilului, cât și la cel al temelor tratate. Pornind de la experimente în stilul anticipației clasice (vezi „Experia, mai trimiteți o inimă" și „Lupte înverșunate la muzeul de istorie", continuând cu ironia fecundă din „Înstelata aventură" și ajungând la textele cu aglomerări baroce din „Un prieten de pe Gensyum", „Steaguri sub ziduri" și „Sentimentul piramidal al mâniei", ea înaintează fără abatere pe linia insesizabilă care separă textul serios de cel umoristic, experimentând un univers fic-

țional în care, pentru a putea pătrunde, cititorului îi trebuie, cu obligativitate, cheia logicii ce a stat la baza ridicării sale.

„Infinipathia" (1983; titlu original „Infinitul și tristețea"; premiul II pentru povestire, Oradea, 1979) este nepovestea a doi astronauți, aflați într-o

lungă călătorie cosmică, la bordul unei nave experimentale; depășind de 40 de ori viteza luminii, cei doi intră într-o stranie lume a relativității, în care secolele se petrec asemenea unor clipe, când înainte, când înapoi pe axa timpului, iar cursa lor se transformă într-o nesfârșită cădere spre infinit.

Romanul „Înstelata aventură" (1987) reprezintă o tentativă nonconformistă a autorului de a părăsi spațiul narativ SF de factură clasică, în favoarea unei abordări semiparodice a motivelor care abundă în cea de-a doua jumătate a secolului XX, în literatura română de gen. Structura lucrării are la bază ideile din două opere consi-

derate clasice în SF – „Ciberiada" lui S. Lem și „Babel", romanul lui Vl. Colin; există evidente influențe ale romanului picaresc (cele două personaje, Antim și Biondo, trec dintr-o aventură în alta, în spații convenționale și neconvenționale, într-un ritm extrem de alert), dar și ale romanului postmodern francez, care îl ajută să distrugă, în mod voluntar, tiparul acțiunii clasice și pe cel al construirii personajelor. Plecând de la basmul popular „Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte" (vezi varianta lui P. Ispirescu), cu prelucrarea modernă a căruia și debutează în „Tinerețea nemuritorilor xilecși", o reconstrucție și o dilatare a elementului fantastic de tip folcloric la dimensiunile Universului. Chiar din primele pagini aflăm despre existența Intermundului Xilexian, spațiu populat de elemente aflate la limita dintre Fantastic și SF – Spațiali, Temporali, Cauzali, Probabiliști, Informaționali, o lume a inteligenței siliciului. Există un Făt-Frumos, care pornește în căutarea tinereții fără bătrânțe

și a vieții fără de moarte, exact ca în clasica poveste, trece prin locurile bântuite de Scorpie și de sora ei, Gheonoaia, și ajunge la palatul celor trei zâne, locul unde se găsește elixirul căutat de el ; apoi, ca și în lumea basmului popular, trece, din întâmplare, prin Valea Plângerii și își aduce aminte de cei lăsați în urmă. Revenit acasă, află că linia spațio-temporală părăsită se destrămase, dar Moartea, care așteaptă răbdătoare să-l ia, nu reușește să-și îndeplinească misiunea, deoarece linia probabilistică pe care se află Făt-Frumos este în afara factorilor săi de cauzalitate. E un punct de pornire care îl basculează pe lector într-o zonă de interes neutră, deoarece contraacțiunea pe care este construită narațiunea propune un alt tip de Univers: Galaxia a fost cotropită și cucerită aproape în întregime de civilizația Xilecșilor, cu câteva excepții, una dintre ele fiind civilizația umană. Pentru a-i aduce pe toți la un numitor comun al dezvoltării dorite de ei, Xilecșii au înființat Lagărul de Conversie Biologică Fundamentală, unde non-xilecși special selectați sunt *ajutați* să se transforme în agenți-spioni pentru lumile din care fac parte. Doi dintre aceștia sunt terestrul Antim și solenanianul Biondo, o ființă-undă care devine cel mai bun prieten al pământeanului, ajutându-l să pună la punct un plan complex de evadare, ce permite majorității prizonierilor să scape. Acțiunea ar trebui să fie palpitantă – Dragonul, comandantul Lagărului, pornește în urmărirea lor în fruntea unui puternic pluton de Xilecși, capabili să destrame funcționarea legilor naturii, în sensul newtonian clasic, cunoscut de către cititor: *schimbătorul de probabilități, hazardul, spațialul, temporalul, dislocatorul cauzal, transsenzorialul, telepatul, hipnoticul, iraționalul, destinul, catastroficul, perechea-surpriză*. În cadrul multiplelor încleștări, menite să-i captureze, cei doi joacă un complicat și inutil joc cu Dragonul, joc aflat la limita dintre șah, go și table, unde zarurile hazardului sunt însăși stelele. Vor străbate spații imposibile, printre care și pâl-

nia neagră a unui quasar, nimerind de cealaltă parte pe planeta-insulă de nonmaterie, de unde se aud clopotele informațioanle ale Universului, ajung la o masă festivă dintr-un spațiu paralel imaginar, banchet ce-i are ca invitați pe toți reprezentanții civilizațiilor supuse de Xilecși, dar Biondo realizează la timp cursa în care-i atrage Dragonul și îl ajută pe Antim să se salveze de sub influența hipnotică a acestuia, coboară pe planeta Rowning, unde pământenul și o hedaică a dragostei îl întâlnesc pe Monstrul Simpatic, căruia trebuie să îi predea Marea Carte Albă a imperiului hedairelor, carte care cuprinde toate secretele istoriei acestora și care o scoate din luptă pe aceasta din urmă, se aruncă într-o gaură neagră, dar peste tot trebuie să se confrunte cu puterile discreționare ale Xilecșilor urmăritori, ajung în lava unui vulcan, unde întâlnesc nava altor evadați, navă dominată de un Xilex Hipnotic; în cele din urmă, reușesc să păcălească artileria flotei conduse de Dragon, dar sunt capturați și readuși în Lagăr, unde, în timp ce așteaptă să li se hotărască soarta, Dragonul este controlat de un Superdragon și, în timp ce plutonul său de Xilecși de pe planeta Alea e inspectat minuțios, Antim și

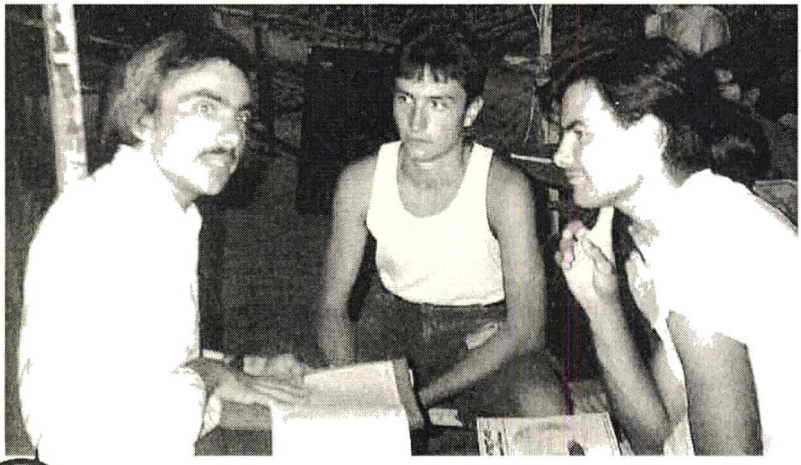

Biondo reușesc să-l convingă pe Temporalul Bellatrix să-i ajute să evadeze din nou și să ajungă pe Terra, respectiv pe Solena. Dar gestul pare zadarnic: cele două planete se găsesc în mijlocul unui proces iremediabil de xilexizare, început undeva în negurile istoriei planetei și al civilizației, din care cei doi se străduiesc degeaba să scape. Pe cale de a deveni el însuși un Xilex, Antim este sfătuit de Biondo să părăsească Terra și să se refugieze pe Prozodia, planeta hobby-ului său, pentru a se transforma într-un autor de SF care să prezinte sub formă de ficțiuni povestea luptei pentru libertate cosmică, dusă de el și de concetățenii săi. Pământeanul este de acord și se deplasează acolo cu ajutorul unui hippron (animal cronozofic, coborât din panoplia lui G. Klein); în scurt timp, devine cel mai important autor din Galaxie și se bucură de un imens prestigiu. Gloria e însă cea care îi deschide ochii asupra realității: operațiunea de xilexizare a propriei persoane aproape că s-a încheiat, Prozodia nefiind altceva decât un imens parc de creaturi fantastice, unde Xilecșii din toate colțurile Galaxiei vin să se distreze. Hedaira este cea care-l îndeamnă să revină pe Terra și să reia lupta împotriva inamicului comun. O luptă fără sorți de izbândă însă; Antim îl recheamă pe Bellatrix și îi cere să îi ducă înapoi în Lagăr, în fața Dragonului, pentru a încerca un atac-surpriză disperat: înarmat cu o bombă psi (o bombă cu ură), pământeanul o detonează în fața Dragonului, obținînd victoria finală și zadarnică, în același timp, deoarece Universul cunoscut a devenit o lume xilexizată.

„Sentimentul piramidal al mâniei" (1984; premiul I, Timișoara, 1984) este o povestire distopică, îmbrăcată în haina unei utopii frumoase și în cea foarte largă a ironiei burlești din scenetele medievale italiene. Andra Chandrasekaramanasinghe trăiește în minunata lume piramidală a unei civilizații umane care a descoperit maximum de frumusețe și armonie în acest tip de structură geometrică; o lume în care războaiele de

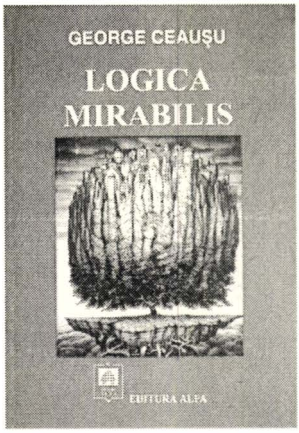

toate felurile au fost eradicate, ba chiar şi contradicţiile individuale au avut aceeaşi soartă; o lume în care duşmanii s-au transformat în prieteni mai puţin buni, în care poziţia socială depinde de numărul de silabe al numelui, iar în oraşele plutitoare ideea de deplasare chiar şi numai în scopul plimbării a devenit inutilă, străzile, clădirile şi parcurile ajungând ele singure sub ferestrele apartamentului tău, datorită configuraţiei urbanistice dinamice; într-o astfel de lume, în care lucrurile par să se întâmple ca filmate cu încetinitorul, Andra îşi doreşte, într-o bună zi, o *altfel* de activitate şi pentru asta se decide să se încarce cu ură împotriva unui prieten mai puţin bun şi să-l ucidă. Dar intenţia se autoanihilează de la sine în structura piramidală a oraşului, a capului a minţii însăşi a eroului.

„Steaguri sub ziduri" (1984; premiul I pentru nuvelă, Bucureşti, 1983) constituie o replică de dimensiuni reduse la romanul „Halta" de Cliford Simak: într-o epocă îndepărtată din viitor, umanitatea a pornit la cucerirea Galaxiei; pentru a depăşi dificultăţile tehnice pe care viteza luminii o impune navelor cosmice, s-a apelat la tehnica deplasării sub formă de energie pură, elementele materiale (nebiologice şi biologice) fiind descompuse în injectorul de pe Terra şi recompuse, conform matriţei iniţiale, pe staţia finală de la capătul Universului. Între cele două puncte, corpurile biologice vii trebuie reenergizate de mai multe ori în staţii-releu de retransmisie. Pe o astfel de planetă-releu, se găsesc doi androizi, tată şi fiu, care au rolul de a munci până la epuizarea finală pentru întreţinerea stării de funcţionalitate a releului; ajuns la vârsta

marilor întrebări ale adolescenței, fiul vrea să afle ce este cu Terra și cum ar putea să folosească releul pentru a ajunge pe planeta de origine, dar produce un accident iremediabil, oprind din cursa reenergizării un om și transformându-l în nisipul din care e construit releul propriu-zis.

„Coșmarul se numește Fanduum" (1987) inițiază seria unor texte care au în subsidiar elemente tematice preluate din spațiul logicii matematice. Narațiunea aduce în primplan un personaj, care povestește într-o crâșmă istoria evadării sale dintr-un spațiu paralel probabilistic, numit Fanduum, pe care-l descrie apelând la elemente similare din spațiul terestru – deșertul, oaza cu palmieri din iluzia perfectă, cunoscută sub numele de *fata Morgana*, beduinii care aici se numesc *piei-de-șarpe* și care ar putea aparține acestei lumi, dar care, la fel de bine, s-ar putea și să nu-i aparțină; faptul că a reușit să se desprindă din capcana iluziei și că a ajuns în Realitatea solidă a Pământului nu demonstrează decât un singur lucru – că probabilitatea cea mai mare reprezintă în Fanduum doar o iluzie și că evadări ca ale sale sunt, pur și simplu, accidente probabilistice.

„Stea variabilă" (1990) este un dintre narațiunile cele mai complicate ale unui autor care încearcă să transpună un fragment din materia propriei meserii (filosofia matematică) unui subiect pentru pasiunea care îl devorează – SF-ul. Torgen Heym trăiește pe o Terra care a devenit, în mileniul al III-lea, planeta unui sistem cu o stea variabilă, în centru. Rând pe rând, violet, indigo, galben, oranj, roșu și negru, soarele își arată pe nepusă masă fețele cromatice primejdioase, determinând o stranie selecție naturală în rândul oamenilor: cea mai mare parte a populației Terrei, rămasă în viață după transformarea astrului, aparține segmentului tehnicist, care respectă în mod mecanicist o suită cvasineînțeleasă de coduri logice, din sistemul matematicii binare; cealaltă parte e formată din indivizi paria, peste care a căzut blestemul expunerii la

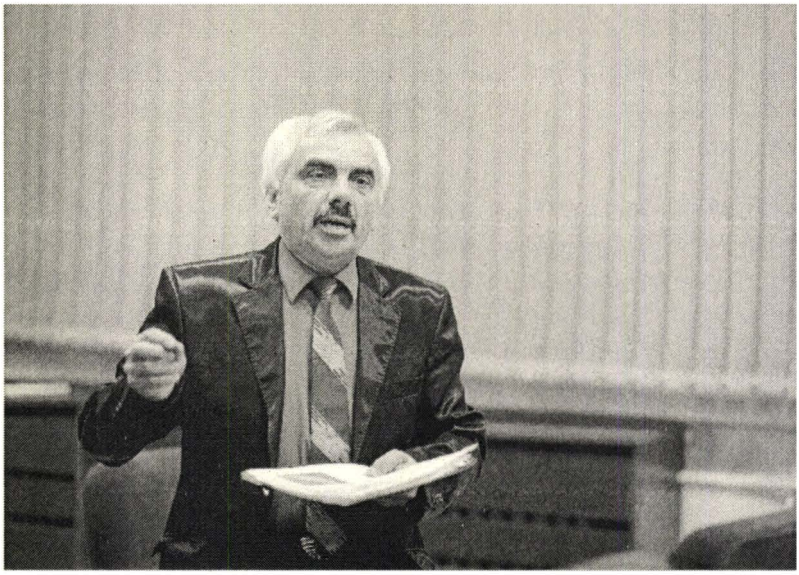

razele soarelui negru; refuzați de către cei dintâi, paria se locuiesc în case verzi, adăposturi aflate în afara sistemelor de protecție automată ale mediilor urbane. Varial Sol, o paria care forțează intrarea în orașul interzis, îl determină pentru un moment pe Torgen să viseze la libertatea din afara sistemului, la refuzarea regulilor dure ale logicii și la sentimente umane ce păreau demult uitate; mai mult, pare să găsească modalitatea de a converti logica binară care protejează Orașul într-un joc al zarurilor hazardului, care să-i permită să o aducă pe Varial pe aceeași treaptă socială cu el.

„Ziua ta e când ai bani" (2001) pare o replică (sau o reluare) a unei idei interesante din romanul lui S. Brussolo „Carnavalul de fier" – umanitatea, aflată într-o interminabilă expansiune cosmică, are nevoie și de momente de relaxare, pentru care există, evident, o planetă a distracțiilor eterne. George se află pe Ludia, hotărât să-și cheltuiască toți banii pentru a se simți cât mai bine. Atâta doar că se găsește într-un loc unde

absolut totul, chiar și sistemul de plată, se află sub legea probabilității statistice, iar prietenul automat, ghid și om bun la toate, nu funcționează decât atunci când îi introduci o fisă în fanta de sub umărul stâng. Aventurile pe care le are cu Arnold, individul căruia îi face plăcere să-i distrugă ghidul, cu hoțul care încearcă să-i fure permanent banii sau cu Laura, prietena romantică a lui Arnold, se încheie toate cu bine, deoarece o anumită lege probabilistică nu permite nici măcar planetei să sucombe sub apăsarea uriașelor datorii pe care le are față de Terra; o lege care creează însă o dependență totală, asemenea unui drog. George nu se mai poate desprinde de Ludia, deși toate distracțiile de aici i se par artificiale.

Alte opere: „Experia, trimiteți o inimă" (1980), „Regele alb, regina neagră" (1980; cu Emilia Done), „Ultima povestire despre marțieni" (1981; scenariu), „Elegie pentru o epavă cibernetică" (1981; cu Marina Nicolaev), „Lupte înverșunate la muzeul de istorie" (1982), „Cel hăituit" (1982), „Parabola redundanței" (1982), „Când zeii plâng" (1982; cu Dan Merișca), „Adio, Tehnosaurus!" (1984), „Atacul Gondronilor" (1985), „Un prieten de pe Gensyum" (1986), „Echilibrul" (1987), „Monumentul" (1991), „Timpul ca o pradă" (1991), „Când va crește casa noastră mare" (1991), „Cerul negru, ochii albaștri" (1992), „Big-bang" (1993), „În fața urnelor" (1993), „Brontozaurii: Enigma unei dispariții" (1993), „Stația planetară" (1995), „Om tunzând iarba binară în ograda noastră digitală" (1999).

ABONEAZĂ-TE
la Revista CSF!
și primești cadou* volumul
„Cetiți-le noaptea",
de Ion Minulescu!
pe www.pavcon.ro
* ofertă valabilă pentru un abonament pe 12 numere, făcut până la 31 decembrie 2020!

SUMAR

Proză SF

1 – Simetrie
Cristian Cârstoiu

28 – A patra pecete
Cristi Vicol

46 – Archeopterix
Roxana Brînceanu

53 – Povestea lui Maximilien
Dan Ninoiu

82 – Ultima călătorie
Florin Purluca

114 – Efecte
Anamaria Borlan

Proză Fantastică

84 – Avem perfecțiunea de exersat
Cezarina Nicolae

117 – Ravenheart
Alexandra Gold

123 – Casa care urmărește case
Andrei Gaceff

Interviurile CSF

132 – Scrisul face ordine în viața mea
Diana Alzner

Critică SF

136 – Cât de prozaică poate fi proza literară?
Florin Giurcă

Science CSF

141 – Sistemul solar (din spatele casei)
Cristian Cârstoiu

Dicționar de autori SF

146 – George Ceaușu
Aurel Cărășel

Revista **CSF** **Colecția Science-Fiction**
Anul II, nr. 11/2020 ISSN — 2668-1862
Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Editor: **Constantin D. Pavel**
Redactor-șef: **Aurel Cărășel**
Redactori : **Anamaria Borlan, Florin Purluca, Daniel Timariu, Florin Giurcă, George Sauciuc, Boris Velimirovici, Liviu Surugiu**
Design & Grafică: **Andrei Nicolescu**
Coperta: **Daniel Danil** / Vignette rubrici: **Marius Ghergu**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Colecția Science-Fiction PAVCON

Peste 100 de cărți SF, exclusiv autori români!

Descoperă-le pe toate pe pavcon.ro !

ISSN 2668-1862

9 772668 185214

www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025